

புதுவைப்
பைந்தமிழ்ப்
பதிப்பகம்

தமிழ் அங்காடி

சுந்தர
சண்முகனார்

தமிழ் அங்காடி

ஆசிரியர்:

ஆராய்ச்சி அறிஞர்

முனைவர் சுந்தர சண்முகனார்

தமிழ்ப் பேரவைச் செம்மல்

(மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்)

புதுச்சேரி - 11

வெளியீட்டாளர்:

சுந்தர சண்முகனார்

புதுவைப் பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம்

8(38) இரண்டாம் தெரு, வேங்கடநகர்

புதுச்சேரி - 605 011,

முதல் பதிப்பு: ஜூன் 1993

உரிமை: ஆசிரியர்க்கே

பக்கம்: 288

விலை: ரூ.

50.00

அச்சிட்டோர்:

சபாநாயகம் பிரிண்டர்ஸ்
73A, கிழரத வீதி
செதம்பரம்

முன்னுரை

இந்த நூலுக்குத் 'தமிழ் அங்காடி' என்ற பெயர் வைத்ததற்குக் காரணம், நூலின் இறுதிக் கட்டுரை 'தமிழ் அங்காடி' என்றிருப்பது மட்டும் அன்று. கடைத் தெருப் பகுதியாகிய அங்காடியில் நுழையின், பல்வேறு பகுதிகளைக் (Stalls) காணலாம். அதுபோல, இந்த நூலிலும் பல்வேறு பகுதிகளின் அறிமுகம் கிடைக்கும். அப்பகுதிகளாவன:-

அறிவியல் பகுதி, காப்பியப் பகுதி, கவிதைப் பகுதி, கதைப் பகுதி, வாழ்க்கை வரலாற்றுப் பகுதி, கைத்தொழில் பகுதி, கடவுளர் பகுதி, இலக்கணப் பகுதி, மொழிப் பகுதி, அறவுரைப் பகுதி, அங்காடிப் பகுதி என்பன அவை.

ஒரு கல்லால் இரண்டு மாங்காய் அடிப்பது போல, இந்த நூல் அமைப்பால், பல்வேறு செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்வதல்லாமல், மாற்றுச் சுவைகளால் படிப்பதற்கு அலுப்புத் தட்டாமலும் இருக்கும்.

இந்த நூலுக்கு ஆதரவு நல்கும்படி அனைவரையும் பணிவுடன் வேண்டுகிறேன்.

நன்முறையில் இந்நூலை அச்சிட்டுத் தந்த சிதம்பரம் சபாநாயகம் அச்சகத்தாருக்கு மிக்க நன்றி செலுத்துகிறேன். வணக்கம்.

சுந்தர சண்முகன்

பொருளடக்கம்

அறிவியல் பகுதி	பக்கம்
1. ஆணைக்கும் அடிசறுக்கும்	... 5
2. பகைவரால் பாராட்டப் பெற்றவர்	... 11
3. உலகைச் சுருக்கிய கருவி	... 15
4. நாட்டிற்கு உழைத்த நல்லறிஞர்	... 19
5. நெருப்பை அறியாது மூட்டிய நீர்	... 22
6. இராமன் விளைவுகள்	... 29
காப்பியப் பகுதி (கம்பர்)	
7. சுவையான ஒரு சொல் வன்மை	... 34
8. இராவணன் சூழ்வு	... 79
9. வீடணன் அடைக்கலம்	... 100
10. கம்பர் கண்ட இரணியன்	... 127
11. வருணன் அடைக்கலம்	... 140
கவிதைப் பகுதி	...
12. தலையாய தமிழுக்கு நிலையான மகுடங்கள்	... 157
கதைப் பகுதி	
13. பிறந்த நாள் (?)	... 167
வாழ்க்கை வரலாற்றுப் பகுதி	
14. சிவம் தந்த சிறப்புக் கொடை	... 182
15. மாணிக்கச் செம்மல்	... 189
கைத்தொழில் பகுதி	
16. நூல் நூற்கும் கைத்தொழில்	... 202
கடவுளர் பகுதி	
17. தமையன்-தங்கையின் மலர்கள்	... 214
இலக்கணப் பகுதி	
18. யாப்பு இலக்கண அறிமுகம்	... 224
19. அணி இலக்கண அறிமுகம்	... 230
20. தமிழ் இலக்கணச் செழுமை	... 238
மொழிப் பகுதி	
21. தமிழ் மொழியில் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்கள்	... 256
அறவுரைப் பகுதி	
22. அணுவுக்குள் ஆழ்கடல்	... 264
அங்காடிப் பகுதி	
23. தமிழ் அங்காடி	... 277

அறிவியல் பகுதி

1. ஆனைக்கும் அடி சறுக்கும்

அறிமுகம்

‘ஆனைக்கும் அடி சறுக்கும்’ என்னும் பழமொழியில் உள்ள ‘ஆனைக்கும்’ என்பதன் ஈற்றில் உள்ள ‘உம்’ என்பது, ஆனைக்கு அடி சறுக்காது - சில நேரத்தில் அதற்கும் அடி சறுக்கலாம் என்னும் பொருளைத் தருகிறது.

ஆனைக்கு அடி சறுக்காததற்கு உரிய காரணம் என்ன? சறுக்கவைக்கும் பாசி மேலோ சேற்றின்மேலோ ஆனை கால் வைத்தால், ஆனையின் பளுவால் கால் பாசிக்கும் சேற்றுக்கும் உள்ளே சென்று பதிந்துவிடும்- எனவே சறுக்காது. அதற்கும் எப்போதாவது தகாத சூழ்நிலை காரணமாகச் சறுக்கலாம் போலும்.

வாழ்க்கையில் சறுக்காமல் ஆனைபோல் உயரிய புகழ் பெற்றவர்களுள் சிலர், சில நேரம் சறுக்கி விடுவதும் உண்டு. அவ்வாறு சறுக்கிய மேதைகளுள் அரிஸ்ட்டாட்டில் (Aristotle) என்பவரும் ஒருவர். அரிஸ்ட்டாட்டிலின் வரலாற்றை அறிந்தால், அவர் எதில் எவ்வாறு சறுக்கினார் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

வரலாறு

மேலை நாட்டில் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படை போட்டவர் அரிஸ்ட்டாட்டில். இவர் கிரேக்க நாட்டைச் சேர்ந்த 'ஸ்டாகிரா' என்னும் ஊரில் கி. மு. 384 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார்.

இவருடைய தந்தை, மகா அலெக்சாந்தரின் தந்தையான பிலிப்பின் அரசவை மருத்துவராக இருந்தார். இவர் அறிவியல் அறிஞரும் ஆவார். இவர் தம் மகன் அரிஸ்ட்டாட்டில் அறிவியல் துறையில் வல்லவராவதற்கு உரிய எல்லா வாய்ப்பு வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தார். விளையும் பயிரான அரிஸ்ட்டாட்டில் முளையிலேயே அறிவுக் கூர்மையில் முனைப்புடன் திகழ்ந்தார். தொடக்கக் கல்வி ஊரிலே பெறப்பட்டது.

இப்போது கிரீஸ் நாட்டின் தலைநகராயுள்ள ஆதன்சு நகருக்குத் தம் பதினெட்டாம் வயதில் மேல்நிலைக் கல்வி கற்கச் சென்றார் அரிஸ்ட்டாட்டில். அங்கே, தத்துவ மேதை சாக்ரடீசின் மாணாக்கரான பிளேட்டோவிடம் கல்வி கற்றார். கி. மு. 347 வரை ஆதன்சில் கல்வி பயின்றார்.

கி. மு. 342 ஆம் ஆண்டு மன்னன் பிலிப்பின் வேண்டுகோளை ஏற்று மன்னனின் மகன் அலெக்சாந்தருக்கு ஆசிரியர் ஆனார்.

அலெக்சாந்தர் பல நாடுகளை வென்று தம் அரசை விரிவுபடுத்தினார். அரிஸ்ட்டாட்டிலோ பல ஆய்வுகள் புரிந்து தம் அறிவை விரிவுபடுத்தினார்.

கி. மு. 335ஆம் ஆண்டு ஆதன்சு நநரில் அரிஸ்ட்டாட்டில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தினார். அதன் பெயர் 'பெரிபாட்டெட்டிக்' என்பதாம். இதன் பொருள் 'உலாப்

பள்ளி' என்பதாம். உலாவிற்கு ஏற்ற இடம் என்று சிலர் இதற்கு விளக்கம் அளிப்பராம். அரிஸ்ட்டாட்டில் உலவிக் கொண்டே பாடம் நடத்தியதால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது என்பராம் வேறு சிலர்.

ஆய்வுகள்

அரிஸ்ட்டாட்டில் உயிரியல் ஆய்வில் மிக்க ஆர்வம் காட்டினும், கணிதம், அறிவியல், வானியல், பொது அறிவு முதலியன பற்றியும் கருத்துகள் தந்துள்ளார். இவர் நானூறு (400) நூல்கட்குமேல் எழுதியுள்ளார் என்பதை அறியும்போது தலை சுற்றுகிறது.

உயிரியலில் தாவரமும் விலங்கியலும் அடங்கும். இத்துறை இவர் போட்ட அடிப்படையின்மேல் இன்று எழுந்து நிற்கிறது. நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் ஆசியா வெங்கும் சுற்றி உயிர் இனங்களைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் கொண்டுவந்து தருவார்களாம். இவரோ கடற்கரையைச் சுற்றிப் பல உயிரினங்கள் பற்றி ஆய்வு செய்வாராம்.

உயிரினங்களை அவற்றின் உடல் அமைப்பிற்கு ஏற்பப் பல குடும்பங்களாகப் பிரிக்கலாம். ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையது. இந்தத் தொடர்பு ஓர் இயற்கை ஏணியாகும் - என்பது அரிஸ்ட்டாட்டிலின் கொள்கையாகும். இந்தக் கொள்கை, டார்வின் கொள்கையோடு ஒரு சிறிது நெருங்கி வருவதுபோல் தெரிகின்ற தல்லவா?

உயிரினங்களுள் ஒன்று மற்றொன்றைக் கொண்டு உயிர் வாழ்கிறது. வலியவை மெலியவற்றைக் கொல்கின்றன. இது குறைபாடு அன்று. அதனதன் உடல் அமைப்புக்கு ஏற்பவும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பவும் இப்படித்தான் இருக்க

முடியும் - இது பொருத்தமான அமைப்பே - என்பது இவரது கொள்கை.

அறிவியல் ஆய்வுகள் ஆய்வுக் கூடங்களில் நடைபெறும். ஆனால், அரிஸ்ட்டாட்டிலின் உயிரியல் ஆய்வுகள் வெளியிடங்களில் நடைபெற்றன. உலகின் முதல் 'இயற்கை வரலாற்று ஆசிரியர்' என இவர் பாராட்டப்பட்டுள்ளார்.

கொள்கைகள்

அரிஸ்ட்டாட்டிலின் கொள்கைகள் சில வருமாறு:

புற உலக இயற்கையின் கூறுகளை முதன்மையாக ஆராய்பவர் இவர்.

அக உலக ஆராய்வு மேதையான சாக்ரடீசின் மாணாக்க ராகிய பிளேட்டோவின் மாணக்கர் இவராதலின், அக உலக ஆய்விலும் ஓரளவு ஈடுபாடு கொண்டவர்.

ஒரு செயல் நிகழ்வதற்கு உரிய மூலம் அதாவது காரணம் என்ன என்பதை ஆராயவேண்டும் என்பார்.

ஒரு பொருளின் இயல்பை ஆராய, அது எதனால் ஆனது - எந்த விதமான உரு உடையது - எந்தக் கருவி கொண்டு செய்யப்பட்டது - யாரால் செய்யப்பட்டது என்பவற்றை அறியவேண்டும் என்பார்.

அறத்துறையை எடுத்துக் கொள்ளின், எதுவும் கூடுதலாகவோ குறைவாகவோ இருக்கக் கூடாது - நடு நிலையினதாக இருக்கவேண்டும். எடுத்துக்காட்டு: அஞ்ச வேண்டியதற்கு எந்த அளவு அஞ்ச வேண்டுமோ - அந்த அளவு அஞ்ச வேண்டும். தேவையின்றி அளவு மீறி அஞ்சுவதும், அஞ்சாமல் இருப்பதும் கூடா; அளவாய் அஞ்ச வேண்டும். 'அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை' என்றார் வள்ளுவர்.

அரசியல்: மக்கள் கூடி வாழும் பண்புடையவர்கள் அதாவது, மனிதன் ஒரு சமூகப் பிராணி (Man is a social Animal) என்பது இவர் கொள்கை. அதனால், அரசு, அனைவரின் நலத்திலும் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்; மக்களுள் பணக்காரரும் ஏழைகளும் இல்லாத நடுநிலை உருவாக வேண்டும்; அதற்கேற்ப ஆட்சி முறை அமையவேண்டும்.

இலக்கியம் பற்றி: துன்பியல் இலக்கியங்கள் மக்களின் உள்ளத்தில் அச்ச உணர்வையும் இரக்க உணர்வையும் ஏற்படுத்தி, ஏனைய உணர்ச்சிகளையும் உள்ளத்தையும் தூய்மை செய்யும் என்பது அரிஸ்ட்டாட்டிலின் கொள்கை.

இது சரியான கொள்கையேயாகும். 'மயான வைராக்கியம்' என்று சொல்கிறார்களே - அதுதான் இது. பிணத்தின் கூட மயானத்திற்குச் செல்பவர், இது போல் தானே நமக்கும் நடக்கும் - நாம் ஒழுங்காய் நடக்க வேண்டும் என அந்த நேரத்திலாவது எண்ணுவார். சாவுப்பறை, சாகாதிருப்பவர்கட்குச் சுடுகாடு என ஒன்று உள்ளது - ஒழுங்காய் ஒழுகுங்கள் என்று நினைவுபடுத்தி நெஞ்சை நடுங்கச் செய்கிறது என மணிமேகலை என்னும் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“எஞ்சியோர் மருங்கின் ஈமம் சாற்றி

நெஞ்சு நடுக்குறூஉம் நெய்தல் ஓசை”

என்பது பாடல் பகுதி ஈமம் = சுடுகாடு. நெய்தல் = சாவுப்பறை.

மேலை நாட்டு ஆராய்ச்சி முறைகளும் அறிவியலின் அடிப்படையும் கலைச் சொற்கள் பலவும் அமைத்த பெருமை அரிஸ்ட்டாட்டிலுக்கு உரியதாகும்.

அடி சறுக்கல்

இயற்பியல், வேதியியல், வானியல் போன்ற சில துறைகளில் அரிஸ்டாட்டில் வெளியிட்ட கருத்துகள் தவறானவை எனப் பிறகு அறியப்பட்டன.

வான், காற்று, நெருப்பு, நீர், மண் என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களுள், வான் என்னும் பூதம் வட்டமாகச் சுழன்று வானத்தை அமைத்தது. வட்டம் என்பது குறைவு ஒன்றும் இல்லாத முழுவடிவம்-என்பது அரிஸ்டாட்டிலின் கருத்து.

இந்தக் கருத்து, கெப்லர் (Kepler) என்பவரின் கருத்தால் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. கெப்லர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்: எல்லாக் கோள்களும் ஞாயிற்றை ஒரு குவிமையத்தில் (Focus) கொண்டு (அதாவது ஞாயிற்றை மையமாகக் கொண்டு) சிறிது நீண்ட முட்டை வடிவமான (Elliptical) பாதைகளில் அதாவது நீள்வட்டப் பாதைகளில் இயங்கி ஞாயிற்றைச் சுற்றி வருகின்றன - எனக் கெப்லர் கூறியுள்ளார். இது 'கெப்லரின் விதி' (Kepler Theory) எனப்படும்.

கெப்லரின் விதி பிற்கால ஆய்வுகளுக்கும் ஒத்திருந்ததால், அரிஸ்டாட்டிலின் கொள்கை சறுக்கலாயிற்று.

மற்றும் ஒன்று: பளுவான ஒரு பொருளையும் அதனினும் பளு குறைந்த ஒரு பொருளையும் குறிப்பிட்ட ஒரே உயரத்திலிருந்து ஒரே நேரத்தில் கீழே போட்டால், பளு உள்ள பொருள் முதலிலே தரையிலே விழும்; பளு குறைந்த பொருள் பிறகுதான் தரையிலே விழும் என்பது அரிஸ்டாட்டிலின் கருத்து.

ஆனால் இதற்கு மாறாகப் பின்னால் நியூட்டன் கூறியுள்ளார்: பளு உள்ள ஒரு பொருளையும் பளு குறைந்த ஒரு பொருளையும் ஒரே உயரத்திலிருந்து ஒரே நேரத்தில் கீழே போட்டால் இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் தரையில்

விழும். (சூழ்நிலை இயற்கையாயிருந்தால் இப்படித்தான் நிகழும்; சூழ்நிலை காற்று அடித்துச் செயற்கையாக மாறினால் இது மாறுபடலாம்.)

எனவே, கெப்லர், நியூட்டன் போன்றோரின் கண்டுபிடிப்பால், அரிஸ்ட்டாட்டில் என்னும் ஆனையின் அடிகள் சறுக்கின.

ஆசிரியர் பெருமை

தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரை ஆசிரியர்களிடத் திலிருந்துதான் வெளிவரல் வேண்டும். பேரரசர் ஒருவரையும் இவர் என் மாணவர் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் பெருமை அவருடைய ஆசிரியர்க்கு உண்டு.

இந்தியா வரையும் படையெடுத்து வந்து பல நாடுகளையும் வென்ற மகா அலெக்சாந்தர் என்னும் பேரரசர் அரிஸ்ட்டாட்டிலின் மாணாக்கராவார். அரசர் ஆசிரியர்க்குத் தக்க மதிப்பளித்து அருமை பெருமையுடன் அணைத்து வந்தார்; அரிஸ்ட்டாட்டிலின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவினார். ஆசிரியரும் மாணவ அரசரிடம் உரிய முறையில் நடந்து கொண்டார்.

அலெக்சாந்தர் இறந்தவுடன் அரசியல் நிலைமையில் ஏற்பட்ட மாறுதல் காரணமாக அரிஸ்ட்டாட்டில் ஆதன்சு நகரை விட்டு வெளியேறித் தம் பணியைத் தொடர்ந்தார். இறுதியில், கி.மு; 322-ஆம் ஆண்டு பிணியால் பீடிக்கப்பட்டுத் தம் 62ஆம் அகவையில் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார்.

2. பகைவரால் பாராட்டப் பெற்றவர்

அறிமுகம்

தன்னலம் உடைய நண்பரையே நம்ப முடியாத இந்த உலகத்தில் பகைவரால் பாராட்டப் பெறுவது மிகவும் அரிது.

அவ்வாறு பாராட்டப் பெறுபவர் மிகவும் உயர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். அத்தகையவரிடத்தில் உள்ள சிறப்பைப் புரிந்துகொண்டு அவரைப் பாராட்ட முயல்பவரும் ஒரு வகையில் உயர்ந்தவரேயாவார்.

அவ்வாறு பாராட்டப் பெற்ற ஒருவர் 'சர் ஹம்பரி டேவி' என்பவர். டேவி இங்கிலாந்துக்காரர்.

டேவியின் காலத்தில் பிரான்சுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையே பெரும்போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது பிரான்சு நாட்டின் பெருந்தலைவராயிருந்தவர் நெப்போலியன். 'நெப்போலியன் என்றால் அழுத பிள்ளையும் வாய் மூடிக் கொள்ளும்' என்று சொல்வதுண்டு. அந்த நெப்போலியன், சோடியம், பொட்டாசியம் ஆகிய தனிமங்களைக் கண்டுபிடித்த டேவிக்குப் பரிசு கொடுக்க எண்ணினார். அந்த அளவுக்கு டேவி அறிவியல் மாமேதையாகத் திகழ்ந்தார்.

பிறப்பு வளர்ப்பு

டேவி (Sir Humphry Davy) 1778ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்களில் இங்கிலாந்தில் உள்ள பென்சான்ஸ் என்னும் ஊரில் பிறந்தார்.

டேவி தாம் பிறந்த ஊரிலும் டிரூரோ என்னும் ஊரிலும் கல்வி கற்றார். ஒரு தச்சுத் தொழிலாளியின் மகனான டேவி பெரிய அளவில் படித்து விட்டார் என்று சொல்ல முடியாது. மருத்துவர் ஒருவரிடம் பணியாளராகச் சேர்ந்து பணி செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் தமக்குக் கிடைத்த ஓய்வு டேவிக்குப் பல நூல்களை ஆர்வமுடன் படித்தார். வேதியியல் தொடர்பான நூல்களைப் படித்தது, பின்னால் வேதியியல் ஆய்வுக்குத் துணைபுரிந்தது.

ஆய்வுகள்

டேவி மின்சார வேதியியல் பகுப்பு முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சோடியம், பொட்டாசியம், ஸ்ட்டிரான்சியம், குளோரின், கால்சியம் என்னும் தனிமங்களைக் கண்டுபிடித்தார்.

பல்வேறு ஆய்வுகளை நிகழ்த்திக் கொண்டேயிருந்தார் இவர். சோடியத்தைத் தனியே பிரித்துக் காட்டினார்; வேதியியல் உரத் தயாரிப்பில் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார். இதற்காக 1812ஆம் ஆண்டு அரசரால் 'சர்' பட்டம் வழங்கப் பெற்றார்.

1815ஆம் ஆண்டு 'காப்பு விளக்கு' (Safety Lamp) என்னும் ஒருவகை விளக்கைக் கண்டுபிடித்தார். இது, நிலக்கரிச் சுரங்கங்களில் தீப்பிடிக்காமல் இருக்க உதவியது. இதன் விவரமாவது:

நிலக்கரிச் சுரங்கங்களில் 'மேதேன்' என்னும் ஒருவகை எரிவாயு மிகுந்திருக்கும். இது, தீ பட்டால் எளிதில் எரியக் கூடியது. நாம் பயன்படுத்தும் விளக்குகளை வெளிச்சத்திற்காகச் சுரங்கத்திற்குள் கொண்டு செல்லின், மேதேன் எரிவாயு தீப்பிடித்துக் கொண்டு எரியத் தொடங்கிவிடும். இதனால் சுரங்கத்தில் வெடி ஏற்பட்டுப் பலவகையான தொல்லைகள் ஏற்படுவ துண்டு.

டேவியின் திறமையை அறிந்த சுரங்க இயக்குநர்கள், மேதேன் எரிவாயு பற்றி எரியாதபடிக் காக்கும் விளக்கு ஒன்று கண்டுபிடித்துத் தருமாறு டேவியைக் கேட்டுக் கொண்டனர். டேவியும் செய்தளிப்பதாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

டேவி எண்ணெய் விளக்குப் போலவே ஒருவித விளக்கு செய்தார். எரியும் விளக்கின் சுடரைச் சுற்றிக் கம்பி வலை

அமைத்தார். சுடர் கம்பி வலையில் பட்டுச் சுற்றிலும் சிதறி விடுவதால் விளக்கு மேதேன் எரி வாயுவை எரியச் செய்ய முடிவதில்லை.

இதனால் சுரங்கத்திற்குள் வெடித் தொல்லையின்றித் தொழிலாளர்கள் காப்பாற்றப்பட்டனர். இவ்வாறு பாதுகாப்பு தருவதால் இதற்கு 'டேவி காப்பு விளக்கு' என்னும் பெயர் வழங்கப் பட்டது.

காப்பு விளக்கு அமைத்த டேவி, இதன் உரிமைக்காகக் காப்புரிமைப் பணம் வாங்கவில்லை - மறுத்து விட்டார். எனவே, இவருக்குக் காப்புரிமைத் தொகைக்கு ஈடாகப் பெரிய வெள்ளிக் கட்டி பரிசாக அளிக்கப் பெற்றது. இந்த வருவாயைத் தம் சொந்த நலத்திற்காக டேவி பயன்படுத்த வில்லை. தம் பெயரால் 'டேவி அறக்கட்டளை' என்னும் ஓர் அறக்கட்டளை ஏற்படுத்தினார். அதைக் கொண்டு, வேதியியல் கண்டுபிடிப்பாளர்கட்கு 'டேவி பதக்கம்' என்னும் விருதுப் பதக்கம் வழங்க ஏற்பாடு செய்தார்.

1818 ஆம் ஆண்டு 'இளம் கோமகன்' என்னும் சிறப்புப் பதவி அளிக்கப் பெற்றார். பின்னர் இலண்டன் ராயல் கழகத்தின் தலைவர் பதவி தேடி வந்தது. மேலும், வாயுக்களை ஆராயும் ஒரு நிறுவனத்தின் பொறுப்பு இவரிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டது.

1790 ஆம் ஆண்டு நைட்ரஸ் ஆக்சைடு என்னும் மயக்க மருந்தைக் கண்டு பிடித்தார்.

ராயல் கலைக்கழகத்தில் (Royal Institution) வேதியியல் பேராசிரியர் பதவியும் டேவியைத் தேடி வந்தது.

உலகின் தலைகிறந்த அறிவியல் மேதையாகிய டேவி, 1826 ஆம் ஆண்டு தமது ஐம்பதாம் அகவையில் இறுதி எய்தினார்.

3. உலகைச் சுருக்கிய கருவி

அறிமுகம்

நாம் வாழும் மண்ணுலகின் சுற்றளவு, இருபத்து நான்கு ஆயிரத்து எண்ணூற்றுச் சொச்சம் கல் (மைல்) ஆகும். இந்தியாவிலிருந்து அமெரிக்கா சுமார் பத்தாயிரம் கல் (மைல்) ஆகும்.

நூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு முன் இந்தியரும் அமெரிக்காவில் உள்ள ஒருவரும் ஒருவர்க் கொருவர் நேரில் பேசிக் கொள்ள வேண்டுமெனில், பத்தாயிரம் கல் (மைல்) தொலைவு பயணம் செய்ய வேண்டும். இதற்குக் காலமும் முயற்சியும் மிகவும் தேவை.

ஆனால், இன்றைக்குப் பக்கத்தில் உள்ளவரோடு பேசுவதுபோல் அமெரிக்காவில் உள்ளவரோடு பேசமுடியும். ஒருநாள் மாலை ஆறு மணிக்குச் சென்னையில் இருந்து கொண்டு அமெரிக்காவில் உள்ள ஒருவரோடு பேசிக் கொண்டிருந்த போது, இப்போது அமெரிக்காவில் மணி எத்தனை என்று கேட்க, இப்போது அமெரிக்காவில் காலை எட்டு மணி என்ற பதில் வந்தது. காலமும் தொலைவும் வெல்லப் பட்டன. உலகம் சுருங்கி விட்டது.

இவ்வாறு, தொலைவில் உள்ளவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக் கொள்ள உதவும் கருவியின் பெயர் ஆங்கிலத்தில் Telephone - தமிழில் தொலைபேசி ஆகும்.

இப்போது, ஓர் அறையில் இருப்பவரும் பக்கத்து அறையில் இருப்பவரும் இருந்த படியே பேசிக் கொள்ளும் அளவுக்கு இந்தக் கருவி எளிமையாய் விட்டது. எழுந்த போகும் முயற்சியும் காலமும் இதனால் குறைகின்றன.

பிறப்பு வளர்ப்பு

வியப்பிற்கு உரிய இந்தத் தொலைபேசிக் கருவியைக் கண்டு பிடித்தவர் 'அலெக்சாண்டர் கிரகாம் பெல்' (Alexander Graham Bell) என்பவ ராவார். இவர் ஸ்காட்லாந்து நாட்டில் 1847 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார்.

ஊமை - செவிட்டுப் பிள்ளைகளின் பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய இவரது தந்தை இவருக்கு வீட்டிலேயே கல்வி தந்தார்.

இப்போது குழந்தைகள், நம் நாட்டில் ஏறக்குறைய இரண்டு அகவை முடிந்தால் சிறார் பள்ளியிலும், மூன்று அகவை முடிந்தால் எல். கே. ஜி. (L. K. G.) வகுப்பிலும், நான்கு அகவை முடியின் யு. கே. ஜி. (U. K. G) வகுப்பிலும், ஐந்து அகவை முடிந்த பின் முதல் வகுப்பிலும் சேர்க்கப் படுகின்றனர். இரண்டு அகவை முடிந்ததுமே வீட்டிலிருந்து வெளியேறுகின்றனர்.

ஆனால், கிரகாம் பெல் பத்தாவது அகவையில்தான் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார். விளையும் பயிர் முளையிலேயே நன்கு விளையத் தொடங்கி விட்டது. கிரகாம் பெல் பதினைந்தாம் அகவையிலேயே எடின்பரோ பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து பயின்றார்; பின்னர் இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்திலும் சேர்ந்து பயின்றார்.

கிரகாம் பெல்லின் குடும்பத்தினர் 1870 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்திலிருந்து, அமெரிக்கக் கண்டத்தில் உள்ள கனடா என்னும் நாட்டிற்குக் குடிபெயர்ந்தனர். ஓரளவு அறிவு முதிர்ச்சி பெற்றதுமே கிரகாம்பெல் அமெரிக்காவில் பாஸ்டன் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் பதவி பெற்றார்.

இங்கிலாந்தில் வித்திட்டு வளரத் தொடங்கிய பயிர், நாற்று பறித்து அமெரிக்க வயலில் நடப்பட்டு விளையத்

தொடங்கியது. கல்வி கற்றால் மட்டும் போதாது - அதன் விளைவை உலகிற்குப் பயன்படச் செய்ய வேண்டும்.

பகலிலே ஓரிடத்தில் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த பலர் இரவிலே தம் வீட்டில் இருந்து கொண்டு அயராமல் ஓயாமல் ஆராய்ச்சித் துறையில் ஈடுபட்டு உழைத்து உண்டாக்கித் தந்த விளைச்சலை உலகம் நுகர்ந்து வருகிறது. இந்த விதமான முயற்சியை மேற்கொண்டு கிரகாம்பெல் செயலாற்றினார்.

ஆய்வு

அழகிய ஒரு மயில் ஆடுவதைக் கண்டால் ஒவியப் புலவன் ஒவியம் தீட்டுவான்; காவியப் புலவன் கவிதை படைப்பான். ஒருவர் வீணையை மீட்டி ஒலி எழுப்பின், அந்த ஒலியைப் பொது மக்கள் கேட்டுச் சுவைத்து மகிழ்வார். அத்தகைய ஒலியை அறிவியல் அறிஞர் கிரகாம் கேட்டதும் ஆராய்ச்சியில் ஆழ்ந்தார். வீணையில் எழும் அதிர்வுகள் ஒலி அலைகளாக மாறிக் கேட்பவரின் காதுகளை இனிக்கச் செய்வதை அறிந்தார். அதன் அடிப்படையில் ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்தார்.

கிரகாம் தமக்குத் துணையாகத் தாமஸ் வாட்சன் (Thomas Watson) என்னும் அறிஞரையும் துணைக்குச் சேர்த்துக் கொண்டார். துணையாளரின் ஒத்துழைப்புடன் ஆராய்ச்சி முயற்சி வெற்றி இலக்கை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் இருவரும் எட்டியுள்ள தனித்தனி அறையில் இருந்தனர். வாட்சன் ஓர் ஒலி எழுப்பினார். இதை ஒரு கருவி மூலம் கிரகாம் கேட்டு மகிழ்ச்சி யடைந்தார். ஆய்வு தொடர்ந்தது.

அப்போது தொலைபேசி உருவாகி விட்டது. 1876 மார்ச் 10ஆம் நாள் வாட்சனும் கிரகாம் பெல்லும்

தொலைபேசியில் பேசிக்கொண்டனர். இவர்களின் பேச்சு தான் உலகில் தொலைபேசியின் முதல் பேச்சு எனச் சொல்லப்படுகிறது.

போட்டி வழக்கு

உலகில் ஒரே விதமான செயலை, ஒருவரை ஒருவர் அறியாமல் பலர் செய்வதுண்டு. இதை, என்னைப் பார்த்துத் தான் நீ செய்தாய் என்று ஒருவரோடு ஒருவர் போட்டி யிடுவதும், வழக்கு மன்றம் வரையும் செல்வதும் உண்டு.

இந்தத் தொல்லை கிரகாம் பெல்லுக்கும் நேர்ந்தது. தொலைபேசி போன்ற கருவியை வேறு சிலரும் ஓரளவு படைத்திருந்தனர். எனவே, தொலைபேசி கண்டுபிடித்த பெருமையும் உரிமையும் எனக்கே உரியன என ஒருவருக் கொருவர் வாதிட்டனர். வழக்குகளும் நடந்தன. ஆனால், இறுதியாக, தொலைபேசி தொடர்பான காப்புரிமை கிரகாம் பெல்லுக்கே கிடைத்தது.

அதாவது, இந்த முயற்சியில் கிரகாம் பெல் முந்திக் கொண்டுள்ளார் என்பது புலனாகிறது. அதனால் முதல் பெருமை இவருக்கும் இவரது தொலைபேசிக் கருவிக்குமே கிடைத்தது.

பிலடெல்பியா என்னும் இடத்தில் 1876 ஆம் ஆண்டு கிரகாம் பெல்லின் தொலைபேசி பொது மக்களின் பார்வைக்கு வைக்கும் பேறு பெற்றது. இவருக்குப் பேரும் புகழும் பெரிய அளவில் வந்து குவிந்தன.

மக்கள் பண்பு

வியத்தகு கருவியைக் கண்டுபிடித்து உலகுக்கு அளித்த கிரகாம் பெல் 1922 ஆம் ஆண்டு இறுதி எய்தினார். இவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் முறையில், அமெரிக்காவில் உள்ள தொலைபேசிகள் எல்லாம், ஒரு மணித்துளி (நிமிட)

நேரம் அமைதி (மௌனம்) காத்தன. இது, நன்றி மறவாத மக்கள் பண்பின் உயரிய எல்லையாகும்.

இப்போது, நம் நாட்டில் தங்கட்குத் தொலைபேசி இணைப்பு வேண்டும் எனப் பலர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இப்போது, பெரும்பான்மையான வீடுகளில் மிதி (சைக்கிள்) வண்டி, வானொலிப் பெட்டி முதலியன இருப்பது போல், பெரும்பாலான வீடுகளில் தொலைபேசி இடம்பெறுவது உறுதி.

உலகம் சுருங்கிய வரலாறு — உலகைச் சுருக்கிய வரலாறு இதுதான்.

4. நாட்டிற்கு உழைத்த நல்லறிஞர்

பிறப்பு வளர்ப்பு

பலர் தாம் புகழும் பொருளும் பெறுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு உழைப்பர். நாட்டிற்குப் புகழும் பெருமையும் நன்மையும் கிடைப்பதற்காக உழைப்பவர் ஒரு சிலரே. அவர்களுள் ஒருவர் சர். பிரபுல்ல சந்திர ராய் என்பவர்.

ராய் என்றாலே வங்காளி என உயத்துணர்வாய்த் தெரிந்து கொள்ளலாம். இவர் வங்காளத்தில் உள்ள ராஜூலி காட்டிரா என்னும் சிற்றூரில் 1861 ஆகஸ்டு 8ஆம் நாள் பிறந்தார்.

இவர் பிறந்த குடும்பம், கலைமகளும் (சரசுவதியும்) அலைமகளும் (இலக்குமியும்) இணைந்து வாழும் குடும்பம் ஆகும். இவரது தந்தை அரிச்சந்திர ராய் பாரசீகம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் உயர்ந்த புலமை உடையவர், மற்றும் செல்வருமாவார்.

கல்வி

தந்தை சிறந்த கல்விமான் ஆதலின் மைந்தருக்கும் தாமே தொடக்கக் கல்வி புகட்டினார். பின்பு கல்கத்தா நகரில் உள்ள ஒரு பள்ளியில் சேர்ந்து பயின்றார். பின்னர் 1879 ஆம் ஆண்டு கல்கத்தா மேற்றிராணியர் கல்லூரியில் சேர்ந்து பயின்றார். அறிவியல் கல்விக்காகப் பின்னர் கல்கத்தா மாநிலக் கல்லூரியில் சேர்ந்து பயின்றார். மேற் கொண்டு இங்கிலாந்து சென்று எடின்பரோ பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தார். இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் எட்டு ஆண்டுகள் பயின்று பி.எஸ்ஸி. பட்டம் பெற்றார்.

அறிவியல் படிப்போடு வரலாறு, அரசியல் ஆகிய துறைகளிலும் ஆராய்ச்சிகள் வெளியிட்டுத் தம் திறமையை வெளி உலகத்திற்கு அறிமுகம் செய்தார். இந்தியாவில் இவருக்கு ஏற்ற பதவியை இந்திய அரசால் கொடுக்க முடியவில்லை. எனவே, கல்கத்தா மாநிலக் கல்லூரியில் பேராசிரியராக அமர்ந்தார். பெரிய பதவிகளை வெள்ளையர் களுக்கே தந்ததால் இவர் படிப்புக்கு ஏற்ற பெரிய பதவி பெறும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போயிற்று. கல்லூரியில் இருந்த போதே பல ஆய்வுகள் மேற்கொண்டிருந்தார்.

வேதியியல் பொருள்களையும் தரம் மிக்க மருந்துகளையும் சொந்த நாட்டிலேயே தயாரித்து நாட்டிற்குப் பேரும் புகழும் வாங்கித்தர வேண்டும் என்பது ராயின் பெரு விருப்பமாகும். அதற்காக அரிதின் முயன்று ஆய்வு செய்து கண்டுபிடித்தவற்றை இந்திய நாட்டிற்கே உரியனவாக ஒப்படைத்தார்.

தமது சொந்த வருவாயைக் கொண்டு கல்கத்தாவில் வேதியியல் தொழில் கூடம் அமைத்தார். இன்றைக்கு இந்தியாவிலேயே இதுதான் பல கோடி உருபா மதிப்புள்ள

பெரிய நிறுவனமாக உருவாகிப் பெரு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

ராய் இலண்டன் வேதியியல் கழகத்தின் உறுப்பினராகச் சேர்த்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு உயர்வு பெற்றார். 'இந்திய அரசின் கூட்டாளி' என்னும் தகுதியை இந்திய அரசு ராய்க்கு அளித்தது.

கண்டு பிடிப்பு

ராய் 1895 ஆம் ஆண்டு பாதரசத்திரேதம் கண்டு பிடித்தார். இது அனைத்துலகினராலும் பாராட்டப் பெற்றது. இவரது வேதியியல் ஆய்வுக்கூடம் பலவகையான ஆராய்ச்சிகட்கு இடம் தந்தது.

ராய் தம் மாணாக்கர்கட்கும் இந்தத் துறையில் நல்ல பயிற்சி அளித்தார். இவரும் மாணாக்கர்களும் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் உலகு அளாவிய அளவில் பல ஆராய்ச்சியாளர்கட்குப் பாதை அமைத்துக் கொடுத்தன.

பலரும் கல்வித் துறையில் - ஆராய்ச்சியின் வாயிலாக ஈட்டிய பொருளைத் தம் வழிமுறையினருக்கு உரிமையாக்கி வைத்துச் செல்வர். உலகில் பிறர் நலம் பேணுபவர் - நாட்டு நலம் நாடுபவர் மிகச் சிலரேயாவர். ஆனால் ராய், தம் அறிவாற்றலால் ஈட்டிய உடைமைகள் அனைத்தையும் கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்திற்கே உரிமை யாக்கி விட்டார்.

'முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்'. ராய் 800 உருபாவைக் கொண்டு தொடங்கிய வேதியியல் ஆராய்ச்சியின் தொடக்க நிலைக்கும், பல கோடி உருபா பெறுமானம் உடையதா யிருக்கும் இப்போதைய நிலைக்கும் இடையே உள்ள நிலைமை, ராயின் அரிய பெரிய உழைப்பை அனைத்துலகுக்கும் அறிமுகம் செய்து கொண்டுள்ளது.

பல கல்விக் கூடங்களிலும் மாறி மாறிச் சேர்ந்து கல்வி கற்று ஆய்வு செய்து ராய் உயர்வு பெற்றிருக்கும் வரலாற்றை இன்றைய மாணாக்கர் உலகம் அறிந்து அதற்கு ஏற்றபடி செயலாற்ற வேண்டும்.

ஓரளவு உடல் நலம் குன்றியவராகிய ராய் 1944 ஆம் ஆண்டு சூன் 16 ஆம் நாள் எண்பத்து மூன்றாம் அகவையில் என்றும் நிலைத்ததான ஓய்வு பெற்றார்.

5. நெருப்பை அறியாது முட்டிய நீர்

அறிமுகம்

நெருப்பும் நீரும் எதிர் எதிரான பொருள்கள். நெருப்பை நீர் அணைத்துவிடும். நெருப்பை எரியும்படி. நெருப்பாலேயே செய்ய முடியும். நெய், பெட்ரோல் போன்ற பொருள்களை மேலே விட்டால் மீண்டும் நன்கு மூண்டு எரியும்.

ஒரு நெருப்பை நீர் முட்டியுள்ளது. ஆனால் அந்த நீருக்குத் தன்னால் நெருப்பு மூளும் என்று தெரியாது. அது என்னவோ செய்தது. அந்தச் செயல், தற்செயலாக, நெருப்பு மூள்வதற்குக் காரணமாய் விட்டது.

அந்த நீராக உருவகிக்கப்பட்டவர் ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன் (Albert Einstein) என்பவர். அவரால் மூண்ட நெருப்பு எது? அது எவ்வாறு - ஏன் மூண்டது? இதுபற்றி அறிய அவரது வரலாற்றைக் காணவேண்டும்.

பிறப்பு வளர்ப்பு

இவர் தெற்கு செர்மனியில் ஊல்ம் (Ulm) என்னும் சிற்றூரில் 1879 மார்ச் 14ஆம் நாள் பிறந்தார். தந்தை பெயர் ஹெர்மன் ஐன்ஸ்டீன் - தாய் பெயர் புலஸன்.

விளையும் பயிர் முளையிலேயே அறிவியல் ஆர்வம் பெறத் தொடங்கிவிட்டது. அவருடைய தந்தை அறிவியல் துணைக் கருவிகளை மகனுக்கு வாங்கிக் கொடுத்து அறிவியல் விளையாட்டு ஆடச்செய்தார். சிற்றப்பா ஜேக் என்பவரும் ஆல்பர்ட்டின் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு உரம் போட்டார். தாய் இசைப் பயிற்சியும் அளித்தார். ஆல்பர்ட்டின் தன்தங்கை மேயாவுடன் விளையாடுவார்.

மற்ற சிறார்களைப் போல் பொம்மை விளையாட்டு ஆடாமல் அறிவியல் கருவிகளை வைத்துக்கொண்டு அவை பற்றித் தெரிந்து கொள்வதிலேயே ஊக்கம் காட்டினார். பல இடங்கட்கு உலாச் சென்று பல செய்திகளை அறிந்து வருவதும் உண்டு.

ஒரு நாள் திசை காட்டும் கருவியைத் தந்தை தந்தார். ஆல்பர்ட்டு அதைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து, முன் வடக்கு நோக்கி நிற்பதற்கு ஏதோ காரணம் இருக்கவேண்டும் என ஆய்வு மனப்பான்மையுடன் எண்ணினாராம்.

கல்வி

தொடக்கக் கல்வி முடிந்தபின் மியுனிச் உயர் நிலைப் பள்ளியில் பயின்றார். பின் ஆசௌ நகரப் பயிற்சிக் கூடத்தில் பயின்றார். அதன்பின், சுரிக் நகரில் உள்ள பஸ்தொல் நுண் கல்விக் கூடத்தில் (Polytechnic) சேர்ந்து பயிற்சி பெற்றார். இது சவிட்சர்லாந்து பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்தது.

பதவிகள்

பின்னர் வேலை தேடும் படலம் தொடங்கியது. 1902ஆம் ஆண்டிலிருந்து பல்லாண்டு காலம் அரசாங்கத்தில் அலுவலர் பணி புரிந்தார். அலுவலில் இருக்கும்போதே பல புதிய அறிவியல் கட்டுரைகளை ஆய்ந்து எழுதி வெளியிட்டார். இவரது ஆய்வுத்திறனைப் பாராட்டி,

சுவிட்சர்லாந்தில் இருக்கும் 'சுரிக்' (Zurich) பல்கலைக் கழகம் இவருக்கு டாக்டர் பட்டம் அளித்துச் சிறப்பித்தது.

தனக்கு டாக்டர் பட்டம் வழங்கிய சுரிக் பல்கலைக் கழகத்தில் 1905-ஆம் ஆண்டு இயற்பியல் பேராசிரியராய் அமர்ந்தார். அலுவலுக்கிடையே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வெளிவருவது தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

1913-ஆம் ஆண்டு பெர்லின் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் பதவியும், 1914-ஆம் ஆண்டு பிரஷ்ய விஞ்ஞானக் கழகத்தின் உறுப்பினர் பதவியும் தேடிவந்தன.

ஆய்வுகள்

1905-ஆம் ஆண்டளவில் இவர், ஒரு பொருளின் நிறையும் அதன் ஆற்றலும் சமம் என்று கூறியிருந்தார். அந்த ஆய்வைத் தொடர்ந்து, 1916-ஆம் ஆண்டு 'சார்புக் கொள்கை' (Theory of Relativity) பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரையை உலகுக்குத் தந்தார். உலகமே வியந்தது.

பின்னர் இவர் இயக்கம் பற்றி ஆராய்ந்தார். நியூட்டனின் இயக்க விதிகட்கு மாறான கருத்து வெளியிட்டார். இதனால் நியூட்டனின் இயக்க விதிகட்குச் செல்வாக்கு குறைந்தது. மேலும் ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன் பூமியின் சுழற்சி, ஒளியின் விரைவு ஆகியவை பற்றியும் ஆராய்ந்தார்.

தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமாயின், இவர் பின்வருவன பற்றிப் புரட்சிமிக்க கட்டுரைகளை வரைந்தளித்தாள்:

'இயங்கும் பொருள்களின் மின்னியக்க ஆற்றல்'

'பிரவுனின் இயக்கம் பற்றிய விதிமுறை'

'ஒளியின் தோற்றங்களும் மாறுபாடுகளும்'

‘அணுத்திரள்களின் பருமான அளவைகளை வரையறுத்தல்’ - ஆகியவை இவரின் கட்டுரைகள். இவரது ஆய்வுத் திறனைப் பாராட்டிச் சுரிக் பல்கலைக் கழகம் ‘தத்துவப் பேராசிரியர்’ என்ற பட்டம் வழங்கிற்று.

இடம், காலம், உலகம் பற்றிய ஆய்வு சார்புக் கொள்கை தொடர்பானது. அணுகுண்டு செய்வதற்கு இந்தச் சார்புக் கொள்கைதான் முதல் காரணமா யிருந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது.

மின்சாரத்தை ஒளியாகவும் ஒளியை மின்சாரமாகவும் மாற்றலாம் (Photo - Electric Effect) என்பதும் ஐன்ஸ்டீனின் கண்டுபிடிப்பு.

ஓர் ஆற்றலை ஆக்கவோ அழிக்கவோ முடியாது; வேண்டுமானால், ஒரு விதமான ஆற்றலை மற்றொரு விதமான ஆற்றலாக மாற்றலாம் என்பது இவரது கொள்கை. இதற்கு, ‘ஆற்றல் அழியா விதி’ என்பது பெயர்.

இதிலிருந்து நாம் கடவுளின் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலுக்கு வருவோம். நான் (சுந்தர சண்முகம்) 18-ஆம் அகவையிலிருந்து இப்படி ஒரு கருத்து சொல்லி வருகிறேன். அதாவது:- கடவுள் எதையும் புதிதாகப் படைக்கவில்லை; எதையும் நீண்ட நாள் காக்க முடியாது; எதையும் இல்லாதபடி அழிக்க முடியாது - என்பது நான் கூறியது. ஒன்று திரிந்து மற்றொன்றாதலே நடைபெறுகிறது. இருக்கும் பொருளிலிருந்து - ஆற்றலிலிருந்து ஒன்றை உண்டாக்கலாம் - சிறிது காலம் இருக்கச் செய்யலாம் - மீண்டும் அது அழிந்து வேறொன்றாக மாறி விடுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக:- ஒரு விதையிலிருந்து ஒரு மரத்தை உண்டாக்குகின்றோம் (படைத்தல்); பின் அதை வளர்க்கின்றோம் (காத்தல்); பின் மரம் நாளாகி விழுந்து விட்டதும் அடுப்பில் விறகாக இட்டு எரிக்கின்றோம் -

அந்த மரம் எரிந்து சாம்பலாகிறது (அழித்தல்). மரம் சாம்பலாவதுதான் ஒன்று திரிந்து மற்றொன்றாவது.

இதைத்தான், ஐன்ஸ்டீன், 'ஓர் ஆற்றலை ஆக்கவோ அழிக்கவோ முடியாது; ஓர் ஆற்றலை வேறு ஆற்றலாக மாற்றலாம்' என்று கூறியிருப்பாரோ - என்னவோ?

ஐன்ஸ்டீனின் ஆய்வு முடிவுகள், பழைய முடிவுகள் சிலவற்றை மறுத்து மாற்றி அறிவியல் அறிஞர்களிடையே ஒரு பெரும் புரட்சியைச் செய்தது.

பெருமைகள்

ஐன்ஸ்டீனின் திறனை மெச்சி உலகெங்கிலுமிருந்து பாராட்டு மடல்கள் வந்து குவிந்தன. பலநாடுகள் அவர் தங்கள் நாட்டிற்கு வந்து போக அழைப்பு விடுத்தன. அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, ஜப்பான், பாலஸ்தீனம், சீனா, இந்தியா முதலிய நாடுகளில் தம் மனைவியோடு அவர் சுற்றுப் பயணம் செய்துள்ளார். ஆங்காங்கே அவருக்குக் கிடைத்த வரவேற்பும் பாராட்டும் வாழ்த்தும் பரிசும் அளவற்றன.

இவரது 'ஒளிமின் விளைவு' என்னும் ஆய்வுக்காகத்தான் நோபெல் பரிசு கிடைத்தது. இந்த ஆய்வு பேசும் படம் வெற்றியுடன் நடைபெறுவதற்கும் துணை புரிந்தது.

வாழ்க்கை

ஐன்ஸ்டீன் செர்மனியில் பிறந்தார். தந்தையுடன் இத்தாலிக்குக் குடிபெயர்ந்து போனார். பின் சுவிட்சர்லாந்து சென்றார். செர்மன் குடியுரிமையைத் துறந்து சுவிஸ் நாட்டுக் குடியுரிமை பெற்றார். பின் இறுதியாக அமெரிக்காவின் குடியுரிமை பெற்று அமெரிக்காவிலேயே இருந்தார்.

இவர் 'மலீவா' என்னும் பெண்ணைக் காதலித்து மணந்து கொண்டார். இருவரும் இன்பமுடன் இல்லறம் நடத்தினர். பின் இல்லறம் இல்லாத அறமாகியது. கருத்து வேற்றுமை காரணமாக மணமுறிவு (விவாக ரத்து) ஏற்பட்டது. பிறகு கைம் பெண்ணான (விதவை) எல்சா என்னும் பெண்ணை மணந்து கொண்டார். நம் நாட்டிற்கு முற்றிலும் மாறான முறை இது. இது சீர்திருத்தம் என்னும் பட்டுப் போர்வை போர்த்திக் கொண்டுள்ளது.

இவர் முதல் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்தாலும் அவளிடத்தில் கொண்டிருந்த உணர்வு குறையவில்லை. தனக்குக் கிடைத்த 40,000 (நாற்பதாயிரம்) டாலர் பணத்தில் பாதியை முதல் மனைவிக்கு ஈந்து, மற்ற பாதியை அறச் செயல்கட்கு அளித்து விட்டார். இதனால் இவரது உயர்ந்த உள்ளம் புலனாகலாம்.

ஜன்ஸ்டின் யூதர் மதக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். செர்மனியை ஆண்ட இட்லருக்கு யூதர்களைப் பிடிக்காமையால் பலர் கொல்லப்பட்டனர் - பலர் வெளியேற்றப்பட்டனர். வெளியேறியவர்களுள் ஜன்ஸ்டின் குடும்பமும் அடங்கும்.

பண்புகள்

ஜன்ஸ்டினின் பண்புகள் மிகவும் சிறந்தவை-உயரியவை. அவர் அமைதியே வடிவானவர். எந்தச் சூழ்நிலையிலும் - உணர்ச்சி வயப்படும்படியான நிகழ்ச்சி நேர்ந்த போதும் அமைதியாகவே இருப்பார்.

எளிமையான தோற்றம் உடையவர்; உடையும், ஒப்பனையும் (அலங்காரமும்) மிகவும் எளிமையா யிருக்கும் எளிமையான நடைமுறை வாழ்க்கையினையே பின் பற்றினார்.

தற்பெருமை விரும்பாதவர், இவரது ஐம்பதாம் அகவை-பிறந்த நாளை மிகவும் ஆரவாரமாகக் கொண்டாட வேண்டும் என அறிஞர்கள் முயன்றபோது அதை விரும்பாமையால், அந்த நாளில் வேறு இடத்திற்குச் சென்று மறைந்து கொண்டார்.

மாணாக்கர்களுடனும் நண்பர்களுடனும் அறிஞர்களுடனும் குழந்தைபோல் பழகுவார். அவரவர்க்கு ஏற்படும் ஐயங்களை விளக்கித் தீர்ப்பார்.

கைம்பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டதால் அவர் ஒரு சீர்திருத்தவாதி எனலாம். இதனால் தனக்குத் துணை தேடியதோடு ஒரு பெண்ணுக்கு மறு வாழ்வு கொடுத்ததாகவும் ஆகிறது.

இவர் போரை விரும்பாதவர் - அமைதியையே விரும்புவார். அணுகுண்டு செய்யப்பட்டதற்குத் தனது ஆய்வு மூலகாரணமாயிருந்தது என்பதை அறிந்து மிகவும் வருத்தப்பட்டார். அந்த அழிவு வேலைக்கு இவர் முதலில் உடன்படவே இல்லையாம்.

செல்வத்தை விரும்பாதவர். தாம் ஈட்டிய பொருளை அறச்செயல்கட்குப் பயன்படுத்தினார். வேலையில்லாதோர்க்குத் தம் செல்வாக்கினால் வேலை வாங்கிக் கொடுத்துள்ளார். நோபெல் பரிசாகக் கிடைத்த காசோலையை (Cheque) பல நாட்கள் வரை பணமாக மாற்ற வில்லையாம். நூலுக்குள் அடையாளமாக வைத்திருந்தாராம்.

அவரது சார்புக் கொள்கையைப் புரிந்து கொள்வது கடினம். கேட்டவர்கட் கெல்லாம் அந்தக் கொள்கையை எளிய முறையில் விளக்கிப் புரிய வைப்பாராம். இவரது ஆராய்ச்சிக் கூடம் இவரது மூளையேதான். அதுதான் இவ்வளவும் செய்தது.

தண்ணீர்போல் இவ்வளவு குளிர்ந்த பண்புடைய ஐன்ஸ்டீன், ஜப்பான் நாட்டில் ஹிரோஷிமாவிலும் நாகசாகியிலும் விழுந்த அணுகுண்டுகளால் விளைந்த மிகவும் கொடுமையான கேடுகட்கு முதல் காரணமாயிருந்தார் என்பது நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாத ஒரு புதிராகும்.

ஆனால், தமது அணு ஆய்வால் அழிவு உண்டாகும் என அவர் அறிந்து செய்யவில்லை. அணுவால் ஆக்கம் உண்டாக வேண்டும் என்றே தொடங்கினார். அது அவரை அறியாது அழிவுக்குக் கொண்டு போய் விட்டு விட்டது. அதனால்தான் இவர், கட்டுரைத் தலைப்பிலே “நெருப்பை அறியாது மூட்டிய நீர்” என உருவகம் செய்யப் பெற்றுள்ளார். பிற்காலத்தில் அணு ஆக்க வேலைகட்கும் பயன்படுவதை அறிந்த போது ஓரளவு ஆறுதல் அடைந்தார்.

புதிய புதிய கண்டுபிடிப்புகளைச் செய்து அறிவியல் ஆராய்ச்சி உலகத்தையே ஆட்டிப் படைத்த மாமேதையான ஐன்ஸ்டீன் 1955 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 18 ஆம் நாள் இறுதி மூச்சை உயிர்த்தார்.

6. இராமன் விளைவுகள்

இசைக் குடும்பம்

இராமன் என்றால் இராமாயண இராமன் இல்லை. சர்.சி.வி. இராமன் என்பவர். இவர் திருச்சிக்கு அண்மையில் உள்ள திருவானைக்கா என்னும் ஊரில் 1988 நவம்பர் 7 ஆம் நாள் பிறந்தார். தந்தை பெயர் சந்திரசேகரர்.

சந்திரசேகரர் இசைத் துறையில் பயிற்சி உடையவர்; வயலின் வாசிப்பதில் வல்லவர். தந்தையைப் போலவே

இராமனும் விளையும் முளைப் பருவத்தில் இசையில் ஆர்வம் காட்டினார்.

இசை ஒரு பொழுது போக்கே என எண்ணினார்; உலகம் காக்கும் அறிவியல் ஆய்வுக்குச் செல்ல வேண்டும் என இராமன் விரும்பினார். இவருடைய தந்தையார் விசாகப்பட்டினம் இந்துக் கல்லூரியிலும் வேறு சில கல்லூரிகளிலும் கணிதப் பேராசிரியராகப் பணி புரிந்தார். தந்தையைப் போலவே தாமும் விளங்க வேண்டும் என்பது மகன் விருப்பம்.

கல்விப் பயிற்சி

இராமன் சென்னை அரசினர் கல்லூரியில் பயின்று பதினாறாம் அகவையில் பி.ஏ. பட்டம் பெற்ற பின் மேலும் எம்.ஏ. வகுப்பில் சேர்ந்து படித்தார். 18 ஆம் வயதில் முதல் வகுப்பில் எம்.ஏ. தேறினார்.

இவர் கல்லூரியில் படித்தபோதே அறிவியல் ஆய்வில் ஆர்வம் காட்டினார். பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதி மேலை நாடுகட்கு அனுப்பிப் பாராட்டப் பெற்றார். இலண்டனுக்கு வந்து படிக்கும்படி இவர் அழைக்கப் பெற்றார். ஆனால் அங்கே செல்வதற்குச் சூழ்நிலை இடம் தரவில்லை.

பதவிகள்

இவர் பொருளியலில் முதல் வகுப்பில் தேறியதால் கல்கத்தாவில் டெபுடி அக்கௌண்டண்ட் ஜெனரல் பதவி கிடைத்தது. மேலும் கிடைத்தவை: 1907-நாணயப் பதவித் தலைவர். 1911 வரை இரங்கூன் நாணயக் கணிதத் தலைவர். பின் நாகபுரியில் அஞ்சல் துறையில் வரவு செலவுத் தலைவர். இவ்வாறு பல பதவிகள் தேடி வந்தன. (இரங்கூனைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த பர்மா அப்போது இந்தியாவைச் சேர்ந்திருந்தது).

இராமன் எந்தப் பதவியில் இருப்பினும் ஆராய்ச்சிப் பணியை மட்டும் விடாது தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார். கல்கத்தாவில் டெபுடி அக்கௌண்ட்டண்ட் ஜெனரல் பதவியில் இருந்தபோதுதான் தமது ஆய்வின் பெரும் பகுதி களைச் செய்தார்.

இராமன் விளைவுகள்

வெண்ணிறமாகத் தெரியும் ஞாயிறின் ஒளியில் சிவப்பு, ஆரஞ்சு, மஞ்சள், பச்சை, நீலம், கருநீலம், ஊதா ஆகிய ஏழு நிறங்கள் அடங்கியுள்ளன என்பதை சர். ஐசக் நியூட்டன் ஆய்ந்து கூறினார். அந்தப் பல நிறக் கதிர்களின் ஆற்றலை நீல நிறக் கதிர்கள் பெற்றுள்ளன என இராமன் ஆய்ந்து கண்டார்.

ஒளி அணுக்கள் வேறு பல அணுக்களுடன் மோதும் போது ஒளிச் சிதறல் ஏற்படுகிறது. அப்போது, மிகுந்த ஆற்றல் கொண்ட நீலநிறக் கதிர்கள் மட்டுமே நம் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றன. கடலும் வானமும் நீல நிறமாகத் தெரிவதன் அடிப்படை இதுவே.

ஒருவித ஒளி மற்றொரு விதப் பொருளின் வழியே போகும்போது சிதறும்; அதனால் வெளிவரும் ஒளிக் கதிர்களின் நிறம், நாம் செலுத்தும் ஒளியின் இயல்பையும், அது எந்தப் பொருளின் வழியாக அனுப்பப்பட்டுச் சிதறுகிறதோ அந்தந் பொருளிலுள்ள அணுக்களின் அமைப்பையும் பொறுத்திருக்கும்.

ஒளிச் சிதறல் பற்றி இராமன் ஆய்வு செய்து கண்ட முடிபுகள் 'இராமன் விளைவுகள்' (Raman Effects) என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன.

இராமன் மேலும் சில ஆய்வுகள் செய்திருக்கிறார். தண்ணீரில் சோப்பு கரையும் போது குமிழ்கள் கொப்பளிப்

பதற்கு உரிய காரணத்தைக் கண்டு பிடித்தார். மற்றும், இசைக் கருவிகளில் பலவித ஒலிகள் தோன்றுவதற்கு உரிய அடிப்படை பற்றியும் ஆய்வு செய்து அறிவித்தார். ஆக, ஒளி ஆய்வு, ஒலி ஆய்வு இரண்டிலும் இராமன் ஈடுபாடு கொண்டு இருந்தார் என்பது புலனாகும்.

விருதுகள்

இத்தகைய மாமேதைக்குப் பல இடங்களிலுமிருந்து பரிசுகளும் பாராட்டுகளும் வந்து குவிந்தன. 1929 ஆம் ஆண்டு 'சர்' என்னும் பட்டம் பெற்றார். இது ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் வழங்கப் பெற்ற ஓர் உயரிய பட்டமாகும்.

1930-ஆம் ஆண்டு இராமனுக்கு 'நோபல்' பரிசு கிடைத்தது. இது உலகில் மிகச் சிறந்த பெரிய பாராட்டுப் பரிசாகும். ஒவ்வோர் ஆண்டும் பல துறைகளில் சிறந்த ஆய்வு செய்து வெற்றி கண்டவர்கட்கு இந்தப் பரிசு வழங்கப்படும். இலக்கியத்திற்காக நம் நாட்டு இரவீந்திர நாத் தாகூருக்கு இப்பரிசு வழங்கப்பட்டது. ஆக, இரண்டாவதாக இராமன் இப்பரிசு பெற்று இந்தியாவின் புகழொளி உலகெங்கும் வீசச் செய்தார்.

இந்தியாவும் தம் தவ மகனை மறக்கவில்லை. இந்தியாவின் மிகவும் உயரிய 'பாரத ரத்னா' என்னும் விருது 1954 ஆம் ஆண்டு இராமனுக்கு வழங்கப் பட்டது.

1929 ஆம் ஆண்டு இந்திய விஞ்ஞான சாத்திர ஆலோசனைக் கழகக் கூட்டத்திற்குப் பொதுச் செயலாளராக இவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1930 ஆம் ஆண்டு 'இலண்டன் ராயல் சொசைட்டி' இராமனுக்கு 'ஹயூஸ்' பதக்கம் அளித்தது. 1933 ஆம் ஆண்டில், பெங்களூரில் உள்ள இந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் தலைவர் பதவி தேடி வந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின், திருவாங்கூர்ப் பகுதியில் கிடைக்கக் கூடியவையான தோரியம், யுரேனியம் ஆகியவை பற்றி ஆய்வு நிகழ்த்தும்படி இராமனை இந்திய அரசு கேட்டுக் கொண்டது.

1948 ஆம் ஆண்டு பாரிசில் நடைபெற்ற உலக விஞ்ஞானிகள் மாநாட்டிற்கு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அனுப்பிப் பாராட்டுப் பெற்றார்.

இவரது ஆராய்ச்சிகளைப் பாராட்டிச் சொற்பொழிவு செய்யுமாறு பல நாடுகள் இவருக்கு அழைப்பு விடுத்தன. அவற்றுள் இங்கிலாந்து, கனடா, அமெரிக்கா, சுவீடன், டென்மார்க், நார்வே, பிரான்சு, செர்மனி ஆகியவை குறிப்பிடத் தக்கன. அங்கெல்லாம் இராமன் சென்று சொற்பொழிவாற்றி வந்தார். சொற்பொழிவு என்றால் 'கதாகாலட்சேபம்' அன்று - ஆழ்ந்த அறிவியல் ஆய்வு பற்றியதாகும்.

பெங்களூரில் ஹெபீடல் என்னும் இடத்தில் இவர் பெயரால் அமைக்கப்பட்டுள்ள 'இராமன் இன்ஸ்டிடியூட்' என்னும் நிறுவனம் இவர் பெயரைப் பறைசாற்றிக் கொண்டுள்ளது.

இந்து மதத்தில் ஐயர் வகுப்பில் தோன்றிய இராமன் மதவேற்றுமை பாராதவர். மாதா கோவிலுக்கும் செல்வார். இந்த மத வேற்றுமை பாராத பண்பு இன்றைய உலகுக்கு மிகவும் இன்றியமையாததாகும். இராமன் புகழ் நீடு வாழ்க!

காப்பியப் பகுதி

(கம்பராமாயணம் - சூர்ப்பணகைப் படலம்)

7. சுவையான ஒரு சொல்வன்மை

சொல்வன்மையைப் பற்றித் திருவள்ளுவர் சில முறைகளைத் தெரிவித்துள்ளார். சில இடங்களில் இருவர் சொல்லாடும்போது அதாவது உரையாடும்போது ஒருவரை ஒருவர் மடக்க மிகவும் திறமையுடன் பேசுவார்கள். கம்பராமாயணத்திலே சூர்ப்பணகைப் படலத்தில், இராமனுக்கும் சூர்ப்பணகைக்கும் இடையே நடைபெற்ற உரையாடலைக் கம்பர் மிகவும் சுவையாகத் தந்துள்ளார். படித்துச் சுவைத்து மகிழ்வதற்கு உரிய பகுதி இது. இது பற்றி இனிக் காண்போம்.

சூர்ப்பணகையின் வருகை

காட்டில் இராமர், சீதை, இலக்குமணன் ஆகிய மூவரும் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு இராவணனின் தங்கையாகிய சூர்ப்பணகை வந்தாள்.

உடன் பிறந்தே கொல்லும்

உயிரோடு உடல் தோன்றும்போதே கூடவே தோன்றும் நோயைப் போன்றவளாகி, உடன் பிறந்த அண்ணன் இராவணன் வேரோடு அழிவதற்குக் காரணமாயிருந்தவளாம் சூர்ப்பணகை;

“நீல மாமணி நிருதர் வேந்தனை
மூல நாசம்பெற முடிக்கும் மொய்ம்பினாள்
மேலைநாள் உயிரொடும் பிறந்து தான் வினை
காலம் ஓர்ந்து உடனுறை கூடிய நோயனாள்” (8)

நிருதர் வேந்தன் = இராவணன். ‘நீல மாமணி நிறத்து அரக்கன்’ என்னும் ஞான சம்பந்தரின் தேவாரத் தொடர் (3:91:8), ‘நீல மாமணி நிருதர் வேந்தன்’ எனக் கம்பரின் பாடலில் அறியக் கிடக்கிறது.

சூர்ப்பணகை இராவணனிடம் போய்க் கோள்மூட்டிச் சீதையை விரும்பும் எண்ணத்தைத் தூண்டியதாலேயே இராவணன் தன் குடும்பத்தோடு அழிந்தான். அதனால் தான், மூல நாசம் பெற முடிக்கும் மொய்ம்பினாள் எனப் பட்டாள். மூல நாசம் = வேரோடு அழிதல். மொய்ம்பு = வல்லமை.

வீடணனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் அழியவில்லை எனினும், இராவணனின் வழி மரபு அழிந்து விட்டது.

“உடன் பிறந்தார் சுற்றத்தார் என்றிருக்க வேண்டா
உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி” (20)

என்னும் ஔவையின் மூதுரைப் பாடலின்படி, சூர்ப்பணகை உடன் பிறந்தே அண்ணன் மடியக் காரணமானாள்.

உயிர் எப்பொழுது தோன்றியதோ - அப்பொழுதே இறப்பும் அதற்குக் காரணமான பிணியும் தோன்றி விடுகின்றன. ஈண்டு,

“நாளென ஒன்றுபோல் காட்டி உயிர் ஈரும்
வாளது உணர்வார்ப் பெறின்” (334)

என்னும் திருக்குறளும், “சாமாதே விரைகின்றேன்” “வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே” (திருச்சதகம் - 14, 10) என்னும் திருவாசகப் பகுதிகளும் ஆய்வுக்கு உரியன.

உடன் தோன்றிய நோய், சாகடிப்பதற்கு உரிய காலத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கும் போலும்!

சூர்ப்பணகை இராமனைக் கண்டதும் அவன் அழகில் மயங்குகிறாள். இராமனது பேரழகைச் சூர்ப்பணகை வியந்ததை அறிவிக்கக் கம்பர் பல பாடல்கள் செலவிட்டுள்ளார்.

யாரென வியத்தல்

சூர்ப்பணகை எண்ணுகிறாள்: இவன் யாராக இருக்கலாம்! இவனுக்கு உருவம் இருப்பதால், உருவம் இல்லாத மன்மதன் என்று சொல்ல முடியாது; ஆயிரம் கண்கள் இல்லாமையால் இந்திரனும் அல்லன்; மூன்று கண்கள் இன்மையின் சிவனும் அல்லன்; நான்கு தோள்கள் இன்மையின் திருமாலும் ஆகான்.

“சிந்தையின் உறைபவற்கு உருவம் தீர்ந்ததால்
இந்திரற்கு ஆயிரம் நயனம், ஈசற்கு
முந்திய மலர்க்கண் ஓர் மூன்று, நான்குதோள்
உந்தியின் உலகளித்தாற்கு என்று
உன்னுவாள்” (12)

சிந்தையின் உறைபவன் = உருவம் இன்றி உள்ளத்தால் உணரக்கூடிய மன்மதன். உலகு அளித்தான் = காத்தல் கடவுளாகிய திருமால்.

இவ்வாறு எண்ணுவது மேலும் சில இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. முத்தொள்ளாயிரத்தில் பெண் ஒருத்தி சேர மன்னனை நோக்கி இவ்வாறு எண்ணுவதாக ஒரு பாடல் உள்ளது.

இவனுக்கு இரண்டே கண்கள் இருப்பதால் ஆயிரம் கண்களுடைய இந்திரன் அல்லன் இவன்; முடியிலே பிறை இன்மையால் சிவனும் அல்லன்; கோழிக் கொடியும் ஆறு

முகங்களும் இன்மையால் முருகனும் ஆகான்; எனவே, இவன் அரசாழி உருட்டும் சேரமன்னே யாவான்.

“இந்திரன் என்னின் இரண்டேகண் ஏறுர்ந்த
அந்தரத்தான் என்னின் பிறைஇல்லை - அந்தரத்துக்
கோழியான் என்னின் முகன்ஒன்றே கோதையை
ஆழியான் என்றுணரற் பாற்று” (130)

ஏறு = காணை; அந்தரத்தான் = சிவன். கோதை = சேரன்;
ஆழியான் = அரசாழி செலுத்தும் சேரன்.

அழகிய புதிய ஆடவனை நோக்கின் பெண்டிர் சிலர்
வியப்படைவதுண்டு என்பதைப் பெரிய புராணத்தில்
சேக்கிழார் பாடியிருப்பதாலும் அறியலாம். திருவாரூர்க்
கோயிலில் சுந்தரரைப் பார்த்த பரவை நாச்சியார்
பின்வருமாறு எண்ணி வியந்தாராம்.

“முன்னேவந்து எதிர்நோன்றும்
முருகனோ பெருகொளியால்
தன்னேரில் மாரனோ தார்
மார்பின் விஞ்சையனோ
மின்னேர் செஞ்சடை அண்ணல்
மெய்யருள் பெற்றுடையவனோ
என்னே என்மனம் திரித்த
இவன்யாரோ என நினைந்தார்” (290)

சூர்ப்பணகையும் பரவை நாச்சியாரும் அழகிய புதிய
ஆடவனைக் கண்டு வியந்தது பொதுத்தன்மை; ஆனால்,
இருவர் வியப்பிற்கும் வேறுபாடு உண்டன்றோ?

தவப் பயனோ!

சூர்ப்பணகையின் பெயரால், கம்பர் சுவையான
கற்பனை நயங்களைக் கொட்டியுள்ளார்.

மன்மதனுக்கு உருவம் இல்லை - இராமனுக்கு உருவம்
உண்டு - அதனால் இவன் மன்மதனாய் இருக்க முடியாது

என்று முன்பு எண்ணினாள் அல்லவா? பின்னர் அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டாள் அவள்.

சிவனால் உருவம் இழந்த மன்மதன், அன்று தொட்டு இன்று வரை அருந்தவம் இயற்றி மீண்டும் இந்த வடிவம் கொண்டு வந்து விட்டானோ - என எண்ணிப் பார்க்கிறாள்.

“கற்றையஞ் சடையவன் கண்ணின் காய்தலால்
இற்றவன் அன்று தொட்டு இன்று காறுந்தான்
நற்றவம் இயற்றி அவ் அநங்கன் நல்லுருப்
பெற்றனனாம் எனப் பெயர்த்தும் எண்ணுவாள்” (13)

சடையவன் = சிவன், இற்றவன் = உடம்பு இற்றுப் போன மன்மதன். அநங்கன் = உடம்பு இல்லாதவன் (மன்மதன்). ந + அங்கன் = உடம்பு இல்லாதவன். இது கமசுகிருதப் புணர்ச்சி முறை. இந்தோ ஐரோப்பிய இன மொழிகளுள் சில அல்லது பலவற்றில் ‘ந’ என்பதற்கு இல்லை என்பது பொருள். இலத்தீனிலும் பிரஞ்சிலும் Non (நொ[ன்]) என்பர். ஆங்கிலத்தில் No (நோ-ந) என்பர். வடமொழியிலும் இந்தியிலும் ‘ந’ என்பர். ந என்பதன் பக்கத்தில் (அநங்கன்) ந + அங்கன் என உயிர் முதல் வருமொழி வரின், ந என்பது (ந் + அ) ‘அந்’ என்றாகும். பின் அந் + அங்கன் = அநங்கன் என்றாகிறது. எனவே, அநங்கன் என்று சிலர் எழுதுவது பொருந்தாது. அநங்கன் என்று கம்பரைப்போல் எழுதுவதே திருத்தமானது.

மேலும் எண்ணுகிறாள்: சிவனுடைய இரண்டு தோள்களையும் ஒரே நேரத்தில் பார்க்க முடியவில்லை. அதுபோலவே, இவனதுமார்பின் பரப்பையும் ஒரே நேரத்தில் காண முடியவில்லை. அவ்வாறு காண்பதற்கு கண்கள் போதவில்லை. அந்த அளவுக்கு இரண்டு தோள்களின் இடைவெளியும் மார்பின் பரப்பும் விரிந்துள்ளனவாம்:

“தோளொடு தோள்செலத் தொடர்ந்து நோக்குறின்
நீளியஅல்ல கண், நெடிய மார்பு என்பாள்” (16)

காவல்துறைக்கும் போர்த்துறைக்கும் ஆள் எடுக்குங்கால், மார்பு இவ்வளவு பரப்பு இருக்க வேண்டும் என ஒரு விதி வைத்துள்ளமை ஈண்டு எண்ணத்தக்கது. உயர்ந்த உடல் இலக்கணம் உடைய ஆடவர்க்குச் சிங்கம் போல் பரந்த மார்பும் ஒடுங்கிய வயிறும் இருக்கும். இதற்கு எதிர்மாறாகச் சிலர்க்கு மார்பைவிட வயிறுதான் மிக்க பரப்பளவு-சுற்றளவு உடையதாக உள்ளது. இவர்கள் சாப்பாட்டு ராமன்கள். தயரத ராமனுக்கோ மார்பு மிகவும் பரந்தது.

தவம் செய்த தவம்

இவ்வளவு பேரழகு உடைய இளைய ஆண்மகன் தவக் கோலத்தில் இருப்பது எற்றுக்கோ! இவன் தவம் செய்வதற்கு அந்தத் தவம் என்பது எவ்வளவோ தவம் செய்திருக்க வேண்டும் - என்கிறாள்:

“தவம்செயத் தகையஇந் நளின் நாட்டத்தான்
தவம்செயத் தவம் செய்ததவம் என் என்கின்றாள்”

(18)

வற்கலையின் நோன்பு

இவனது இடுப்பில் உடுக்கப்பட மரவுரி செய்துள்ள தவத்தைப் பொன்னாடை செய்யவில்லை போலும் என்றாள்.

“வற்கலை நோற்றன் மாசிலா மணிப்
பொற்கலை நோற்றில போலுமால் என்பாள்” (22)

இங்கே கவுதமப் புத்தரின் வரலாற்றுச் செய்தி ஒன்று நினைவைத் தூண்டுகிறது. புத்தர் தம் மனைவியையும் இராகுலன் என்னும் சிறு குழந்தையையும் விட்டு நீங்கித் துறவு பூண்டார். ஒருநாள், பிம்பிசார மன்னன் வேள்வியில் போட்டு அவித்து உண்பதற்காக ஏராளமான ஆடுகள் ஓட்டிச் செல்லப்பட்டனவாம். ஆட்டு மந்தையின் கடைசியிலே

ஒரு நொண்டிக் குட்டி ஆடு காலை நொண்டி நொண்டி வருந்தியபடியே சென்றதாம். அதன் தாய் ஆடு அதைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே போயிற்றாம்.

ஆடுகள் வேள்வியில் கொல்லப்படக் கொண்டுபோகப் படுகின்றன என்பதைக் கேட்டறிந்த புத்தர், அந்த நொண்டிக் குட்டியாட்டை எடுத்துத் தோளில் சுமந்த படி வேள்வியை நிறுத்தும் நோக்குடன் மந்தையின் பின்னே சென்று கொண்டிருந்தாராம்.

இதைக் கண்ட மக்கள், புத்தரின் தோளில் அமர்வதற்கு அவர் பெற்ற குழந்தைச் சிறுவன் பெறாத பேற்றை இந்த நொண்டிக் குட்டியாடு பெற்றுள்ளது என்று வியந்தனராம். கவுதமப் புத்தர் காப்பியம் என்னும் நூலில்,

“சிந்தார்த்தன் பெற்றிட்ட சீரி யோனாம்
செல்வமகன் இராகுலனைச் சேராப்பேறு
செத்தாலும் கேள்வியிலாச் சிறிய ஆட்டின்
செல்வனொண்டிக் குட்டியினைச் சேர்ந்ததம்மா!”
(18:11)

இவ்வாறு, பொன்னாடை பெறாத பேற்றை மரவுரி பெற்று இராமன் இடுப்பை அணி செய்தது.

அணிக்கு அணி

மேலும் சூர்ப்பணகை எண்ணுகிறாள்: இந்த அழகனது உடம்பில் சிறந்த அணிகலன்களைப் பூட்டினால், இவனது இயற்கை அழகைக் காட்டிலும் மேலும் அழகு தரா. அந்த அணிகலன்கள் இவனால் அழகு பெறும்.

“நாறிய நகை அணி நல்ல புல்லினால்
ஏறிய செவ்வியின் இயற்றுமோ” (24)

இதுபோலவே, சீதைக்கு அணிந்த கலன்களும் அவளது அழகால் அழகு பெற்றனவாம். எத்தனையோ மங்கையர்

அணிந்தும் அழகு பெறாத அணிகள், சீதை தோன்றியதால் இவ்வாறு அழகு பெற்றதாக மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் கூறப்பட்டிருப்பது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

“இழைகளும் குழைகளும் இன்ன முன்னமே
மழைபொரு கண்ணினை மடந்தை மாரொடும்
பழகிய எனினும் இப்பாவை தோன்றலால்
அழகு எனும் அணியும் ஓர் அழகு பெற்றதே” (34)

ஈகலான் புகழ்

கம்பர், வாய்ப்பு நேரும்போ தெல்லாம், மக்களுக்கு அறிவுறுத்தித் திருத்தும் கருத்துகளை மெல்லப் புகுத்துவதில் வல்லவர். சூர்ப்பணகை வர வரத் தனது கற்பு நிலையினின்றும் தாழ்ந்து கொண்டு இருந்தாளாம். இந்த நிலைக்கு உவமையாகக் கருமியின் புகழைக் குறிப்பிட்டு உள்ளார்:

“ஏத்தவும் பரிவின் ஒன்று ஈகலான் பொருள்
காத்தவன் புகழ் எனத் தேயும் கற்பினாள்” (26)

எவ்வளவோ புகழ்ந்து கேட்பினும் அன்போடு ஒன்றும் உதவாமல் பொருளைக் காத்துக்கொண்டிருப்பவனது புகழ் போல் அவ்வது கற்பு தேய்ந்ததாம்.

பொருள் காத்தவன் புகழ் என்பது இகழ்தான். தொடக்கத்தில் அவனிடம் பொருள் சேரத் தொடங்கிய போது இவன் பயன்படுவான் என எண்ணி மக்கள் புகழத் தொடங்கியிருக்கக் கூடும். செல்வம் இருப்பதனால் எல்லாரும் வருக வருக என வரவேற்றிருக்கக் கூடும். பின்னர் அவன் ஈயா முட்டிக் கருமி எனத் தெரியத் தொடங்கியதும், அவனது செல்வப் புகழ் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து இகழ் என்னும் பெயருக்கு உரியதாகி விடும்.

“உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம்
இரப்பார்க்கு ஒன்று
ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ்” (232)

என்றார் வள்ளுவர். ஈவார்மேல் புகழ் நிற்கும் என்றால், ஈயாதார்மேல் இகழ் நிற்கும் என்பது தானே போதரும்.

“பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்து வைத்துக் கேடு கெட்டவர்கள்” என்று இவர்களைச் சாடுகிறார் ஓளவையார். (நல்வழி - 22)

தானும் துயக்காமல் பிறர்க்கும் கொடாமல் பொருளைக்காத்து வைத்தவனை நோக்கி அப்பொருளே எள்ளி நகையாடுமாம்; அருள் என்னும் பண்பும் அங்ஙனமே செய்யுமாம் - என்று நாலடியார் நவில்கிறது.

“துய்த்துக் கழியான் துறவோர்க்கு ஒன்று ஈகான்
வைத்துக் கழியும் மடவோனை - வைத்த
பொருளும் அவனை நகுமே உலகத்து
அருளும் அவனை நகும்” (273)

என்பது பாடல். இப்படியான ஒரு கருத்தைக் கம்பர் வாழைப் பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல் தம் பாடலில் மெல்லப் புகுத்தியுள்ளார்.

தோள் கண்டாள்

குர்ப்பணகை இராமனுடைய தோள்களில் தன் கண்களைப் பதித்தாளாம்; பிற்பாடு அந்தக் கண்களை அவனுடைய தோள்களிலிருந்து பெயர்த்து எடுக்க முடியவில்லையாம்.

“தோன்றல் தன் சுடர் மணித் தோளில் நாட்டங்கள் ஊன்றினள் பறிக்க ஊர் ஊற்றம் பெற்றிலள்”

நாட்டங்கள் = கண்கள். பறித்தல் = பெயர்த்து மீட்டல். ஊற்றம் = வலிமை. பார்த்த கண் வாங்காமல்

பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்கள் என்று உலகியலில் சொல்கிறார்களே—அது இதுதான்.

‘தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்’ எனும்படி, மிதிலையில், இராமனைக் கண்ட மடந்தையரின் நிலை இங்கே ஒத்து எண்ணத் தக்கது.

இராமனும் சீதையும் முதல் முதலாகக் கண்டு கொண்ட போது, சீதை இராமனின் தோள்களில் கண் பார்வையைச் செலுத்தியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளமையும் ஈண்டு எண்ணத் தக்கது.

வஞ்ச மகள்

ஒருதலைக் காமமாகச் சூர்ப்பணகை இராமன் மேல் காதல் கொண்டாள். அரக்கி உருவுடன் சென்றால் இராமன் ஏற்க மாட்டான் என எண்ணி அழகிய கன்னிப்பெண் உரு கொண்டு இராமனை நோக்கி வந்தாள்.

தாமரை மலர் போன்ற சிறிய அடிகளைக் கொண்டு, மொழி பேசும் மயில் போலவும், அன்னம் போலவும், கொடி போலவும், நஞ்சு போலவும், வஞ்சனையுடையவளாகி வந்தாள் என அவளது இயல்பு கூறப்பட்டுள்ளது:—

“பஞ்சி ஒளிர் விஞ்சு குளிர் பல்லவம் அனுங்கச்
செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர் சீறடிய ளாகி
அஞ்சொல் இளமஞ்ஞை யென அன்னமென மின்னும்
வஞ்சி யென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள்” (31)

பல்லவம் = தளிர். கஞ்சம் = தாமரை. மஞ்ஞை = மயில். தாமரை அையை சிறிய அடிகளைக் கண்டு, செம்பஞ்சம் குளிர்ந்த தளிரும் தாம் ஒப்பாக முடியாமைக்கு வருந்தினவாம்.

மொழி பேசும் மயில் போன்ற சாயலும் அன்னம் போன்ற அழகிய நடையும் உடையவளாய் வந்தாளாம்.

சூர்ப்பணகை மொழி பேசக் கூடியவள் ஆதலின், இல்லாத பொருளாகிய மொழி பேசும் மயில் ஒப்புமையாக்கப் பட்டிருப்பது 'இல் பொருள் உவமை அணி' எனப்படும்.

உருவத் தோற்றத்தில் கொடி போன்று இருந்தாளாம். அதாவது, பருத்த அரக்கியர் வடிவை நீக்கிப் பூங்கொடி போன்ற தோற்றத்துடன் அசைந்து அசைந்து வந்தாளாம்.

வெளித் தோற்றம்தான் இப்படி. ஆனால் உள்ளம் நஞ்சாக இருந்ததாம். வஞ்சகர்கள் வெளித் தோற்றத்திற்கு மாறுகோலம் கொள்ளலாம்; ஆனால் உள்ளத்தின் வஞ்சத்தை மாற்ற முடியாதாதலின் 'வஞ்ச மகள்' எனப் பட்டாள்.

இந்தப் பாடலின் மெல்லோசை நயத்தைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்துப் பார்த்தும் பாடிப் பார்த்தும் சுவைக்க வேண்டும்.

வன்மை இயல்புடைய அரக்கி இராமனை மயக்கக் கொண்டுள்ள மென்மைத் தோற்றத்திற்கு ஏற்ற மெல்லோசை வண்ணத்தில் இந்தப் பாடல் அமைந்துள்ளது. உயர்ந்த பாவாணர்களின் பாடல்கள், அவரை அறியாமலேயே கருத்துக்கு ஏற்ற நடையில் அமைந்து விடும். இந்தப் பொருத்தமான அமைப்பைக் கம்பன் பாடல்களில் பல இடங்களில் காணலாம். எனவே, இந்தப் பாடலை இன்னொரு முறை உரக்கப் பாடிப் பார்ப்போம்:-

“பஞ்சி ஒளிர் விஞ்சுகுளிர் பல்லவம் அனுங்கச்
செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர் சீறடிய னாகி
அஞ்சொல் இள மஞ்சை யென அன்னமென் மின்னும்
வஞ்சி யென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள்”.

இந்தப் பாடலைப் பாடும்போதே, கட் புலனால் அறிய முடியாத அவளது மென்மையான வஞ்சகத் தோற்றத்தை

செவிப்புலனால் அறிய முடிகிறது. எங்கே - இன்னொரு முறையும் பாடிப் பார்ப்போம்:

“பஞ்சி ஒளிர் விஞ்சுகுளிர் பல்லவம் அனுங்கச்
செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர் சீறடிய ளாகி
அஞ்சொல் இள மஞ்சையென அன்னமென மின்னும்
வஞ்சியென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள்”.

இராமனது வியப்பு

பேரழகு பொருந்திய பெண்ணாக வான் வழியாக வந்த சூர்ப்பணகையைக் கண்ட இராமன் வியப்புற்றான். இந்தப் பெண் நாகர் உலகிலிருந்தா அல்லது விண்ணுலகத்திலிருந்தா அல்லது இம் மண்ணுலகத்திலிருந்தா — வேறு எவ்வுலகத்திலிருந்து வந்திருப்பாள்! பேரழகிற்கு ஓர் எல்லை இல்லையா! பேரழகின் உயர் எல்லைக்கோட்டில் உள்ள இந்த அழகி யாரோ! இவளுக்கு ஒப்பில்லை.

“பேர் உழைய நாகர் உலகின்,
பிறிது வானின்
பார் உழையின் இல்லது ஒரு
மெல் லுருவு பாரா
ஆர்உழை அடங்கும் அழகிற்கு
அவதி உண்டோ?
நேரிழையர் யாவர் இவரநேர்
என நினைந்தான்” (36)

அவதி = எல்லை. நேரிழையர் = மடந்தையர்.
சூர்ப்பணகையின் மாறு கோலத் தோற்றப் பொலிவு
இராமனையேகூட மயக்கி விட்டது.

மணிமேகலை தெரு வழியே செல்லின், அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்காத ஆடவர் பேடியராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்னும் பொருளில்,

“பேடியர் அன்றோ பெற்றியின் நின்றிடி”

என்று தோழி சுதமதி கூறியதாக மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஓர் ஆண் மற்றோர் ஆணையும், ஒரு பெண் மற்றொரு பெண்ணையும் தீய எண்ணம் இன்றிப் பார்ப்பது போல, ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணைத் தீய எண்ணம் இன்றி ஏறெடுத்துப் பார்க்கலாம் அல்லவா? தீய எண்ணத்துடன் நோக்கலாம் எனச் சுதமதி கூறியதாகக் கொள்ளலாம் எனினும், இங்கே இராமனது பார்வை காமப் பார்வையன்று — வியப்புப் பார்வையாம்.

புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் என்னும் நான்கு பற்றி வியப்புத் தோன்றலாம் எனத் தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாட்டியலில் கூறியுள்ளார்:

“புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே” (7)

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. மருட்கை = வியப்பு. ஆக்கம் = ஒன்று மற்றொன்றாய் ஆகுதல். இங்கே, சூர்ப்பணகையின் உருவம் நம்ப முடியாத பேரழகுடன் புதுமையாய் இருந்ததாலும், அரக்க உருமாறி மக்கள் உருவான ஆக்கத்தாலும் இராமனுக்கு வியப்பு தோன்றிற்று. இவளுக்கு ஒப்பானவர் யார் எனச் சீதையை மறந்துவிட்ட நிலையில் இராமன் கூறியுள்ளான். இத்தனைக் கருத்தும், சூர்ப்பணகையின் கோல அழகின் உயரிய எல்லைக் கொடு முடியைப் புனைந்துரைப்ப தாகும்.

சூர்ப்பணகையின் நாடகம்

வந்த சூர்ப்பணகை இராமனது முகம் நல்ல சூழ்நிலையில் இருப்பதை நோக்கி, அவன் அடியைத் தன் கையால் வணங்கி, அவன்மேல் ஒரு வேலை வீசி - வேல் என்றால், கண்ணாகிய - கண் பார்வையாகிய வேலை ஒருமுறை வீசி, பின் பட்டுக்கொள்ளாதவன்போல் வேறு பக்கம் பார்த்துக்

கொண்டு, மருண்ட மான்போல் சிறிது நாணி ஒதுங்கி
நின்று நல்லவள்போல் நடித்தாள்:

“அவ்வயின் அவ்வாசை தன்அகத்து
உடைய அன்னாள்
செவ்விய முகம் முன்னிஅடி
செங்கையின் இறைஞ்சா
வெவ்விய நெடுங்கண் அயில்
வீசி அயல்பாரா
நவ்வியின் ஒதுங்கி யிறைநாணி
அயல் நின்றாள்” (37)

அயில் = வேல், நவ்வி = மான். நெடுங்கண் அயில்
வீசினாள் என்பதில்தான் காமப்பார்வை அடங்கியுள்ளது.
‘வீசி’ என்பது பார்வையின் விரைவையும் ஆழத்தையும்
தீமையையும் அறிவிக்கிறது.

இராமனது வரவேற்பு

வந்தவளை இராமன் நோக்கி, உன் வரவு தீமையில்லாத
வரவு ஆகுக. செம்மைப் பண்பு உடைய திருவே! நீ இங்கே
வந்தது எங்களது நல்வினையின் பயனேயாகும். உன் ஊர்
எது? பேர் எது? உன் உறவினர் யாவர் என வினவினான்.

“தீதில் வரவாக திரு நின்வரவு சேயோய்
போதஉளது எம்முழையோர் புண்ணியமது அன்றோ
ஏதுபதி ஏதுபெயர் யாவர் உறவு என்றான்
வேதமுதல் பேதைஅவள் தன்நிலை விரிப்பாள்” (38)

வேதமுதல் = இராமன். பேதை = சூர்ப்பணை.
உலகில் வரவேற்கும்போது ‘நல்வரவாகுக’ என்று கூறுவது
வழக்கம். இங்கே, அதற்கு எதிர்மாறாக, ‘தீமை இல்லாத
வரவு ஆகுக’ என்றான். ‘ஏனெனில், இவள் தீய நோக்குடன்
வந்திருப்பதை முன்கூட்டி அறிந்துள்ளமையால் - என்க.

பின்னால் உள்ளதற்கு ஏற்ப முன்னால் செய்திகளை
இவ்வாறு அமைப்பது கம்பருக்குக் கைவந்த கலை. கேகய

நாட்டில் உள்ள பரதனை அழைத்து வரும்படி ஏவப்பட்ட தூதுவன் பரதனை அடைந்தபோது, தயரதன் இங்கே அயோத்தியில் இறந்து விட்டான். இது தூதுவனுக்கும் தெரியாது - பரதனுக்கும் தெரியாது. ஆயினும், வந்த தூதுவனை நோக்கிப் பரதன் தன் தந்தை தயரதனின் நலனை உசாவுகிறான்.

அப்பா நலமா இருக்கிறாரா என்று வினவுவது உலகியல். அப்பா எந்தத் தீமையும் இல்லாமல் இருக்கிறாரா என்று கேட்பது வழக்கம் இல்லை. ஆனால், தந்தை தீது இல்லாமல் உள்ளாரா என்று பரதன் வினவியதாகக் கம்பர் பாடலை அமைத்துள்ளார்.

“தீது இலன்கொல் திருமுடியோன் என்றான்”

என்பது பாடல் பகுதி. திருமுடியோன் என்றது தயரதனை. தந்தை தீமை அடைந்துள்ளான் - அதிலும் பெரிய இறுதிச் சாவுத் தீமை அடைந்துள்ளான் - இதைப் பின்னால் பரதன் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறான். ஆனால் கேட்டதோ ‘தீதிலன் கொல்’ என்பது.

‘கொல்’ என்பது ஐயப் பொருளிலும் பொருளற்ற வெற்று அசைநிலையாகவும் வரும்.

“கொல்லே ஐயம் அசைநிலைக் கூற்றே” (16)

என்பது நன்னூல் இடையியல் நூற்பா. இங்கே, ‘தீதிலன் கொல்’ என்பதிலுள்ள ‘கொல்’ என்பதை மேலோடு பார்க்கின் அசைநிலையாய்த் தோன்றும்; ஆழ்ந்து பார்க்கின் ஐயப்பொருள் அதில் மறைந்திருப்பது தெரியும். இப்போது தயரதன் இன்மையால் ஐயத்திற்கு இடம் வைத்துக் கம்பர் பாடியுள்ளார்.

தந்தை என்று குறிப்பிடாமல் ‘திருமுடியோன்’ என்றான். இப்போது தயரதன் முடியிழந்ததல்லாமல்

இறந்தே விட்டான். இத்தகைய சொல்நயம் - பொருள் நயங்களைச் சுவைக்கக் கம்பனிடம் வரவேண்டும்.

இது மிகவும் சுவையான பகுதியாகும். சுவைக்குமேல் சுவையாக அடுத்து மற்றொன்று உள்ளது. அதாவது: நீங்கள் வருவதற்கு யாங்கள் என்ன புண்ணியம் செய்தோமோ-யாங்கள் செய்த புண்ணியப் பயனே உங்கள் வருகை-என்று இராமன் கூறியது, குத்தலும் கிண்டலும் உடையது. இது புகழ்வது போலப் பழிக்கும் வாஞ்சகப் புகழ்ச்சி அணியாகும்.

மற்றும், புதிதாய் வந்தவர்களை நோக்கி, நீங்கள் என்கிருந்து வருகிறீர்கள்? உங்கள் பெயர் என்ன? நீங்கள் யார்-உங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் யார்-என்றெல்லாம் வினவுகிற உலகியலின்படி இராமன் வினவியிருப்பது இயற்கையாய் அமைந்து நயம் பயக்கிறது.

திறமையான அறிமுகம்

அரக்கி மிகவும் திறமையுடன், தான் பெரிய இடத்துப் பெண் என அறிவிக்கும் முறையில் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டாள்.

நான் படைப்புக் கடவுளாகிய பிரமனின் கொள்ளுப் பேர்த்தி, ஒரு வகையில் சிவனுக்கு நண்பனான குபேரனின் தங்கை நான். இன்னொரு வகையில், எட்டுத்திக்கு யானைகளையும் வென்றவனும் வெள்ளி மலையைத் தூக்கியவனும் மூவுலகங்களையும் ஆள்பவனும் ஆகிய இராவணனுக்கும் தங்கை நான். என் பெயர் காம வல்லி. நான் ஒரு கன்னி-என்றாள்:

“பூவி லோன் புதல்வன் மைந்தன் புதல்வி
முப்புரங்கள் செற்ற

சேவலோன் துணைவ னான் செங்கையோன்
தங்கை திக்கின்

மாவெலாம் தொலைத்து வெள்ளி மலை எடுத்து
உலகம் மூன்றும்
காவலோன் பின்னை காம வல்லியாம்
கன்னி என்றாள்'' (39)

பூவிலோன் = பிரமன் சேவலோன் = விடையூர்தி
உடைய சிவன். செங்கையோன் = குபேரன். காவலோன் =
இராவணன்.

திருமண ஏற்பாட்டின்போது, பெண் வீட்டுக்காரரும்
பிள்ளை வீட்டுக்காரரும் ஒருவர்க்கு ஒருவர்தத்தம் பெருமை
களை அள்ளி வீசுவார்கள். அந்த முறையில், அரக்கி
தங்கள் குலப் பெருமையை வாரிக் கொட்டுகிறாள்:

பூவிலோன் புதல்வன் = புலத்தியன். புலத்தியன்
மைந்தன் விச்சிரவசு, விச்சரவசுவின் புதல்வி
சூர்ப்பணகை. எனவே, பிரமனுக்கு அவள் கொள்ளுப்
பேர்த்தியாம். மற்றும் அவள் செல்வத்தில் செழித்த
குபேரனது தங்கையாம். குபேரனோ சிவனுக்கு நண்பனாம்-
சிவனோ முப்புரங்களை எரித்தவனாம்.

விச்சிரவசு பாரத்துவாசனின் மகளை மணந்து
குபேரனைப் பெற்றானாம். அதே விச்சிரவசு கேகசி என்னும்
அரக்கியையும் மணந்து இராவணன், கும்பகர்ணன்,
சூர்ப்பணகை, வீபீடணன் ஆகியோரைப் பெற்றானாம்.
குபேரனுக்கும் சூர்ப்பணகைக்கும் தாய் வேறு வேறு
எனினும், தந்தை விச்சிரவசு என்னும் ஒருவனையாதலின்,
அவள் குபேரனுக்குத் தங்கை முறையாகிறாள்.

மேலும் அவள் இராவணனுக்கும் தங்கையாவாள்.
அந்த இராவணனோ எட்டுத் திக்குயானைகளையும்
வென்றவனாம்; அம்மட்டுமா! சிவனது கைலை மலையையே
தூக்கியவனாம். அம்மட்டுமா! மூன்று உலகங்களையும்
ஆள்பவனாம்.

இவ்வாறாக, தன் மரபினர் தெய்வத் தன்மையும் செல்வமும், பெரிய துணையும் பெரிய மறமும் பெரிய அரசரிமையும் உடையவர்கள் எனப் புகழ்கிறாள்.

சூர்ப்பணகை என்னும் தன் பெயரைச் சொன்னால் அரக்கி என்று தெரிந்துவிடும் எனக் காமவல்லி என்னும் பெயரைக் கூறியுள்ளாள். உண்மையில் காமவல்லியே.

மற்றும், அவள் கணவனை இழந்த விதவையாதலின், அதை மறைக்கத் தன்னைக் 'கன்னி' எனக் கூறிக் கொள்கிறாள்.

இராமன் கேட்டவற்றுள் பேரையும் உறவினரையும் கூறி விட்டாள் - ஊரைக் குறிப்பிடவில்லை. அவள் இப்போது இந்த வனத்துக்கு அரசியாயிருப்பதால் எந்த ஊரைச் சொல்வது? இராவணன் தங்கை என்றாலே போதுமே - இடம் தானே தெரியவரும்

வினா விடை

இராமன் அரக்கியை நோக்கி, நீ இராவணன் தங்கை என்கிறாய். உனக்கு இந்த உருவம் வந்தது எவ்வாறு என்று வினவினான். எனக்கு அரக்கர்களைப் பிடிக்காமையால் இங்கு வந்து தவசியரோடு சேர்ந்து தவம் செய்து இந்த உருவம் பெற்றேன் என்றாள்.

நீ வந்த நோக்கம் என்ன என்று இராமன் வினவ, தங்கள் காம நோயை ஆடவரிடம் தாங்களே உரைப்பது நற்குல மங்கையர்க்கு அழகு அன்று; இருப்பினும், தூது அனுப்ப எனக்கு வேறு துணையின்மையால் யானே கூறுகின்றேன். காமன் செய்யும் துன்பத்தைத் தீர்க்க வேண்டுகிறேன் என்றாள் அவள்.

“தாமுறு காமத் தன்மை தாங்கோ
 உரைப்ப தென்பது
 ஆமெனல் ஆவதன்றால் அருங்குல
 மகளிர்க்கு அம்மா!
 ஏழுறு உயிர்க்கு நோவேன்
 என்செய்கேன் யாரும் இல்லேன்
 காமன் என்று ஒருவன் செய்யும்
 வன்மையைக் காத்தி என்றாள்” (45)

ஆடவரிடம் தாமாகச் சென்று மோதமாட்டார்கள் யார்? குல மகளிர் - எத்தகைய குலமகளிர்? அருங்குல மகளிர் - என்னும் கருத்து வெளிப்பாடு உலகியல்பை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

யானும் அருங்குல மகளே! ஆனால், நானே சொல்லாமல் தூது அனுப்ப ‘யாரும் இல்லேன்’ என்று திறமையுடன் பேசிப் பார்க்கிறாள்.

பலரும் சில சூழ்நிலைகளில் தங்கள்மேல் குறை சொல்லாமல், வேறொன்றின்மேல் குறையை ஏற்றிச் சொல்வார்கள். அதாவது, இரயில் தவறி விட்டது - தரை வழக்கி விட்டது என்பது போலவாகும். இவர் காலம் கடந்து போனார் - இவர் விழிப்புடன் நடக்கவில்லை. ஆனால், இரயில் மேலும் தரைமேலும் குற்றம் கமத்தப் படுகிறது. அதுபோல் உள்ளது அரக்கியின் பேச்சு.

அதாவது, - இவளாகக் காம விருப்பம் கொள்ள வில்லையாம். காமன் (மன்மதன்) வன்முறையில் இவளுக்குக் காம உணர்வு உண்டாகச் செய்கின்றானாம். அவனது வன்செயலிலிருந்து தன்னைக் காக்க வேண்டுகிறாள். அந்தப் பேர்வழி இப்படிச் செய்கிறான் என மட்டமாய்க் குறிப்பிடுவது போல், ‘காமன் என்று ஒருவன்’ எனக் குறிப்பிட்டு உள்ளாள். இது கம்பனது கைச்சரக்கு.

வாளா கழிந்தன

மேலும் அரக்கி மொழிகிறாள்: ஐயனே, நீ இங்கே இருப்பதறியேன். முனிவர்கட்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டுள்ளேன். பழுதற்ற என் பெண்மையும் இளமையும் பயனிலாதுள்ளன. வாணாள் வீணாளாய்க் கழிகிறது - என்றாள்.

“எழுதரு மேனியாய் ஈண்டு
எய்தியது அறிந்திலாதேன்
முழுதுணர் முனிவர் ஏவல்
செய்தொழில் முறையின் முற்றிப்
பழுதறு பெண்மை யோடும்
இளமையும் பழுதின்றேகப்
பொழுதொடு நாளும் வாளா
கழிந்தன போலும் என்றாள்” (48)

இராமனது மேனி அழகை யாராலும் எழுத முடியாது என ஒலியர்கட்கு அறை கூவல் விட்டுள்ளாள். தான் முறையாகச் செயல்படும் இயல்பினள் என்பதை, ‘செய்தொழில் முறையின் முற்றி’ என்பதனால் அறியச் செய்கிறாள். திருமணம் ஆகாமையால் தன் பெண்மையும் இளமையும் வீணாகின்றன என்கிறாள். ஒவ்வொரு நாள் பொழுதும் வீணாய்க் கழிகின்றதாம். காலம் பொன் போன்றதாயிற்றே. வீணாய்க் கழியலாமா? ஈண்டு,

“அற்றார்க்கு ஒன்று ஆற்றாதான் செல்வம் மிகநலம்
பெற்றாள் தமிழள் மூத் தற்று” (1007)

என்னும் குறள் ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. பின்னால், அயோமுகிப் படலத்தில், இலக்குவனிடம் அயோமுகி இவ்வாறு சொல்வதைக் காணலாம். ஆணாயினும் பெண்ணாயினும், காலத்தோடு திருமணம் செய்து கொள்வது நல்லது என்னும் பொது விதி ஈண்டு எண்ணத் தக்கது.

இந்த அடிப்படையில்தான் அரக்கி கூறி ஏமாற்ற முயல்கிறாள்.

அரக்கியின் பொய்யம்மை நிலை ஒரு புறம் கிடப்பதாகுக. இந்தக் காலத்தில் மாப்பிள்ளைக் கழுகுக்குப் பணத்தினி போட முடியாமையால், எத்தனையோ அழகிய குல மகளிர், முப்பது - முப்பத்தைந்து அகவை வரையிலுங்கூட தாலி வராமல் குடும்பத்துடன் மக்கி மடிந்து கிடப்பது எவ்வளவு கொடுமை! இதற்கு மாற்றுத் தீர்வு என்ன?

உரையாடல்

இராமன்: நீ அந்தணர் குலம்; யான் அரசர் குலம்; அதனால் யான் உன்னை மணத்தல் தகாது.

அரக்கி: யான் அந்தணனுக்கு அரக்கி வயிற்றில் பிறந்ததனால் யான் அந்தணர் குலத்தவள் அல்லள்.

இராமன்: அங்ஙனம் எனில், யான் மக்கள் குலத்தவன்; நீ அரக்கர் குலத்தவள்; மக்களும் அரக்கரும் மணக்க இயலாது.

அரக்கி: யான் தவம் செய்து அரக்க உருவை மாற்றி மக்கள் குலத்தவளாகி விட்டேன்.

இராமன்: சரி, உன் அண்ணன்மார்களாகிய குபேரனும் இராவணனும் வந்து உன்னை எனக்கு மணம் முடித்து வைக்கவேண்டும்.

அரக்கி: களவு மணம் (காந்தருவ விவாகம்) என ஒன்று உள்ளதே. அதன்படி எவரும் அறியாமல் நாம் உறவு கொள்ளலாம். இவ்வாறு நாம் உறவு கொண்டபின் என்னைச் சேர்ந்தவர்கள், மண்ணுலகோடு விண்ணுலகிற்கும் உன்னை அரசனாக்கி உனக்கு ஏவல் செய்வர்.

இராமன்: இவ்வாறு நடக்கப்பெறின், அரக்கர் அருளையும் நின் அழகையும் பெரிய அரசர் செல்வத்தையும் பெற்றவனாவேன். நான் அயோத்தியை விட்டு வந்து காட்டில் பத்து ஆண்டுகள் செய்த தவம் நன்கு பயன்தந்து விட்டது என்று கூறி, வெளியில் பற்கள் விளங்கும்படி உரக்கச் சிரித்தான்:

“நிருதார்தம் அருளும் பெற்றேன்
நின்னலம் பெற்றேன் நின்னோடு
ஒருவரும் செல்வத்து யாண்டும்
உறையவும் பெற்றேன் ஒன்றோ
திருநகர் தீர்ந்த பின்னர்ச்
செய்தவம் பயந்தது என்னா
வரிசிலை வடித்த தோளான்
வாள்எயிறு இலங்க நக்கான்” (56)

அரக்கியோடு இன்பம் பெற்றதல்லாமல், எல்லா உலக அரசும் கிடைக்கும் என்பதால், ‘யாண்டும் உறையுவும் பெற்றேன்’ என்றான்.

அடே யப்பா! நான் ஒன்று மட்டுமா பெற்றேன்? பல பெற்றேன் என்னும் பொருளில் ‘ஒன்றோ’ என்றான்.

அயோத்தியை விட்டுக் காட்டுக்கு வந்தது நல்ல தாயிற்று. காட்டுக்கு வந்ததனால்தானே பத்து ஆண்டுகள் தவம் இயற்ற முடிந்தது. அவ்வாறு தவம் இயற்றியதால்தானே நீ சொல்லும் பேறுகளையெல்லாம் பெறமுடிந்தது!

இவ்வாறு இராமன் கூறி மகிழ்ச்சியால் சிரிப்பவன் போல் கடகட என்று உரக்க ஏளனச் சிரிப்பு சிரித்தான். இது எள்ளல், பேதைமை ஆகியவை காரணமாகத் தோன்றிய சிரிப்பாகும். எள்ளல் = அவளை இகழ்தல். பேதைமை அரக்கியின் மடத்தனம்.

சீதையின் வருகை

இராமன் அரக்கியை இகழ்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், சீதை தவக்குடிலை விட்டு வெளியே வந்தாள். அவளைக் கண்டு அவளது அழகில் மயங்கிய அரக்கி பின்வருமாறு எண்ணுகிறாள்.

இவ்வளவு அழகுடையவள் இவன் மனைவியாய் இருக்கமுடியாது. இவ்வளவு அழகினராய் இங்கு வேறு எவரும் இல்லை. தாமரை மலரில் வதியும் திருமகள் தரையில் அடி படிய இப்பெண் உரு எடுத்து வரமாட்டாள். எனவே, இவள் யாரோ எனத் திகைத்தாள்.

“மருஒன்று கூந்தலாளை வனத்து
இவன் கொண்டு வாரான்
உருஇங்கு இது உடையராக
மற்றையோர் யாரும் இல்லை
அரவிந்த மலருள் நீங்கி
அடியிணை படியில் தோயத்
திருஇங்கு வருவாள் கொல்லோ
என்று அகம் திகைத்து நின்றாள்” (59)

கூந்தலாள் = சீதை. இவன் = இராமன். அரவிந்தம் தாமரை. இவள் இராமனின் மனைவி இல்லை என்பதற்கு இரண்டு காரணங்கள் கற்பித்துள்ளாள் அரக்கி.

ஒன்று: மனைவியாயிருப்பின், இவ்வளவு அழகிய இளம் பெண்ணைத் தவசியர் இருக்கும் தவவனத்திற்குள் அழைத்து வரமாட்டாள். மற்றொன்று: இவ்வளவு அழகுடைய இளம் பெண்கள் இன்னும் இங்கே பலர் இருப்பின், துணையிருக்கிற தென்று இவன் அழைத்து வந்திருக்கலாம் - அப்படி வேறு யாரும் இங்கில்லை.

எனவே, இவள் இவனுடைய மனைவி இல்லை; என்னைப்போல் இடையில் வந்து சேர்ந்து கொண்ட

எல்லோ ஒருத்தியாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என எண்ணுகிறாள்.

“என்னைப் போல் இடையே
வந்தாள் இகழ்விப் பென்” (62)

என்று பின்பும் சொல்கிறாள்.

‘தான் பத்தினியா யிருந்தால் தேவடியாள் தெருவிலும் குடியிருக்கலாம், என்பது ஒரு பழமொழி.

“சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை”

என்பது குறள். எனவே, கற்பு மிக்க அழகிய சீதை எங்கு இருப்பினும் தவறாக எண்ண முடியாது. இதை அரக்கி அறியாமல் ஐயப்படுகிறாள்.

பசு மந்தையின் நடுவே இருந்து கொண்டு பனங்கள்ளைக் குடிப்பினும், பார்ப்பவர்கள் பால் குடிப்பதாகவே எண்ணுவார்களாம். பனந்தோப்பின் நடுவிலே இருந்து கொண்டு பாலைப் பருகினும் பனங்கள் குடிப்பதாகவே பார்ப்பவர்கள் மதிப்பிடுவராம். இதைப் போல் சீதையைத் தவறாக எண்ணி விட்டாள் சூர்ப்பணகை.

என்படுவர் பிறர்

மேலும் எண்ணுகிறாள் அரக்கி: இவளைப் (சீதையைப்) பார்த்ததிலிருந்து இவளது அழகில் மயங்கிய என் கண்கள் வேறு எதையும் நோக்க மாட்டா; என் கருத்தும் வேறு எதிலும் செல்லவில்லை. பெண்ணாகிய எனக்கே இந்த நிலை எனில், ஆடவர்கள் இவளைக் கண்டு என்னபாடு படுவரோ?

“கண் பிறபொருளில் செல்லா கருத்து
எனின் அஃதே கண்ட
பெண் பிறந்தேனுக்கு என்றால்,
என்படும் பிறருக்கு என்றாள்” (60)

இவ்வாறு புனைந்துரைப்பது கம்பரிடத்தில் உண்டு. சீதைக்கு ஒப்பனை (அலங்காரம்) செய்த மகளிரே சீதையின் அழகுக்கு மயங்கி விட்டதாகக் கம்பர் கூறி

‘மஞ்சார்க்கும் மாதரார்க்கும் மனம்
என்பது ஒன்றே யன்றோ’

எனப் பால காண்டத்தில் கூறியுள்ளார். மற்றும், இராமன் ‘ஆடவர் பெண்மையை அவாவும் தோளினன்’ எனக் கூறவும் தவறவில்லை.

இந்தக் காலத்தில் எந்தெந்த நாடுகளிலோ, ஆடவரோடு ஆடவரும், பெண்டிரோடு பெண்டிரும் காதலித்து மணந்து கொள்வதாகச் செய்தி அடிபடுகிறது. ‘நம்மனோர்க்குக் காட்டுமிராண்டித் தனமாகத் தோன்றுகின்ற இந்த இழி செயல் போன்றதன்று கம்பன் கூறியிருப்பது. அழகின் மிகுதியை உயர்வு நவீற்சியாகப் புனைந்துரைத்துள்ள கற்பனையே இது.

ஒண்ட வந்த பிடாரி

சீதையைக் குறிப்பிட்டு இராமனிடம் அரக்கி கூறுகின்றாள். இவள் வஞ்சக அரக்கி; மாறு கோலத்தில் வந்துள்ளாள். ஊன் உண்ணும் வாழ்க்கையவள்; இவளைக் கண்டு யான் அஞ்சுகிறேன்; இவளை விலக்கிவிடு என்றாள். இராமன் வேடிக்கையாகச் சிரித்தான். பின் அரக்கி சீதையை நோக்கி, அரக்கியே! எங்களுக்கு இடையே நீ ஏன் வந்தாய்? போய்விடு என்று மிரட்டினாள்.

“நீ யிடை வந்தது என்னை
நிருதர்தம்பாவை என்னாக்
காயெரி யனைய கள்ள
உள்ளத்தாள் கதித்தலோடும்” (65)

என்பது பாடல் பகுதி, ‘ஒண்ட வந்த பிடாரி ஊர்ப் பிடாரியைத் துரத்திற்றாம்’ என்னும் பழமொழிக்கு

எடுத்துக் காட்டு கிடைக்காதவர்கள் இதை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

அப்போது சீதை அரக்கியின் கூற்றுக்கு அஞ்சி இராமனின் தோள்களைத் தழுவித் கொண்டாள். மீண்டும் அரக்கி தன் பெருமை கூற முயன்றாள். இராமன் அவளை நோக்கி, நீ இவ்விடம் விட்டுப்போய் விடுக; வெளியில் சென்றிருக்கும் என் தம்பி இலக்குவன் வரின் நடப்பதே வேறு என்று கூறிச் சீதையுடன் தவக்குடிலுக்குள் சென்று விட்டான்.

அன்றிலால் நடுக்கம்

அரக்கி காம நோயின் எல்லைக்குச் சென்று விட்டாள், தீங்கள், தென்றல் முதலியவை காமத்தை மிகுவிப்பதால் அவற்றை நொந்து வெறுக்கிறாள்.

சேவல் அன்றிலொடு பெடை அன்றில் நாவினால் ஒலி எழுப்பித் தொடர்பு கொள்வதைக் கேட்டுச் சோர்ந்து போனாள்:

“சேவலோடு உறை செந்தலை அன்றிலின்
நாவினால் வலி எஞ்ச நடுங்குவாள்” (76)

ஆண் அன்றில் சிறிது நேரம் பிரிந்திருந்தாலும், பெண் அதனைக் கூவிக் கூவி அழைத்துக் கொண்டேயிருக்குமாம். பிரிந்திருக்கும் காதலர்கள், என்றும் ஒன்றியிருக்கும் அன்றில் இணையின் இன்ப ஒலி கேட்டுப் பொறாமை கொள்வராம். இந்தச் செய்திகளை,

“நெருப்பின் அன்ன செந்தலை அன்றில்
இறவின் அன்ன கொடுவாய்ப் பெடையொடு
பிரிந்தோர் கையற நரலும் நள்ளென் யாமம்” (160)

“அன்றிலும் பையென நரலும் இன்றவர்
வருவர் கொல் வாழி தோழி” (177)

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல்களாலும், மணிமேகலையில் உள்ள,

“அன்றில் பேடை அரிக்குரல் அழைஇச்
சென்று வீழ் பொழுது சேவற்கு இசைப்ப”

என்னும் பகுதியாலும், மனோன்மனீயத்திலுள்ள

“எங்கிருந்தன இவ் அன்றில் பேய்கள்
நஞ்சோ நாவிடை நெஞ்சம் துளைக்கும்”

என்னும் பகுதியாலும் அறியலாம். இதைத்தான் கம்பர் சுருங்கக் கூறியுள்ளார். அன்றிலின் நா ஒலியால் அரக்கி தன் வலிமை சோர்ந்து நடுங்குகிறாளாம்.

ஆசை மருந்து

அரக்கிக்குக் குளிர்ந்த பொருளெல்லாம் காமத் தீயால் சுடு நெருப்பாய்ச் சுட்டெரிக்கின்றனவாம். இக்கொடிய வெப்ப நோயால் இறந்துவிட வேண்டியவள் ஒரு மருந்தால் உயிர் பிழைத்திருக்கிறாள். இராமனை எப்படியும் அடைய முடியும் என்னும் ஆசைதான் அது:

“ஊழி வெங்கணல் உற்றனள் ஒத்தும் அவ்
ஏழை ஆவி இறந்திலள் என்பரால்
ஆழி யானை அடைந்தனள் பின்னையும்
வாழலாம் என்னும் ஆசை மருந்தினே” (85)

ஊழித் தீயை ஒத்து வெப்புற் றிருந்தாளாம். ஆழியான் = இராமன். அடைந்தனள் என்னும் வினைமுற்றுச் சொல்லுக்கு ‘அடைந்து’ என வினையெச்சப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். இதனை இலக்கணத்தில் ‘முற்றெச்சம்’ என்பர். ஆசையால் பல பிணிகள் வருவதுண்டு. ஆனால், இங்கே, உயிர் போக்கக் கூடிய நிலையில் உள்ள காம நோய்க்கு இந்த ஆசை மருந்தாக உள்ளதாம். ‘ஆசை வெட்கம் அறியாது’ என்பது ஒரு பழமொழி, அது எதுவும் செய்யும்.

சூர்ப்பணகையின் செயலைக் கொண்டு ஒரு கருத்துக்குத் தாவலாமா? மக்கள் ஆசையினால்தான் பற்பல செயல்கள் செய்கின்றனர். ஆனால், ஆசை நற்செயல்கட்குத் தூண்டு கோலாய் இருக்க வேண்டும்; தீய செயல்கட்குத் துணை போகக் கூடாது. ஆசை சிலரை ஆட்டிப்படைப்பதனால்தான்,

“ஆசை அறுமின் ஆசை அறுமின்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்” (2615)

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு” (350)

என முறையே திருமந்திரமும் திருக்குறளும் கூறுகின்றன. Necessity is the mother of invention (தேவையே கண்டு பிடிப்பின் தாய்) என்பதற்கு ஏற்ப ஆசை ஊக்க மருந்தாய்ப் பயன்பட வேண்டும். ‘இராம காதையை ‘ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன்’ எனக் கம்பர் கூறியது போல, ஆசை தூண்டுகோலாய் - ஊக்க மருந்தாய் இருக்க வேண்டும். ஆசை மருந்தாக உருவகிக்கப்பட்டதால் இவ்வளவு கருத்துக்கும் இடம் உண்டாயிற்று.

ஓயாத ஆசை

அரக்கி காம வேதனையால் தாக்கப்பட்டு உயிர் செயல் பட முடியாதது போன்ற நிலை உண்டாகியும் ஆசையை விடவில்லையாம்.

“ஆவி ஓயினும் ஆசையின் ஓய்விலாள்” (87)

நடந்த நிகழ்ச்சி ஒன்று: செல்வத்தில் மிக்க பற்று கொண்ட பெரிய செல்வர் ஒருவர் அகவை முதிர்ந்து சாவோடு போராடிக் கொண்டிருந்தார். பல நாளாய் உணர்வு அற்றுப் படுக்கையில் கிடந்தார். காசு ஆசையால் அவருக்கு உயிர் போகவில்லை என உறவினர் பேசிக் கொண்டு, காசைக் கல்லில் இழைத்து அந்தச் சாந்தை

எடுத்து அவரது நாக்கில் தடவினார்கள். ஆவி ஓயினும் ஆசை ஓயாததற்கு எடுத்துக்காட்டாய் இந்த நிகழ்ச்சி அறிவிக்கப்பட்டது இங்கே.

அன்றிரவு கழிந்தது. அரக்கராம் இருளைப் போக்க இராமன் தோன்றியதுபோல் உலகின் புற இருளைப் போக்க ஞாயிறு தோன்றினான்.

இராமன் இலக்குவனைக் காவலுக்கு விட்டுத் தான் காலைக் கடன்களை முடிக்க நீர்க் கரைக்குச் சென்றான்.

அப்போது அரக்கி, சீதையை மறைத்து விட்டுத் தான் சீதையின் உருக்கொள்ள எண்ணிச் சீதையைப் பற்றப் போனாள். இதை இலக்குவன் பார்த்து விட்டான்.

உறுப்பு அறுப்பு

இலக்குவன் பாய்ந்து அரக்கியின் கூந்தலை இடக் கையால் பற்றிக் கொண்டு, வாளை எடுத்து அவளுடைய முக்கு, காதுகள், முலைக் கண்கள் ஆகியவற்றை அறுத்து எறிந்த பின் தலை மயிரைப் பிடியினின்றும் விட்டான்:

‘நில்லடி இ எனக் கடுகினன் பெண்ணென் நினைந்தான்
வில் எடாது அவள் வயங்கு எரியாம் என விரிந்த
சில்வல் ஓதியைச் செங்கையில் திருகுறப் பற்றி
ஒல்லை ஈர்த்து உதைத்து ஒளிகிளர் சுற்றுவாள் உருவி’

(93)

“ஊக்கித் தாங்கி விண்படர் வென்
என்று உருத்து எழுவாளை
நூக்கி நொய்தினின் வெய்து
இழையேல் என நுவலா
முக்கும் காதும்வெம் முரண்
முலைக் கண்களும் முறையால்
போக்கிப் போக்கிய சினத்தொடும்
புரிசுமூல் விட்டான்” (94)

நில்லடி இ = இது அளபெடை. இதை நீட்டிப் படிக்க வேண்டும். சீதையைப் பற்றப் போனதால் நில்லடி இ என்றான். அதற்குள் ஏதாவது நடந்துவிடப் போகிறது என்றெண்ணிக் கடுகின் - விரைந்து ஓடி வந்தான்.

வில் எடுத்து அம்பு எய்தால் இறந்து விடுவான் - பெண் அவள் - அதனால், சுற்று வாள் (சுழல் கத்தி) எடுத்தான்.

எரி போன்ற அவள் செம்பட்டைக் கூந்தலை இடக் கையால் முறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டான். இந்த நேரத்தில் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு மேலே எழ முயன்றான் அரக்கி. அதற்கு இடம் கொடாமல் இலக்குவன் அவளைக் கீழே தள்ளி உதையும் கொடுத்தான்; இனிக் கொடுங் செயல்கள் செய்யாதே என அறிவுரை கூறிக் கொண்டே, எளிதில் அவளுடைய மூக்கு, காது, முலைக்கண்கள் ஆகிய வற்றை அறுத்தான்; பின்னர் ஓரளவு கோபம் தணிந்து கூந்தலையும் விட்டான்.

மூக்கும் காதும் என வாளா கூறி, வெம் முரண் முலை என முலையை மட்டும் அதன் இயல்பிற்கு ஏற்ற அடைமொழிகள் தந்துள்ளார். எனவே, முலையைச் செயற்கை முறையில் பெரிதாகக் காட்டக் கூடாது என்பது அறிய வரும்.

மூக்கறுப்பு

பகை உள்ள இடத்தில் மூக்குக்கு மிக்க 'மரியாதை' உண்டு. என்னடா! மூக்கைக் கடித்து விடுவாயா? ஏண்டா! மூக்கை அரிந்து விடுவானா அவன்? டேய்! மூக்கு வெற்றிலை பாக்கு போட்டுக் கொள்ளும் சாக்கிரதை. வெற்றிலை பாக்குச் சுண்ணாம்பு போட்டால் சிவப்பாய் இருக்குமல்லவா? அதுபோல் மூக்கில் - குத்துகிற குத்தில் சிவந்த குருதி கொட்டுமாம்.

முன்பெல்லாம் போரிலே, எதிரி வீரர்களின் மூக்குகளையும் பெண்களின் மூக்குகளையும் அரிவது உண்டு. எதிர்த் தலைவனுக்கு அரிந்த மூக்குகளை (பார்சல்) அனுப்புவதும் உண்டு என வரலாற்றில் படித்திருக்கலாம்.

சிறுபிள்ளைகள் குறும்பு செய்தால், பெரியவர் தம் மூக்கின்மேல் தம் கையை வைத்து அரிவதுபோல் காட்டி, இப்படி மூக்கை அரிந்து விடுவேன் என்று மிரட்டுவதுண்டு.

ஒருவர் ஓரிடத்தில் மானக்கேடு அடைந்து வரின், அவர் அங்கே 'மூக்கு அறுபட்டு வந்தார்' என்று சொல்லும் வழக்கம் உண்டு. இதை ஆங்கிலத்தில் Nose cut என்பர்.

உறுப்புகளுள் மூக்கு அழகு அளிக்கும் ஒரு சிறந்த உறுப்பாகும். தீய காற்றை வெளியே விட்டு, நல்ல காற்றை (உயிரகத்தை) உள்ளே இழுத்து உயிர் காப்பதல்லாமல் அழகும் தரும் உறுப்பு அது. பெண்ணோ அல்லது பிள்ளையோ, மூக்கும் முழியுமாய் (விழியுமாய்) நன்றாக இருப்பதாகக் கூறும் வழக்கமும் உண்டு. மூக்கு எடுப்பாய் இல்லாதவரைச் சப்பை மூக்கு- சப்பான் மூக்கு - மூக்கரையன் என்றெல்லாம் கேவியாய்ப் பேசுவதும் உண்டு.

இத்தகைய மூக்கு அறுபட்டு மானக்கேடு அடைந்தாள் அரக்கி.

காது அறுப்பு

மூக்கை அறுத்து விடுவார்களா என்று சொல்வது போலவே காதை அறுத்து விடுவார்களா என்று சொல்லுவதும் உண்டு. நீ இதைச் செய்து விடுவாயே யாயின் நான் என் காதை அறுத்துக் கொள்கிறேன் - என் மீசையைச் சிரைத்துக் கொள்கிறேன் என்று சிலர் சூள் உரைப்பதைக் கொண்டு காது அறுப்பு பற்றியும் அறியலாம்.

முலை அறுப்பு

முலை அறுப்பு கிடையாது. ஆனால், இலக்குவன் வன்முறையில் அவளுடைய முலைக்காம்புகளை அறுத்து மானக்கேடு செய்துள்ளான். இது நிகழ்ந்திருக்கக் கூடாது. ‘ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு’ என்னும் மொழிக்கு ஏற்பச் சினம் மிக்கதால் இலக்குவன் இவ்வாறு செய்து விட்டான்.

இதன் பின்பே இலக்குவனுக்குச் சினம் தணிந்ததாம். இதைத்தான் ‘போக்கிய சினத்தொடும்’ என்று கூறியுள்ளார் கம்பர். திருமுருகாற்றுப்படையில் உள்ள ‘கழிந்த உண்டியர்’ என்பதற்கு உண்டி கழிந்தவர் எனப் பொருள் கொள்ளல் போல், இங்கேயும், சினம் போக்கினான், சினத்தை விட்டான் எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

நாள் கொள்ளுதல்

வாளால் கொடிய அரக்கியின் மூக்கையும் முலையையும் அறுத்தது, இராவணனின் தலைகளை அறுக்கப் போவதற்கு நாள் கொண்டது போன்று இருந்ததாம்:

“கொலை துமித்து உயர் கொடுங்குதிர்
வாளின் அக்கொடியாள்
முலை துமித்து உயர் முக்கினை
நீக்கிய முறைமை
மலை துமித்தென இராவணன்
மணியுடை மகுடத்
தலை துமித்தற்கு நாட்கொண்டது
ஒத்ததோர் தன்மை” (96)

துமித்தல் = அறுத்தல். மலையை வெட்டுவதுபோல் இராவணனின் தலைகளை வெட்டுவதற்கு நாள் கொண்டது போன்றதாம்.

மன்னர்கள் மாற்றார் நாட்டின்மேல் படையெடுப்பதற்காக நல்லநாள் குறிப்பர். அந்த நாளில் போக முடியாவிட்டால், தங்கள் குடை, வாள், முரசு முதலியவற்றை அந்த நல்லநாளில், இருக்கும் இடத்தை விட்டுப் பெயர்த்து வேறோர் இடத்தில் கொண்டுபோய் வைப்பர். இதற்குத்தான் நாள் கொள்ளுதல் என்பது பெயர். வாள் நாட்கோள், குடைநாட்கோள், முரசு நாட்கோள், என்றெல்லாம் இதனைக் குறிப்பிடுவதுண்டு, தொல்காப்பியம்-புறத்திணை இயலில்,

“குடையும் வாளும் நாள்கோள் அன்றி
மடையமை ஏணி மிசை மயக்கமும்” (11)

என்றும், சிலப்பதிகாரத்தில்

“வாளும் குடையும் மயிர்க்கண் முரசும்
நாளொடு பெயர்த்து...” (5:91,92)

என்றும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்

“செற்றார்மேல் செலவமர்ந்து
கொற்ற வாள் நாள் கொண்டன்று” (39)
“செற்றடையார் மதில் கருதிக்
கொற்ற வேந்தன் குடைநாள் கொண்டன்று” (96)

என்றும் உள்ள பாடல் பகுதிகளால் நாள்கொள்ளல் பற்றி அறியலாம்.

மக்களும் நல்ல நேரத்தில் தொடங்கிவைப்பதும், நல்ல நேரத்தில் பொருள்களை அப்புறம் பெயர்த்தலும் ஆகிய நாள் கொள்ளலை நடத்துகின்றனர்.

சிறுநூர்களில் ஊர்க்கட்டுப்பாடு உண்டு. நெசவு நடக்கும் ஓர் ஊரை எடுத்துக் கொள்வோமே. அங்கே பொங்கல் கழிந்ததும், ஒரு நல்ல நாள் குறிப்பிட்டு, கோயிலில் பூசனை நடத்திப் பின்னரே கட்டுப்பாடாக அனைவரும் பணி தொடங்குவர். இதற்கும் நாள் கொள்ளல் என்பது பெயர்.

இந்த முறையில், இராவணனின் தலைகளை அறுப்பதற்கு அரக்கியின் உறுப்புகளை அறுத்தது நாள் கொண்டது போன்று இருந்ததாம்.

உறுப்பு அறுபட்ட அரக்கி தன் வேதனையைப் பலவாறு வெளிப்படுத்தி அழுதாள். பின்னர் தன் உறவினர்களை யெல்லாம் விளித்து இங்கிருந்தபடியே முறையிட்டாள். அண்ணன் இராவணனை எண்ணிப் பின் வருமாறு புலம்பினாள்.

புலிக்குட்டி

‘புலி புறம் போனாலும் குட்டிக்குக் கேடில்லை’ என உலகினர் கூறுவரே. அண்ணாவே! நீ தொலைவில் இருப்பினும் உன் தங்கையாகிய எனக்குக் கேடு வரலாமா? உலகினரின் கூற்று பொய்யோ? மூவர், தேவர், அரக்கர் முதலிய அனைவரின் வலிமை யுடைவனே! யான் பட்டுள்ள துன்பினைக் காண வரமாட்டாயா?

“புலிதானே புறத்தாகக் குட்டி கோட்படா தென்ன ஒலியாழி உலகுரைக்கும் உரை பொய்யோ ஊழியினும் சலியாத மூவர்க்கும் வான்வர்க்கும் தான்வர்க்கும் வலியானே யான்பட்ட வலிகாண வாராயோ” (102)

புலி இரைதேட வெளியே போயிருப்பினும், புலிக் குட்டியை யாரும் அச்சத்தால் ஒன்றும் செய்யார். அதுபோல, இராவணன் எட்டியிருப்பினும் அவன் தங்கையை ஒன்றும் செய்யக்கூடாது என்ற கருத்தில் அரக்கி கூறியுள்ளாள்.

“குட்டியைத் தின்னலாமோ கோள்புலி புறத்தாக” (1134)

என்னும் சீவக சிந்தாமணிப் பகுதியும், கிள்ளி வளவனைக் கோடிக் கிழார் பாடிய

“புலி புறங்காக்கும் குருளை போல
மெலிவில் செங்கோல் நீ புறங்காப்ப” (42:10,11)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் பகுதியும், சிந்தாமணியில் உள்ள

“உறங்கு மாயினும் மன்னவன் தன்னுளி
கறங்கு தெண்திரை வையகம் காக்கும்” (248)

என்னும் பாடல் பகுதியும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன. உலகினர் கூறும் பழமொழியையும் முன்னோர் பாடல் களையும் அடியொற்றிக் கம்பர் இக்கருத்தை எழுதியுள்ளார்.

காற்று, புனல், கனல், கூற்று, விண், கோள்கள் முதலிய யாவற்றையும் ஏவல் கொள்ளும் தன் அண்ணன் உள்ள போதே, மானிடரால் இப்படி நேர்ந்ததே என வருந்தினான்.

செருப்பு அடிப் பொடி

மேலும் இராவணனை விளித்து, உன் கால் செருப்பு அடியில் உள்ள தூசுக்கு ஒப்பாகாத மனிதர்களை அடக்க மாட்டாயா? நீயோ எட்டுத் திக்கு யானைகளை மருப்பு ஒடித்து அடக்கியவன். அந்த யானைகளோ காலால் மிதித்த மண் நெருப்பாகும்படி நடக்கக் கூடியவை. மற்றும், சிவனது கைலை மலையையே தூக்கிய தோளை உடையவனாயிற்றே நீ - இப்போது வாராயோ என்று புலம்பினான்:

“உருப் படிவ மன்மதனை ஒத்துளரே யாயினும் உன்
செருப்படியிற் பொடி ஒவ்வா மானிடரைச் சீறுதியோ
நெருப்படியில் பொடிசிதற நிறைந்தமதத் திசையானை
மருப்பொடியப் பொருப்பு இடியத்தோள் நிமிர்த்த
வலியோனே” (105)

மருப்பு = தந்தம். பொருப்பு = சிவனது கைலை மலை. அந்த மானிடர்கள் அழகில் மன்மதனை ஒத்திருப்பினும், வலிமையில், உன் செருப்பு அடியில் உள்ள தூசுக்கு ஒப்பாகார் என்று அண்ணனை எண்ணி அரக்கி புலம்பினான்.

உலகியலில்கூட, என் கால் தூசுக்குச் சமமாக மாட்டான் - என் செருப்பு அடித் தூசுக்கு ஒப்பாக மாட்டான் என்று கூறும் வழக்காறு உண்டு. அதை ஒட்டிக் கம்பர் இந்தப் பாடலை வடித்துள்ளார்.

இந்த நேரத்தில் இராமன் வந்து, என்ன செய்தி என வினவ, அரக்கி நடந்ததைக் கூறினாள். இராமன் இலக்குவனை வினவ, அவன் இவ்வாறு செய்ததற்கு உரிய காரணத்தைக் கூறினான். அரக்கி இடைமறித்து, தான் சீதையைப் பற்றப் போனதற்கு உரிய காரணம் கூறித் தன் மேல் பிழை இல்லை என வலியுறுத்த லானாள்:

ஒத்தாள் ஓர் படியாள்

பெண் சங்கின் பக்கத்திலே தன் (பெண் தவளையின்) கணவனாகிய ஆண் தவளை இருப்பதைக் கண்டு, தன் கணவன் பெண் சங்கைக் காதலிப்பதாக எண்ணி, சூல் கொண்ட பெண் தவளை ஊடல் கொண்டு ஒலி எழுப்பிக் கலக்கும் நீர் வளம் நிறைந்த நாட்டை உடையவனே (இராமனே)! எந்தப் பெண்ணுக்கும், தன் மாற்றாளைக் கண்டால் உள்ளம் கொதிக்காதா - என்றாள்.

“ஏற்றவளை வரிசிலையோன்
இயம்பாமுன் இகலரக்கி
சேற்ற வளைதன் கணவன்
அருகிருப்பச் சினம் திருகிச்
சூல்தவளை நீர் உழக்கும்
துறைகெழுநீர் வளநாடா
மாற்றவளைக் கண்டக்கால்
அழலாதோ மனம் என்றாள்” (122)

வரி சிலை யோன் = இலக்குவன். இயம்பாமுன் = அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் சேற்ற வளை = சேற்றில் உள்ள

பெண் சங்கு. நாம் பயன்படுத்தும் வெண் சங்கு ஓர் உயிர்ப் பொருளின் தசை நீங்கிய உடலாகும்; சங்கு என்பது ஊர்ந்து செல்லும் ஒருவகை உயிரி.

மாற்றவள் = சககளத்தி. ஒரு பெண்ணுக்கு அவள் கணவனின் மற்றொரு மனைவிக்குச் சக களத்தி என்பது பெயர்; இது வடமொழிச் சொல்லாகும். இதற்கு நேரான தமிழ்ச் சொற்கள் ஒத்தாள், ஓர்படியாள் என்பன. ஒத்தாள்-ஓர்படியாள் என்று உலக வழக்கில் கூறுவது உண்டு. 'சக' என்பது ஒத்த நிலையைக் குறிக்கிறது. ஓர்படி என்றால் ஒத்த நிலை. எனவே ஒத்த நிலையில் உள்ளவள். இவர் கட்டுள் அடிக்கடி கருத்து வேறுபாடு நிகழ்வது உண்டு; ஆதலால் மாற்றாள் - மாற்றவள் எனப்படுவர். மாற்றாள் என்பதற்கு வேறு உணர்வு உடையவள் எனப் பொருள் கொள்ளாமல், மற்றொருத்தி, அதாவது, ஒருத்திக்கு மாற்றாக - பதிலாக உள்ளவள் எனவும் பொருள் கொள்ளலாமே.

ஒத்து - ஒற்றுமையாய் இருக்க வேண்டியவர்கள் ஒருத்தியை ஒருத்தி கொன்று விட முயலும் அளவுக்கு வேறுபடுவதும் உண்டு. உலகியலில் ஒருத்தி உறவு ஒன்றும் இல்லாத மற்றொருத்தியோடு வாதிடும் போது, அடி என் மாமியாரே என்றோ - அடி என் நாத்தனாரே என்றோ என் ஓரகத்தியே என்றோ திட்டுவது இல்லை; மாறாக, 'அடி என் சக்களத்தி' (சககளத்தி) என்று திட்டுவதைக் காணலாம். இதிலிருந்து, சககளத்திப் போராட்டம் எத்தகையது என்பது புரியும். கோசலையின் சககளத்தியாய்க் கைகேயி இருந்து செய்த சூழ்ச்சிதான் தெரியுமே!

இங்கே அரக்கி என்ன சொல்கிறாள். சீதை நடுவில் மாற்றருவில் வந்த அரக்கியாம்; இராமன் தனக்கு (அரக்கிக்கு) உரியவனாம். எனவே, சீதை அரக்கிக்குச்

சககளத்தியாம். அதனால், மாற்றவளைக் கண்டால் மனம் கொதிக்காதா எனக் கேட்கிறாள். எவ்வளவு வியப்பான செய்தி இது!

கணவன் மற்றொருத்தியை விரும்பியதாக நம்பி மனைவி கணவன் மீது ஊடல் கொள்வது மக்கள் இனத்தில் உண்டு. இது அஃறிணை உயிர்களிடத்திலும் இருப்பதாகப் புலவர்கள் புனைந்துரைப்பது ஒரு வகை இலக்கிய மரபு.

இங்கே ஆண்தவளை பெண் சங்கைக் காதலிப்பதாக எண்ணிப் பெண்தவளை ஆணின்மேல் ஊடல் கொள்வதாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது ஒரு வகைச் சுவை.

ஓர் ஆண்கிளி ஓவியத்தில் உள்ள கனியை உண்மையான கனி என்று உண்ணப்போக, அக்கனிஓவியத்தின் பக்கத்தில் ஒரு பெண்கிளி ஓவியம் இருக்க, அதை உண்மையான பெண்கிளி என எண்ணி, அதனை ஆண்கிளி காதலிப்பதாக நம்பிப் பெண்கிளி ஆண்கிளிமேல் ஊடல் கொண்டதாகச் சொல்லப்பட்ட கற்பனையும் உண்டு.

பிரபு லிங்க லீலையில் இத்தகைய சுவை மிக்க கற்பனை ஒன்றைச் சிவப்பிரகாசர் ஒரு பாடலில் செய்து உள்ளார்:

ஒரு களிறு இலைத் தளிர்களை ஒடித்துத் தேனில் தோய்த்துப் பிடியின் வாயில் கொடுத்துக்கொண்டிருந்ததாம். பக்கத்தில் ஒரு பளிங்கு அறை இருந்ததாம். இந்தக் காட்சி அந்தப் பளிங்கில் தெரிந்ததாம். அதைக் கண்ட பெண் யானை (பிடி) தன் கணவனாகிய களிறு வேறு ஒரு பிடிக்கு உணவு ஊட்டுவதாக மாறி எண்ணிக் களிற்றின் மீது ஊடல் கொண்டு கூக்குரல் இட்டதாம்:

“தளிர்க் குளகினைத்தேன் தோய்த்துத் தனது
வாய் கொடுக்கும் செய்கை
பளிக்கறை அதனுள் கண்டு
பரிந்து வேறொன்றினுக்கு இங்கு

அளித்ததென்று உளம் மயங்கி
அரும்பிடி ஒரு கூர்ங்கோட்டுக்
களிற்றினை முனிந்து செல்லும்
கம்பலை உடைத்து அக்குன்றம்" (19:23)

மேற்கூறிய இரண்டு செய்திகளில், வேறொரு பெண் கிளியோடு ஆண்கிளியும், வேறொரு பெண் யானையோடு ஆண்யானையும் உறவு கொண்டதற்காக - அதாவது ஒரே இனத்திற்குள் உறவு கொண்டதற்காக ஊடல் நிகழ்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஆனால், கம்பர் பாடலில், வேறு இனமாகிய பெண் சங்கோடு ஆண்தவளை உறவு கொண்டதற்காக ஊடல் நிகழ்ந்ததாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு வேறு இனத்தோடு உறவு கொள்ளும் செய்தி ஒன்று புற நானூற்றில் புனைந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, நத்தையும் சங்கும் உறவு கொண்டதாம். பாடல் இதோ:

“கதிர்க் கோட்டு நந்தின் சுரிமுக ஏற்றை
நாகிள வளையொடு பகல் மணம் புகூஉம்
நீர்திகழ் கழனி” (266: 4,5,6)

இங்கே நாட்டைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதில் ஒரு கருத்து உண்டு. பெண் சங்கை ஆண் தவளை விரும்பியதாகப் பெண் தவளை ஊடல் கொள்ளுவது என்பது ஓர் உவமையாகும். அதாவது, அரக்கியின் பார்வையில், சீதை பெண் சங்கு - இராமன் ஆண் தவளை - அரக்கி பெண் தவளையாம். பெண்தவளை தன் மாற்றாளாகிய பெண் சங்கை வெறுப்பதைப் போல், தான் (அரக்கி) மாற்றாளைக் (சீதையைக்) கண்டு உள்ளம் கொதிக்கிறாளாம். (சீதையும் அரக்கியும் வெவ்வேறு இனம்).

இவ்வாறு, உள்ளே ஓர் உவமம் உறைந்துள்ள அமைப்புக்கு ‘உள்ளுறை உவமம்’ என அணியியலார்

பெயர் கூறுவர். சங்க இலக்கியங்களில் இந்த அமைப்பை நிரம்பக் காணலாம். கம்பரும் இதைக் கையாண்டுள்ளார்.

இவ்வாறு கூறிய அரக்கியை நோக்கி இவ்விடத்தை விட்டு ஓடிப்போ என இராமன் விரட்டினான். ஆனால் அரக்கி நகராமல் மேலும் மேலும் வற்புறுத்திக் கொண்டே இருந்தாள்.

மூக்கு மிகை

சூர்ப்பணகை கூறுகிறாள்: என் மூக்கை அறுத்ததனால் என்ன கெட்டுப்போயிற்று. உங்களுக்கு இந்தத் தோற்றம் பிடிக்கவில்லை எனில் அழகான வேறு தோற்றம் எடுக்க என்னால் இயலும். என்பால் நீங்கள் அருள் செலுத்துவீர்களாயின் என் பெண்மைக்குப் பழுதொன்றும் இல்லை. முகத்தில் முன்னால் நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் மூக்கு பெண்களுக்குத் தேவையற்றது - மிகையானது:

“போக்கினீர் என்நாசி; போய்த்து
என், நீர் பொறுக்கிலீரேல்
ஆக்குவென் ஒருநொடி வரையின்
அழகு அமைவென் அருள்கூரும்
பாக்கியம் உண்டெனின் அதனால்
பெண்மைக்கு ஓர் பழுது உண்டோ
மேக்கு உயரும் நெடுமூக்கு
மடந்தையார்க்கு மிகை அன்றோ” (130)

நாசி = மூக்கு. மேக்கு உயர்தல் = மேலே உயர்ந்து தோன்றுதல். தன் மூக்கு போய்விட்டதால், மூக்கு மிகையானது - தேவையற்றது எனச் சமாளிக்கிறாள்.

ஒரு காலத்தில் மூக்கோடு மூக்கு ஒத்தி முத்தம் கொடுப்பது நடந்ததாம்: பின்னர், உதடோடு உதடு உறிஞ்சி முத்தம் கொடுக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டதாம். எனவே, மூக்கு முத்தம் குறைந்து பின் மறைந்ததாம்.

பின்னர் உதட்டு முத்தம் இன்றியமையாமை பெற்றதால், மூக்கு தேவையற்ற மிகை (Superfluity) என்று குர்ப்பணகை கூறினாள். மற்றும், உதட்டு முத்தம் பரிமாறிக் கொள்வதற்கு மூக்கு இடையூறு எனக் கருதப்படுகிறது. இதுதான் அவளது சமாளிப்பு.

முகத்தில் மூக்கு முன்னால் நீட்டிக் கொண்டிருப்பது தேவையற்ற மிகை என்று திறமையாகச் (சாமர்த்தியமாகச்) குர்ப்பணகை சொல்லியிருப்பினும், மூக்கு இவ்வாறு இருப்பதுதான் வசதியானதாகும்.

கண்களும் வாயும் உள்ளடங்கி யுள்ளன. அவற்றை இயற்கையாகத் தாமே மூடிக்கொள்ளும்படிச் செய்ய முடியும். ஆனால், மூக்கு கண்கள்போல் உள்ளடங்கி இருப்பின், மூக்கைப் போதுமான அளவு பாதுகாக்க முடியாது. இயற்கையாகவும் மூடவைக்க முடியாது.

மூச்சை உள்ளே இழுக்கவும் வெளியே விடவும் இப்படியிருப்பதுதான் சதியான அமைப்பாகும். சளி சிந்தவேண்டுமென்றால், இப்போது உள்ள அமைப்புதான் எளிதாக இருக்கும்.

தெனாலி இராமன் ஆயிரம் தலைகளை உடைய காளியைக் கேட்டதாகக் கதை சொல்லுவார்கள். என் ஒரு மூக்கு சளிபிடித்துக் கொண்டாலேயே என்னால் சிந்திமுடிய வில்லையே - உனக்கு ஆயிரம் மூக்குகளிலும் சளிபிடித்துக் கொண்டால் நீ எவ்வாறு சமாளிப்பாய்? - என்று கேட்டானாம்.

கண்களை உள்ளடக்கி மூக்கை வெளியே தூக்கி நீட்டிச் செய்திருப்பது 'இயற்கையின் தேர்வு' (Selection of Nature) எனப்படும். யானைக்கு அவ்வளவு நீளத்துதிக்கை அமைந்திருப்பது போன்றதுதான் இது.

மற்றும் கூறுகிறாள்: நீங்கள் அரிந்ததின் காரணமும் தெரிகிறது. மூக்கு இல்லையெனில் வேறுயாரும் இவளை விரும்பார்; இவள் நம் பக்கத்திலேயே இருப்பாள் என்று எண்ணியே இவ்வாறு செய்ததாகக் கருதியே மகிழ்கிறேன். நீங்கள் பிழை செய்யவில்லை - நல்லதே செய்துள்ளீர்:

“பொன்னுருவப் பொரு கழலீர் புழை காண
மூக்கு அரிவான் பொருள்வே றுண்டோ
இன்னுருவம் இதுகொண்டு இங்கு இருந்தொழியும்
நம்மருங்கே, ஏகாள் அப்பால்,
பின்னிவளை அயல் ஒருவர் பாரார் என்றே
அரிந்தீர், பிழை செய்தீரோ?
அன்னதனை அறிந்தன்றோ அன்பு இரட்டி
பூண்டது நான் அறிவிலேனோ!” (133)

புழை = துளை. அரிவான் பொருள் = அரிந்ததின் நோக்கம். நம் மருங்கு = நம் பக்கத்தில். பிழை செய்தீரோ என்பதன் இறுதியில் உள்ள ‘ஓ’ எதிர்மறை - அதாவது, பிழை செய்யவில்லை என்பது கருத்து. என் மூக்கை அரிந்ததால் உங்கள் மேல் எனக்கு இரட்டிப்பு அன்பு ஏற்பட்டுள்ளது.

பாம்பின் கால்

அரக்கர் உம்மோடு போர் புரியின், யான் உங்கட்குத் துணையாய் நின்று அவர்களின் வஞ்சக மாயங்களை எல்லாம் உங்களுக்குக் காட்டிக் கொடுத்து உதவி புரிவேன்.

அரக்கரின் வஞ்சகத்தை யானே அறிவேன். ‘பாம்பு அறியும் பாம்பின் கால்’ என்று உலகம் சொல்வதை நீங்கள் அறியீரோ-

“பாம்பறியும் பாம்பின்கால் எனமொழியும்
பழமொழியைப் பார்க்கி லீரோ” (139)

என்பது பாடல் பகுதி. இந்தப் பகுதி முன்றுறை அரையனார் இயற்றிய ‘பழமொழி நானூறு’ என்னும் நூலிலுள்ள -

“புலமிக் கவரைப் புலமை தெரிதல்
புலமிக் கவர்க்கே புலனாம் - நலமிக்க
பூம்புனல் ஊர பொதுமக்கட் காகாதே
பாம்பறியும் பாம்பின் கால்”

என்னும் பாடலிலிருந்து சும்பர் கடன் வாங்கியதாகும். பாம்பின் காலைப் பாம்பே அறிய முடியும்; அதுபோல் புலவரின் புலமையைப் புலவரே அறிய முடியும் என்பது கருத்து.

பாம்புக்குக் கால் இல்லை எனப் பொதுமக்கள் எண்ணிக் கொண்டுள்ளனர். பாம்புக்கும் கால்கள் உண்டு. அதன் அடிப்பகுதியில் பல செதில்கள் இருப்பதைக் காணலாம். அந்தச் செதில்களே கால்கள். அந்தச் செதில்களால் தரையிலுள்ள மண்-தூசு துரும்பு போன்றவற்றைப் பற்றிக் கொண்டு நகர்கிறது. வழவழப்பான பளிங்குத் தள வரிசையில் விட்டால் பாம்பால் நகர முடியாது.

எனவே, பாம்பின் கால்களைப் பாம்பே அறிய முடிவது போல், அரசர்களின் சூழ்ச்சியை அவர்களைச் சேர்ந்த என்னால்தான் அறிய முடியும் என்றாள் அவள்.

மேலும் கூறினாள்: பெரியவராகிய நீ என்னை மணந்து கொள்ளாவிடின், உன் தம்பி இளையவர்க்காவது என்னை மணம் முடித்து வைக்கின் உங்கள் வெற்றிக்குப் பெரிதும் உதவுவேன்.

மூக்கு இல்லாதவனோடு நான் வாழமாட்டேன் என்று உன் தம்பி தெரிவித்தால், இடையே (இடுப்பே) இல்லாதவனோடு (சேதையோடு) நீ எப்படி வாழ்கிறாய்? அதைக்கூறி இளையவரோடு என்னைச் சேர்த்துவிடு என்றாள்:

“பெருங்குலா உறுநகர்க்கே ஏகுநாள்

வேண்டும் உருப் பிடிப்பேன் அன்றேல்
அருங்கலாம் உற்றரிந்தான் என்னினும் ஈங்கு
இளையவன் தான் அரிந்தநாசி

ஒருங்கிலா இவளோடும் உறைவேனோ
என்பானேல் இறைவ ஒன்றும்
மருங்கு இலாதவளோடும் அன்றே நீ
நெடுங்காலம் வாழ்ந்தது என்பாய்" (141)

நாசி = மூக்கு. மருங்கு = இடுப்பு.

பெண்களின் இடை சிறுத்து இருப்பதால் இடையே இல்லை என்பதாகப் புலவர்கள் பாடுவது ஒரு வகை மரபு. இந்தக் கருத்தை வைத்து அரக்கி திறமையாகவும் சூழ்ச்சியுடனும் பேசிப் பார்க்கிறாள். சிறியவன் மூக்கில்லை என மறுக்கின், இடையீல்லாத சீதையுடன் நீ வாழ்வதைச் சுட்டிக் காட்டு என்று சொல்லித் தருகிறாள். அயோத்திக்குச் செல்லும்போது அழகிய உருவம் எடுத்துக் கொள்வேன் எனக் கூறி ஏமாற்றிப் பார்க்கிறாள்.

அரக்கியை மிரட்டல்

காலைச் சுற்றிய பாம்பு கடிக்காமல் விடாது என்பதற்கேற்ப எவ்வளவு மறுத்தும் அரக்கி போவதாகத் தெரியவில்லை. உடனே இலக்குவன், வேல் படையைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தபடி, இராமனிடம், இவளைக் கொன்றால் தவிரப் போக மாட்டான் - எனவே கொன்று விடலாம் என ஆணை கேட்டான். அது நல்லதே - போகாமல் இருந்து கொண்டே இருப்பாளேயானால் அது செய்யலாம் என்றான்:

“என்றவள்மேல் இளையவன்தான் இலங்கு இலைவேல்
கடைக்கணியா இவளை ஈண்டுக்
கொன்று களையேம் என்றால் நெடி தலைக்கும்
அருள் என்கொல் கோவே என்ன
நன்று அதுவே ஆம் அன்றோ போகாளேல்
ஆக என நாதன் கூற
ஒன்றும் இவர் எனக்கு இரங்கார் உயிர் இழப்பென்
நிற்கின் என் அரக்கி உன்னா” (142)

இலக்குவன் இராமனிடம் பணிவுடன், ஆணையிட வேண்டுகிறான். இங்கும் இராமன் உயர் பண்பை இழக்க வில்லை. நீ சொல்வது சரிதான் - அவள் போகவில்லை எனில் செய்யலாம் என நயமாகப் பதில் இறுத்தான்.

பின்னர் அரக்கி, இவர்கள் இரக்கப்பட மாட்டார்கள் - நம்மைக் கொன்று விடுவர் - இங்கே நிற்கக் கூடாது - என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

அரக்கியின் சூள்

மூக்கு, காது, முலை ஆகியவற்றை இழந்து யான் மானத்தோடு எப்படி வாழ்வேன்? ஏ மானிடரே! இவ்வளவு நேரம் உங்கள் உள்ளத்தை அறிய வஞ்சகமாகப் பேசி நடித்தேன். இன்னும் சிறிது நேரத்தில், காற்றினும் கனலினும் கடியவனும் கொடியவனும் உங்கட்கு எமனும் ஆகிய கரணைக் கொண்டு வருவேன் எனச் சூள் உரைத்து அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்தாள்:

“ஏற்ற நெடுங் கொடிமூக்கும் இருகாதும்
முலை இரண்டும் இழந்தும் வாழ
ஆற்றுவனே வஞ்சனையால் உமை உள்ளப்
பரிசறிவான் அமைந்த தன்றோ
காற்றினிலும் கனலினிலும் கடியானைக்
கொடியானைக் கரணை உங்கள்
கூற்றுவனை இப்பொழுதே கொணர்கின்றேன்
என்று சலம் கொண்டு போனாள்” (143)

மிஞ்சினால் கெஞ்சுவது - கெஞ்சினால் மிஞ்சுவது என்ற முறையிலும், இச்சீ! இந்தப் பழம் புளிக்கும் என்ற முறையிலும், தன் எண்ணம் கைகூடாமல் வஞ்சினம் கொண்டு சூர்ப்பணகை சென்றாள்.

8. இராவணன் சூழ்வு

அசைதொழில் அச்சம்

அனுமனால் அழிவுண்ட இலங்கை நகரை மயன் என்னும் தெய்வத் தச்சனைக் கொண்டு இராவணன் புதுப்பிக்கச் செய்தான்; பின்னர், இராமனை வெல்வது எப்படி என்பது குறித்துச் சூழ்வு (மந்திராலோசனை) செய்யலானான்.

இதற்காக, முனிவர், தேவர், ஊழியர்கள் முதலிய பல்வேறு பேர்களையும் அப்புறப்படுத்தினான். வண்டும் காற்றும் கூட சூழ்வு நடைபெறும் இடத்திற்குள் புகாதவாறு காவலர்களை நிறுத்திக் கட்டுப்பாடு செய்தான்.

உலகர் அனைவரும் வரினும் பிசைந்து கொல்லும் காவலர்களைத் திசைதோறும் நிறுத்தியதால், விரைவாகப் பறக்கும் பறவைகளும் விலங்குகளும் பிறவுங்கூட, அங்கே-இங்கே அசையாமல், ஓவியம் போல அமைதியுற்றிருந்தனவாம். பாடல்:

“திசைதொறும் நிறுவினன் உலகு சேரினும்
பிசை தொழில் மறவரைப் பிறிது என்பேசுவ
விசையுறு பறவையும் விலங்கும் வேற்றவும்
அசைதொழில் அஞ்சின சித்தி ரத்தினே” (10)

மறவர் = காவலர். வேற்றவும் = பறவை, விலங்கு அல்லாத மற்ற உயிரிகளும். சித்திரம் = ஓவியம். ‘சித்திரத்தின்’ என்பதிலுள்ள ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபாகிய ‘இன்’ என்பது இங்கே ஒப்புப் பொருளில் உள்ளது.

துயரப்பட வேண்டிய நேரத்திலும் இராமன் முகம், ஓவியத்திலுள்ள தாமரைபோல் மலர்ச்சியுடன் இருந்ததாக முன்னர்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கே, இராவணன்

ஆணையால், எல்லா உயிரிகளும் ஓவியம்போல் அசைவற்று இருந்தனவாம். ஈண்டு, சிவப்பிரகாசரின் பிரபுலிங்க லீலை என்னும் நூலில் உள்ள ஒரு காட்சி நினைவிற்கு வருகின்றது. அதாவது:

கின்னரப் பிரமன் என்பவன் சிவன்மீது இசைப் பாடல் இசைக்கும்போது, சிவனது முடியில் உள்ளனவும் ஒன்றுக்கு ஒன்று பகையாயினவும் ஆகிய பாம்பும், பிறைத் திங்களும் அசைவின்றி, செயற்கையாகச் செய்து வைக்கப்பட்டவை போல் இருந்தனவாம். செயற்கையாக அமைக்கப்பட்டது ஓவியமாகவும் இருக்கலாம் - அல்லது - பொம்மைகளாகவும் இருக்கலாம்.

“சங்கரன் சடையில் பாம்பும் தவழ்ந்து
எதிர் கிடந்த பிள்ளைத்
திங்களும் செய்த ஒப்ப.... கானம்
முன் பாடி — சென்றான்” (22 - 20)

என்பது பாடல் பகுதி. இதைப்போல், இராவணனின் சூழ்வு அரங்கிற்கு வெளியே எல்லா உயிரிகளும் அசைவற்று இருந்தனவாம்.

பிறவாப் பேறு

இராவணனுடைய நம்பிக்கைக்கு உரிய படைத் தலைவர்களும் தம்பிமார்களும் பிள்ளைகளும் மட்டும் சூழ்வரங்கில் இராவணனுடன் இருந்தார்களாம். இராவணன் உடன் இருந்தவர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறலானான்:

குரங்கு நகரை எரித்தது; உறவினர் பலரும் நண்பர் பலரும் மாய்ந்தனர். எங்கும் துன்பம் - மானக்கேடு. இவ்வாறாகியும், என் உயிரானவர் மாண்ட பின்னும் இந்த அரியணையில் என் உடல் மட்டும் உள்ளது:

“இட்டது இவ்அரியணை இருந்தது என் உடல்” (12)

எல்லாம் போன பின்னும் நாணமின்றி உண்டு நுகர்ந்து நாம் உள்ளோம். இன்னும் நாம் பிறக்கவில்லை என்று சொல்லும் அளவுக்குப் பழியில் மூழ்கினோம்.

“பிறந்திலம் என்னும் பேறலால்
முற்றுவது என்இனிப் பழியின் மூழ்கினோம்” (14)

மறச் செயல் இன்றி மானம் கெட்டு வாழ்வது, நாம் இன்னும் பிறக்கவே இல்லை - அதாவது - இவ்வுலகில் நாம் இல்லை என்று பொருள்படும் என்பதாக இராவணன் கூறியுள்ளான்.

மானமுள்ள போர் மறவன், தான் பிறந்த நாள் முதல் இருக்கும் நாள்வரை எண்ணிக் கணக்கிட்டு, அந்நாள்களுள் தான் விழுப்புண்படாத நாள்களை எல்லாம் கழித்து விட்டு, மீதி நாள்களை 365½ என்னும் எண்ணால் வகுத்துப் பார்த்து வரும் ஈவு எண்ணைக் கொண்டு இத்தனை ஆண்டுகள்தாம் வாழ்ந்திருக்கிறோம் என்று முடிவு செய்வானாம். நாற்பது அகவை உடையவனாயிருப்பினும், விழுப்புண்படாத காலம் பத்தாண்டா யிருப்பின், நாற்பதில் பத்தைக் கழித்து முப்பது அகவை உடையவனாகவே முடிவு செய்வானாம். இது,

“விழுப்புண் படாதநாள் எல்லாம் வழக்கினுள்
வைக்கும்தன் நாளை எடுத்து” (776)

என்னும் குறளின் விரிவுரையாகும்.

திருக்குறள் மறவன் விழுப்புண் படாத நாள்களைக் கழித்து விடுவான். இராவணனோ, இதுவரையும் எத்தனையோ போர்களை வென்றிருப்பினும், இப்போது நேர்ந்துள்ள மானக்கேட்டால், வென்ற நாள்கள் முதல் எல்லா நாள்களையும் கழித்து, இன்னும் பிறக்கவே இல்லை என்ற பொருளில் பேசியுள்ளான்.

இராவணனுக்கு நேர்ந்த பழி மேலோடான தன்றாம் -
மிகவும் ஆழ்ந்ததாம் - அதனால், பழிக்குள் மூழ்கி விட்ட
தாகவே கூறியுள்ளான்-

பிறக்கவே இல்லை என்றால் பழியே இல்லையல்லவா?
அதனால், பிறக்கவே இல்லை என்பதை நல்ல பேறாகக்
(பாக்கியமாகக்) கருதி, 'பிறந்திலம் என்னும் பேறு' என்று
மொழிந்துள்ளான்.

செய்ய வேண்டியது யாது என்று உசாவிய
இராவணனுக்குப் படைத்தலைவர்கள் அனைவரும் ஒருமித்த
கருத்து உடையராய்ப் போர் புரிதலே தக்கது எனக்
கூறினர். நாம் வாளா இருப்பின், குரங்குக்கு அஞ்சியவர்கள்
என்ற பேருடன் நாளைக்குக் கொகவுக்கும் அஞ்சவேண்டி
வரும். குரங்குகளும் மக்களினமும் அரக்கர்களாகிய நாம்
உண்ணும் உணவுப் பொருள்களாம்; எனவே, உணவுப்
பொருள்கட்கு அஞ்சலாமா - எனத் தலைக்குத்தலை
ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக முறுக்கேற்றி
விட்டனர்.

புற்றுக்குள் முடங்கிக் கிடக்கும் பாம்பு போல், படைத்
தலைவர்கள் நெஞ்சம் புழுங்கினார்களாம்:

“புற்று உறை அரவு என்ப் புழுங்கும் நெஞ்சினர்”
(46)

அரவு = பாம்பு. வெளியில் வரின் மக்கள் அடித்துக்
கொன்று விடுவர் என அஞ்சிப் பாம்பு புற்றுக்குள்ளேயே
புழுங்கிக்கொண்டு கிடக்கிறதாம். “நஞ்சுடைமை தானறிந்து
நாகம் கரந்து உறையும்” என்பது ஓளவையாரின் முதுரைப்
பாடல். படைத்தலைவர்கள் கொலைத் தொழிலாகிய நஞ்சு
உடையவர்கள். இராவணன் ஆணையிடாததால், போர்
புரிய வாய்ப்பு இல்லையே என உள்ளம் புழுங்குகிறார்களாம்.
பொருத்தமான உவமை இது.

கும்ப கருணன் கூற்று

படைத் தலைவர்கள் போரைப் பரிந்துரைக்க, இராவணனின் பெரிய தம்பியாகிய கும்பகருணன், தமையன் சீதையை எடுத்து வந்தது தவறு என்ற கருத்துடையவ னாயினும், நிலைமையைச் சீர் தூக்கி ஆராய்ந்துகூறலானான்:

அண்ணா! உன் தம்பி என்ற முறையில் யான் சில சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். சீதையை நீ எடுத்து வந்தது தவறு. இதனால் நம் குலம் அழியும். நீ செய்தது மேலான செயலன்று. நமது குலத்திற்குக் கெட்ட பெயர் தேடினாய். சரி, நடந்தது நடந்து விட்டது. சீதையை இனி நாம் இராமனிடம் அனுப்பிவிடுவோமாயின், நாம் வலிமையின்றி இராமனுக்கு அஞ்சி விட்டுவிட்டதாக இழிந்த பெயர் ஏற்படும். எனவே, பகைவருடன் போரிட்டு மடிந்து விடுவோமாயின், அதுவும் ஒருவகையில் நல்லதே. பழியும் தீரும்.

“சிட்டர் செயல் செய்திலை குலச்சிறுமை செய்தாய்
மட்டவிழ் மலர்க் குழலி னானை இனி மன்னா!
விட்டிடுதுமேல் எளியம் ஆதும் அவர் வெல்லப்
பட்டிடுதுமேல் அதுவும் நன்று பழி யன்றால்”
(53)

சிட்டர் = மேலானவர். குழலினான் = சீதை. எளியம் ஆதும் = இரங்கத்தக்க எளியவர்கள் என்ற பெயர் உடையவ ராவோம்.

கும்ப கருணனின் கூற்று மிகவும் வியப்பா யுள்ளது. தமையனைக் கண்டிக்கவேண்டிய அளவுக்குக் கண்டித்தும் விட்டான் - செயல் தவறு எனச் சுட்டியும் காட்டி. விட்டான்; ஆயினும், அண்ணனது புகழையும் குலப் பெருமையையும் விட்டுக் கொடுக்காமல் செயல் பட்டுள்ளான். இத்தகைய ஒரு நிலையை உலகியலிலும் உடன் பிறந்தார்கட்குள் காணலாம். தமையனும் தம்பியும்

பங்கு பிரித்துக்கொண்டு தீராப் பகைவர்களாயிருப்பர். அண்ணன் வீட்டில் அமர்ந்த காகம் தம்பி வீட்டிற்கு வரக் கூடாது; தம்பி வீட்டில் மொய்த்த ஈ அண்ணன் வீட்டில் மொய்க்கக் கூடாது - அவ்வளவு பகை. இருப்பினும், தெருச் சண்டையில் மாற்றான் ஒருவன் தன் தமையனைத் தாக்குவானே யானால், உடனே தம்பி சென்று தமையனுடன் சேர்ந்துகொண்டு மாற்றானைத் தாக்குவான். சண்டை முடிந்த பிறகாயினும் தமையனும் தம்பியும் ஒன்று சேர்வார்களா? மாட்டார்கள் - அவரவரும் அவரவர் வீட்டிற்குச் சென்று விடுவர்.

இவ்வாறாக, தமையன் செயல் பிடிக்காவிடினும் தம்பி கும்பகருணன் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. இது ஒரு விதம் (ஒரு டைப்).

இராமனுக்குப் படை பெருகிப் போருக்கு ஏற்றவாறு ஒழுங்காவதற்கு முன் (தயாராகு முன்), நாம் கடல் கடந்து சென்று அக்கரையை அடைந்து, மாந்தர்களையும் குரங்குகளையும் அற அழித்து விட வேண்டும் என்றான் கும்பகருணன்.

இதைக் கேட்டதும், வேண்டிய ஆயத்தங்களை உடனே செய்து போருக்குப் படைகள் புறப்படுக என்று ஆணையிட்டான இராவணன்.

இந்திர சித்து

அப்போது இராவணனின் மகனாகிய இந்திரசித்து, தந்தையை நோக்கி, நீங்கள் எல்லாம் போர் புரிந்து வென்றி விடுவது! யான் வாளா இருப்பதா? நான் இருக்கும் போது நானல்லவா போரை நடத்திச் செல்ல வேண்டும்? இல்லா விடின் என்மறம் என்னாவது? நான் சென்று வெற்றி பெறேனாயின், நீ என்னைப் பெற்றவனும்

இல்லை - நான் உனக்கு முறையாகப் பிறந்தவனும் இல்லை - என்று சூள் உரைத்தான்!

“வெற்றி உனது ஆக
விளையாது ஒழியின் என்னைப்
பெற்றும் இலை யான் நெறி
பிறந்தும் இலென் என்றான்” (60)

நெறி என்பது அவனுக்கே பிறந்தவன் என்ற முறையைக் குறிப்பது. உலகியலில் கூட, ‘டேய், நீ சரியான தகப்பனுக்குப் பிறந்திருந்தால் இப்படிச் செய்யமாட்டாய்’ என்றும், ‘டேய், நீ எனக்குத்தான் பிறந்தவன் என்றால் இவ்வாறு செய்து முடிப்பாய்’ என்றும் சூளுரைத்துக் கொள்வதை அறியலாம். இதைத்தான், ‘யான் நெறி பிறந்தும் இலென்’ என்பதை அறிவிக்கிறது.

எயிறு தின்றனன்

இந்திர சித்து பல கூறி இறுதியாக, படையை நடத்திப் போருக்குச் செல்ல விடையளிக்குமாறு தந்தையை வேண்டினான். அப்போது, வீடணன், கடுஞ்சினமுற்றுப் பற்களைக் கடித்து, இதுவரை கூறியோர்க்கெல்லாம் எதிர் மாறாகக் கூறலானான்:

“என்று அடி இறைஞ்சினன் எழுந்து விடை ஈமோ
வன்தொழிலி னாய் எனலும் வாள் எயிறுவாயில்
தின்றனன் முனிந்து நனி தீவினையை யெல்லாம்
வென்றவரின் நன்றுணரும் வீடணன் விளம்பும்” (65)

வாள் எயிறு = கூரிய பற்கள். எயிறு வாயில் தின்றனன் என்பதில்லை. பற்களோடு பற்களை ‘நறநற’ என்று கடித்தல், பற்களால் நாக்கைக் கடித்தல் ஆகியவை அடங்கும். “இனி ஒரு முறை இவ்வாறு பல்லின் மேலே நாக்கைப் போட்டுப் பேசாதே”, “உள்ளேயே மென்று விழுங்குகிறாயே - வாய் திறந்து சொல்லு” - என்னும் உலக வழக்காறுகள் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கன.

‘எயிறு வாயில் தின்றனன்’ என்பது நயமான - சுவையான தொடர். சுவை அறியவும் பேசவும் உதவுவதே நாக்கின் வேலை. தின்னுவது தான் பற்களின் வேலை. பற்கள் போய் விட்டன - அதனால் எதையும் சரியாய்த் தின்ன முடியவில்லை என்னும் உலக வழக்காறு ஈண்டு எண்ணத்தக்கது. ஆனால், வாய்க்குள் போட்டுப் பற்களால் கடித்தும்மென்றும் தின்பதற்கு இங்கே வீடணனுக்கு ஒன்றும் இல்லை; ஆதலின், மேல் பற்களும் கீழ்ப் பற்களும் தம்மோடு தாம் கடித்துக்கொள்ளுதல்தான் இங்கே வாய்க்குள் தின்றலாகும். பற்களை ‘நறநற’ என்று கடித்தல் சினத்தின் வெளிப்பாடாகும்.

Shakespeare (ஷேக்ஸ்பியர்) என்னும் ஆங்கிலப் பெயரை நான் (ச.ச.) என் நூல்களில் ‘சேக்கியர்’ என்று எழுதுவது வழக்கம். இவ்வாறு எழுதுவது சரியா என என்னை ஒருவர் வினவினார். கம்பர் விபீஷணன் என்னும் வடமொழிப் பெயரை வீடணன் எனத் தமிழ்ப்படுத்தி யிருப்பதை நான் அவருக்குச் சுட்டிக்காட்டினேன். பிறமொழிப் பெயர்களைத் தமிழ்ப்படுத்துவது எவ்வாறு என்பதை இங்கே கம்பர் நமக்குக் கற்றுக்கொடுத்துள்ளார்.

எல்லாத் தீவினைகளையும்வென்ற மெய்யுணர்வினரைப் போன்றவன் வீடணன் என்று கூறியதன் வாயிலாக, வீடணன் நல்லன் என்பதற்கு, இந்தப் பாடலிலேயே அடிப்படை (Foundation) போட்டுள்ளார் கம்பர். இந்த அடிப்படையின் மேல் எழுந்த கட்டிடம், வீடணன் முடி சூடிக்கொள்ளும் அளவிற்கு நாளடைவில் உயர்ந்து ஓங்கியது.

நூலறிவும் நுண்ணறிவும்

வீடணன் இந்திர சித்தை நோக்கிக் கூறுகிறான். எதிராடே - எதிர் காலத்திலே செய்ய வேண்டியதைத்

தீர்மானித்துக் கூறும் ஆற்றல் உடையவர்கள், நூல் அறிவோடு நுட்பமான சொந்த அறிவும் உடையவர்களே யாவர். ஏ இந்திரசித்தே! தக்க காலமும் எதிராலே நிகழக் கூடிய பயனும் இன்னவை என்பதைக் கற்றுணரும் பட்டறி வில்லாத சிறு பையன் நீ. உன் தந்தையிடம் இவ்வளவு கூற உனக்கு என்ன தகுதி உள்ளது?

“நூலினால் நுணங்கிய அறிவு நோக்கினர்
போலுமால் உறுபொருள் புகலும் பூட்சியர்
காலம் மேல் விளைபொருள் உணரும் கற்பு இலாப்
பாலன் நீ இணையன பகரற் பாலையோ” (66)

நுணங்கிய அறிவு = மதி நுட்பம். பூட்சி = உறுதி, கொள்கை.

இப்பாடலின் முதல் அடியில்,

“மதிநுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு அதிநுட்பம்
யாவுள முன்னிற் பவை” (635)

என்னும் குறளை அடக்கியுள்ளார் கம்பர். மற்றும், காலம் அறிதல், வினைசெயல்வகை முதலிய திருக்குறள் தலைப்புகள் சிலவும் ஈண்டு இலை மறைகாய்களாக உள்ளன.

மேல் விளை பொருள் உணராப் பாலன் என்பது பொருத்தமா யுள்ளது. இறுதியில் (மேலே) விளைந்தது இராவணனின் முடிவுதானே. ‘டேய், நீ சிறு பையன் - உனக்கு என்னடா தெரியும் - எல்லாம் தெரிந்தவன்போல் பேச வந்து விட்டாய்’ - என்று மக்கள் கூறும் வழக்காறு ஈண்டு எண்ணத்தக்கது. சிறு பிள்ளை இட்ட வேளாண்மை (விளைந்த பொருள்) வீடு வந்து சேராது என்பது தென்னார்க்காடு மாவட்டத்துப் பழமொழி, ‘இளங்கன்று அச்சம் அறியாது’ என்பது பரந்துபட்ட பழமொழி.

மேலும், நூலறிவு மட்டும் போதாது - சொந்தமான நுட்பமான பட்டறிவும் வேண்டும் என்னும் கருத்துக்கு,

‘ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது’, ‘பள்ளிக்கல்வி புள்ளிக்கு உதவாது’ என்னும் முதுமொழிகள் துணைபுரியும். இந்தப் பாடலால், கம்பரின் நூலறிவும் மதிநுட்பமும் புலனாகின்றன.

கண்ணில்லான் ஓவியம்

மீண்டும் விபீடணன் இந்திரசித்தை நோக்கிக் கூறலானான்: சிறுவனே, ஓவியப் புலமையும் கண்களும் இல்லாதவன் ஓவியத்தைத் தீட்டித் திருத்துவான் என்பது பொருந்தாதது போல உன் பேச்சும் உள்ளது. அகவையும் பட்டறிவும் மிக்க பெரியோர் இருந்து ஆய்வு செய்யும் அவையில் நீயும் இருக்கின்றாயே, சிறு பிள்ளைத்தனத்தால் எது முறை என்பதை எண்ணவில்லை நீ.

“கருத்திலான் கண்ணிலான் ஒருவன் கைக்கொடு
திருத்துவான் சித்திரம் அணைய செப்புவாய்
விருத்த மேதகையவர் வினைய மந்திரத்து
இருத்தியோ இளமையால் முறைமை எண்ணலாய்,”
(67)

கருத்து = கலையறிவு. விருத்தம் = முதுமை.
மேதகையவர் = மேலோர். வினையம் = குழும் செயல்.
இங்கே மந்திரம் என்பது, குழும் அவையிடத்தைக் குறிக்கிறது.

இங்கே கூறப்பட்டுள்ள உவமை சுவையானது. வண்ண ஓவியம் தீட்டுவதற்குத் தெளிவான கண்பார்வையும், ஓவியக் கலையறிவும், வண்ணக் குழம்பும் தூரிகையும் வேண்டும். இவற்றுள் ஒன்றும் இல்லாதவன் தன் வெற்றுக் கைகளைக் கொண்டு மட்டும் திருத்தமான ஓவியம் தீட்டல் முடியாது. இதுபோல், இராவணனின் மகன் என்ற ஒன்றைத் தவிர, வேறு அரசியல் அறிவு யாதும் இல்லாதவன் இந்திர சித்து என்பது கருத்து.

‘இரும்பு அடிக்கிற இடத்தில் ஈ க்கு என்ன வேலை’ என்னும் பழமொழிக்கு ஏற்ப, பட்டறிவு மிக்க முதியோர்கள் சூழும் அவையில் சிறிய பையனுக்கு என்ன வேலை என்பதாக வீடணன் வினவினான்.

வீடணனும் இராவணனும்

பின்னர் வீடணன் இராவணனை நோக்கிக் கூறலானான்: யான் கூறுவதை இகழாமல் கேட்பாயெனில் கூறுவேன். “எள்ளலை யாமெனில் இயம்ப லாற்றுவேன்” (72). எனக்குத் தந்தை, தாய், அண்ணன், தெய்வம் மற்றும் எல்லாம் நீயே. நீ உன் செயலால் அரசப் பதவிப் பேரின்பத்தை இழக்கப் பார்க்கிறாயே என்று நொந்து இதைக் கூறலானேன்.

“எந்தை நீ யாயும் நீ எம்முன் நீ தவம்
வந்தனைத் தெய்வம் நீ மற்றும் முற்றும் நீ
இந்திரப் பெரும்பதம் இழக்கின்றாய் என்
நொந்தனென் ஆதலின் நுவல்வ தாயினேன்” (73)

வீடணன் தமையனது தன்மையை அறிந்தவ னாதலின், அச்சத்துடன், அவன் கவருமாறு பேசி முயன்று பார்க்கிறான். என் நன்மைக்காகச் சொல்லவில்லை - நீ இந்திர பதம் போன்ற இன்பத்தை இழக்கக் கூடாது என உன் நன்மைக் காகவே சொல்கிறேன் என்று மடக்கிப் பேசுகிறான். உலகியலில், ஒருவரைத் திருத்த முயல்பவர், என் நன்மைக் காகச் சொல்லவில்லை - உன் நன்மைக்காகத்தான் சொல்கிறேன் என்று கூறுவதைக் கம்பர் அப்படியே இங்குக் கையாண்டுள்ளார்.

மேலும் தொடர்கிறான்: யான் கல்வி யில்லாதவன் — ஆய்வுத் திறன் பெறாதவன் என்று எண்ணினும், யான் கூறும் சூழ்வுரை தவறுபடும் என்று கருதினும், எனது உரையை முழுதும் கேட்டபின், பொருந்தா தாயின் என்மேல் கினம் கொள்ளலாம்:

“கற்றுறு மாட்சி என்கண் இன்றாயினும்
முற்றுறு பொருள் தெரிந்து உணர்தல் ஓயினும்
சொற்றுறு சூழ்ச்சியின் துணிவு சோரினும்
முற்றுறக் கேட்டபின் முனிதி மொயம்பினோய்” (74)

இராவணனை எதிர்த்துப் பேசின் அவன் முனிவான் என்பது வீடணனுக்கு முன்கூட்டித் தெரியு மாதலின் - அதாவது அவன் சின்ப்பது உறுதி என்பதை அறிவான் ஆதலின், முற்றுறக் கேட்டபின் முனிதி என்றான். உலகியலிலும், “நீங்கள் அவசரப்பட்டு என்மேல் வருத்தப் படுவதில் பயனில்லை - நான் சொல்வதை முழுதும் கேட்ட பின் பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வரலாம்” - என்று மக்கள் உரையாடிக் கொள்ளும் முறை ஈண்டும் இடம் பெற்றுள்ளது.

மொயம்பினோய் (ஆற்றல் மிக்கவனே) என்று தமையனை உயர்த்திக் குறிப்பிட்டு வீடணன் சொல்லத் தொடங்கியதும் ஒருவகைத் திறமையாகும்.

பெண்ணாசை

மேலும் வீடணன் கூறுகிறான். அண்ணா! எண்ணிப் பார்க்கின், அரசர்கட்கு உயர்வோ அல்லது தாழ்வோ வருவது பெண் காரணமாகத்தான். வேறொரு காரணம் உண்டெனின், அது மண்காரணமாம்:

“எண்பொருட்டு ஒன்றிநின்று எவரும் எண்ணினால்
விண்பொருட்டு ஒன்றிய உயர்வும் மீட்சியும்
பெண்பொருட்டு அன்றியும் பிறிது உண்டாமெனின்
மண்பொருட் டன்றியும் வரவும் வல்லவோ” (76)

எண்பொருட்டு = ஆராய்வதற்கு. விண் பொருட்டு ஒன்றிய உயர்வு = வானளாவிய பெருமை. மீட்சி = பெருமை குறைந்து போன சிறுமை-தோல்வி-அதாவது-முன்னால் பெற்றிருந்த பெருமை குறைந்து திரும்பவும் (மீட்சி) சிறுமை மீள்வது. இராவணன் பலரை வென்றதால்-

வானளாவ உயர்ந்த பெருமை, இப்போது சீதையாகிய பெண்ணாசையால் கீழிறங்கி இகழ்வு நேருகிறது.

ஒருவர்க்கு மண் அல்லது பெண்ணால் உயர்வோ தாழ்வோ உண்டாகும் என்பதற்கு இராமாயண வரலாறே எடுத்துக் காட்டாகும். மண்ணாசையால் கைகேயி சிறுமை யுற்றாள். பெண்ணாசையால் இராவணன் மடிந்தான்.

மண் (நாடு) காரணமாகப் பாரதப் போர் நடந்தது. பெரும்பாலான உலகப் போர்கள் மண்ணாசையின் விளைவே யாகும். சிலம்பில் கோவலன், மணிமேகலையில் உதயகுமாரன் போன்றோர் பெண்ணாசையால் அழிந்தவர்கள்.

இன்றைய செய்தித் தாள்களைப் படிப்பவர்கள், மண் ஆசையும் பெண் ஆசையும் மக்களைப் படுத்தும் பாட்டை நன்கறிவர்.

அண்ணா! நாம் மிக்க வலிமை உடையவர்கள் என்றாலும், கடந்த கால வரலாறுகளையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆயிரம் தோள்களையுடைய கார்த்த வீரியனிடம் நீ தோற்றுப் போனாய். மற்றும், குரங்கினமான வாலியும் உன்னை வென்று ஓட்டினான்.

வேதவதி என்னும் பெண்ணை நீ வலிந்து தீண்டிய போது, அவள், நான் உன்னைக் கொல்லும் நோயாக வருவேன் என்று வைவு (சாபம்) இட்டாள். அவளே சீதையாக வந்துள்ளாள்.

மாந்தரை எளிதாக எண்ணலாகாது. தசரதன் என்னும் மாந்தர் சம்பரன் என்னும் அசுரனை வெல்லவில்லையா? இராமன் நம்மவரான கரன், தூடணன் முதலியோரை வென்றது மறந்து போமோ.

வலத்த கால்

இன்னும் கேள்! நமக்குத் தீய நிமித்தங்கள் பல தோன்றி யுள்ளன. குதிரையும் யானையும் வலக் காலை முதலில் வைத்து நம் மனைக்குள் புகுகின்றன. இது தீய நிமித்தமாகும்.

“குலத்தகால் வயநெடுங் குதிரையும்
அதிர்குரல் குன்றும் இன்றும்
வலத்தகால் முந்துறத் தந்துநம்
மனையிடைப் புகுதும் மன்னோ” (95)

புதுமணப் பெண் மணமகள் வீட்டிற்கு முதல் முதலாகச் செல்லும் போது, தெரு வாயிற் படியில் வலக்காலை முதலில் எடுத்து வைக்க வேண்டும் என்பது ஒரு வகை நம்பிக்கை. அவ்வாறே, மணமகள் வரும்போது, வலக்காலை முதலில் எடுத்து வை என்று பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அறிவுறுத்துவர். இதற்கு எதிர்மாறாக, குதிரையும் யானையும் இடக்காலை முதலில் வைக்க வேண்டுமாம். வலக்காலை முன் வைத்தால் தீமையின் அறிகுறியாம்.

உண்மை வெற்றி

இறுதியாக வீடணன் இராவணனுக்குச் சொல்கிறான்: நம் குலத்தின் புகழும் செல்வமும் நல்லியல்பும் அழிந்து போக, இகழும் தாழ்வும் உண்டாகச் செய்து சுற்றத்தோடு அழிந்து போகச் செய்யாதே. இப்போது உனக்கு வெற்றி என்பது, சீதையை இராமனிடம் விட்டு விடுவதே - என்றான்:

“இசையும் செல்வமும் உயர்குலத்து
இயற்கையும் எஞ்ச
வசையும் கீழ்மையும் மீக்கொளக்
கிளையொடும் மடியாது
அசைவில் கற்பின் அவ்அணங்கை
விட்டருளுதி இதன்மேல்
விசையம்இல் எனச் சொல்லினன்
அறிஞரின் மிக்கான்” (99)

இனிமேல் சீதையை இராமனிடம் அனுப்பின், நாம் கையாலாகாதவர்கள் என உலகம் நம்மை இழிக்கும் என்னும் கருத்துப்படக் கும்பகருணன் கூறினான். ஆனால், வீடணனோ, சீதையை விட்டுவிடுவது தான் வெற்றி அதிலும் - இதுவரையும் பெற்றுள்ள வெற்றிகளினும் மேற்பட்ட பெரிய வெற்றி யாகும் என்னும் கருத்துப்படக் கூறியுள்ளான். வீடணன் இவ்வாறு கூறியதால், அவன் அறிஞரீகட்குள் சிறந்தவன் என்னும் பொருளில் 'அறிஞரின் மிக்கான்' என்றுள்ளார் கம்பர்.

வீடணனின் அறிவுரை, ஆங்கில நாட்டின் தலைமை அமைச்சராக இருந்த சர்ச்சிலின் 'வெற்றிகரமாகப் பின் வாங்குதல்' என்னும் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டது போல் தோன்றலாம். ஆனால், இவ்வாறு செய்தல் இராவணனுக்கு ஒரு வகையில் பெருமை தரலாம்; அதாவது - தவறு செய்தவன் தன் தவறை உணர்ந்து ஒத்துக்கொண்டு திருந்துவானே யாயின் முன்னிலும் பெருமதிப்பிற்கு உரியவன் என்னும் கோட்பாட்டின்படி இராவணன் உயர்ந்தவ னாவான்.

இப்பாடலில் உள்ள 'விட் டருளுதி' என்பது மிகவும் சுவைக்கத் தக்கது. உலகியலில் 'அருள் கூர்ந்து உதவுங்கள்', 'அருள் கூர்ந்து கொடுங்கள்' என்று கூறுவது போன்ற கண்ணியம் மிக்க வழக்காறாகும் இது. எளியவர் வலியோரையும், இளையவர் பெரியோரையும் பார்த்து இவ்வாறு முறையிடுதல் உண்டல்லவா? இதைத்தான் வீடணன் பணிவான வேண்டுகோள் பொருளில் செய்து உள்ளான்.

இராவணன் நகையாடல்

சீதையை இராமனிடம் சேர்க்கும்படி வீடணன் வேண்டியதைக் கேட்ட இராவணன், இரண்டு கைகளையும்

தட்டி விரல்களோடு விரல்களைக் கோத்துக்கொண்டு, பற்கள் வெளியில் தோன்ற, மாலையுடன் மார்பும் தோள்களும் குலுங்க ஏளனமாகச் சிரித்துக் கூறலானான்:

“கேட்ட ஆண்தகை கரத்தொடு
கரதலம் கிடைப்பப்
பூட்டி வாய்தொறும் பிறைக்குலம்
வெண்ணிலாப் பொழிய
வாட்டடம் தவழ் ஆரமும்
வயங் கொளி மார்பும்
தோட்டங்கடும் குலுங்க் நக்கு
இவையிவை சொன்னான்” (100)

ஆண்தகை = இராவணன். கரதலம் = கை.
பூட்டி = கோத்து, பிறைக் குலம் = பிறைநிலாப் போல்
வளைந்த வெண்மையான கோரப் பற்கள். வெண்ணிலாப்
பொழிதல் = பளிச்சிடுதல். வாட்டடம் = வாள் தடம் = எதிரி
யின் வாளால் ஏற்பட்ட விழுப்புண் உள்ள மார்புப் பகுதி.
தோட்டடம் = தோள் தடம் - தோள்கள். தோளும் மார்பும்
குலுங்கினால் மாலையும் (ஆரமும்) குலுங்குவது இயல்பு.

விரல்களோடு விரல்களை இறுக்கிக் கோத்துக்
கொள்ளுதல், சினமும் வெறுப்பும் கலந்த ஏளன உணர்வின்
போது நிகழக் கூடியது.

இந்தப் பாடலில், நடக்கக் கூடியவற்றை உள்ளது
உள்ளவாறு உள்ள தன்மையில் கூறியிருத்தலின், இந்த
அமைப்பைத் ‘தன்மை அணி’ எனக் கூறலாம். தொல்
காப்பியர் மெய்ப்பாட்டியலில் கூறியுள்ள,

“எள்ளல் இளமை பேதைமை மடன் என்று
உள்ளப்பட்ட நகை நான்கு என்ப” (4)

என்னும் நகை நான்கனுள், இராவணனது நகைப்பு எள்ளல்
தொடர்பாக ஏற்பட்டதாகும்.

அச்சமோ அன்போ?

வீடணா! எனக்கு விருப்பமில்லாத நன்மைகளை அறிவிப்பதாகக் கூறி, பித்தர்கள் சொல்லக் கூடியவற்றைச் சொல்கிறாய். என்னை அம்மானிடர் வெல்வர் என்றாய். அவர்கள்பால் உனக்கு உள்ள அச்சத்தாலா அல்லது அன்பினாலா இவ்வாறு கூறினை?

“இச்சை அல்லன் உறுதிகள் இசைக்குவென் என்றாய் பிச்சர் சொல்லுவ சொல்லினை என்பெரு விறலைக் கொச்சை மானிடர் வெல்குவர் என்றனை குறித்தது அச்சமோ அவர்க்கு அன்பினோ யாவதோ ஐயா”!

(101)

பிச்சர் = பித்தர் = பைத்தியக்காரர். பிச்சர் என்பது எதுகை நோக்கி வந்த மருஉ ஆகும்; சிலர் போலி எனலாம். உலகியலில் தமிழில் வைத்தான் என்பதை வச்சான் எனவும், மைத்துனன் என்பதை மச்சுனன் என்றும் தகரத்திற்குப் பதில் சகரத்தைப் பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்துவதுண்டு. மலையாளத்தில் இது பெரு வழக்காகும்: அதாவது மருஉ என்றோ போலி என்றோ சொல்வதற்கின்றி இது இயற்கையான - சரியான எழுத்து வழக்காகும். எடுத்துக்காட்டு:- அத்தன் = அச்சன்; அடித்து = அடிச்சு; திரித்து = திரிச்சு; சிரித்த = சிரிச்ச - முதலியன.

அச்சமோ அல்லது அன்போ காரணம் என வினவுகிறான் இராவணன். இவை இரண்டும் காரணம் இல்லை; அறநெறியே காரணமாகும். தம்பியை ‘ஐயா’ என விளித்தது கிண்டலான இகழ்ச்சிக் குறிப்பாகும்.

வாலியின் வெற்றி

வீடணா! நான் குரங்கினமான வாலியிடம் தோற்றுப் போனதாகக் கூறினாய். வாலியை எதிர்ப்பவரின் பாதி ஆற்றல் வாலியிடம் போய்விடும் எனச் சிவன் வாலிக்குத்

தந்துள்ள வரத்தை யான் அறியாமையால் வாலியோடு போர் புரிந்து தோற்றுப் போனேன். இதனால் யான் மற்ற குரங்குகளை வெல்ல முடியாது என்று கூறுகின்றாயா (107)

சிவனும் திருமாலும் வாலியோடு போர் புரியினும் தோற்றுப்போவர் என்பதை யறிந்தே அந்த மானிட இராமன் மறைந்து நின்று அம்பு எய்தான். (108)

ஓட்டை மரங்கள்

இராமன், முதலிலேயே ஊனமான வில்லை ஓடித்து, ஓட்டையான மரா மரங்களைத் துளைத்துப் பெரிய பேர் பெற்றுவிட்டான், அவன் கூனிக்கிழவியின் சூழ்ச்சியால் அரசு துறந்து காட்டுக்கு ஓடி வந்தவன்; காட்டிலே என்னால் மனைவியை இழந்து இன்னும் உயிர் வைத்துக் கொண்டிருப்பவன். அத்தகைய எளியவனை உன்னைத் தவிர வேறு யார் மதிப்பார்கள்?

“ஊனவில் இறுத்து ஓட்டை மாமரத்துள் அம்பு ஓட்டிக் கூனி சூழ்ச்சியால் அரசு இழந்து உயர் வனம் குறுகி யான் இழைத்திட இல் இழந்து இன்னுயிர் சுமக்கும் மானிடன்வலி நீ யலாது ஆருளர் மதித்தார்” (109)

இங்கே இராவணன் இராமனைக் கிண்டல் செய்கின்றான். இராமன் நானேற்றியவில் ஊனமுள்ளது என்பது முன்பே கூறப்பட்டுள்ளது. இராமன் துளைத்த மராமரங்கள் ‘ஓட்டை’ மரங்கள் எனப்பட்டுள்ளன. ஓட்டை என்பதற்கு இரு பொருள்கள் உண்டு. ஓட்டை மரம் = இளைய - முற்றாத - பிஞ்சு மரம் என்பது ஒருபொருள். பரிபாடல் நூலில் இது தொடர்பாக உள்ள பாடல் பகுதியும் அதன் பரிமேலழகர் உரையும் வருமாறு:-

“கோட்டியுள் கொம்பர் குவிமுலை நோக்குவோன்
ஓட்டை மனவன் உரமிலி என்மரும்” (12:50,51)

உரை: “அவைக் கண்ணே நின்று கொம்பர் ஒப்பாளுடைய குவி முலையை நோக்குகின்றவன் இளநெஞ்சன், திண்மையிலன் என்பாரும்”

எனவே, முற்றாத - வயிரம் ஏறாத பிஞ்சு மரத்தை இராமன் துளைத்தது ஆற்றலாகாது என்கிறான்.

மற்றொரு பொருள்: முன்பே துளைக்கப்பட்டு ஓட்டையான மரம் என்பது. அதாவது - இம்மரங்களை வாலி முன்பே துளைத்து ஓட்டையாக்கியுள்ளான் என வால்மீகி இராமாயணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, முன்பே உள்ள ஓட்டைத் துளையில் அம்பு புகுந்துபோக எறிந்தது பெரிய ஆற்றலாகாது என்கிறான். ஈண்டு,

“ஓட்டை நெஞ்சினராய் உழல்வார்களும்” (642)

என்னும் சீவக சிந்தாமணிப் பகுதியும், நளவெண்பாவில் உள்ள

“ஓட்டை மனத்தோடு உயிர் தாங்கி” (சுயம்-64)

என்னும் பகுதியும் ஒப்புநோக்கத் தக்கன.

ஒரு பெண் - அதிலும் கிழவி - கூன் விழுந்தவள் - அதிலும் பணிப் பெண் - அவளுடைய சூழ்ச்சியை வெல்ல முடியாமல் ஓடி வந்தவனா என்னை வெல்லுவான்? என இகழ்கிறான்.

மேலும், என்பால் தன் மனைவியை இழந்து - உயிர் என்ன வெல்லக்கட்டியா? - உயிரை விடாமல் - அவ்வுயிரைச் சுமக்க முடியாமல் சுமந்து கொண்டு இருப்பவனா - அதாவது நாணம் இன்றி இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவனா என்னை வெல்லக் கூடியவன்? என்றெல்லாம் எள்ளி நகையாடுகின்றான். ஒரு மானிடன் என்பதும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பே.

வாலி முன்னமேயே மராமரங்களைத் துளைத்த செய்தி வால்மீகத்தில் இருப்பதை உள்ளத்தில் கொண்டு 'ஓட்டை மரம்' எனக் கம்பர் குறிப்பிட்டிருப்பது நயமானது.

சிறியனோ?

மீண்டும் வீடணன் தமையனை நோக்கி, திருமாலே அரக்கர்களை அழிக்க இராமனாக வந்துள்ளார்; ஆதலின் சீதையை விடுதலே சிறந்தது எனக் கூறினான். அதற்கு இராவணன் கூறலானான்:

இந்திரனை யான் சிறையிட்ட போதும், ஐராவதம் என்னும் தேவ யானையின் கொம்பை யான் சிதைத்த போதும், அத்திருமாலைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்த போதும், தேவருலகை யான் வென்றபோதும் நீ சொல்லும் அந்தத் திருமால் என்னை ஏன் ஒன்றும் செய்ய முடிய வில்லை? அப்போது அவன் மிகவும் சிறியவனாய் இருந்தான் போலும்! - என்று கிண்டல் செய்தான்:

“இந்திரன்தனை இருஞ்சிறை யிட்ட
நாள் இமையோர்
தந்திகோடு இறத் தகர்த்தநாள்
தன்னை யான் முன்னம்
வந்த போர்தொறும் துரந்தநாள்
வான்வர் உலகைச்
சிந்தவென்ற நாள் சிறியன்கொல்
நீ சொன்ன தேவன்!” (113)

இமையோர் = தேவர். தந்தி = யானை. தேவன் = திருமால். முன்பெல்லாம் திருமால் என்னுடன் மோத முடியாமைக்குக் காரணம், அப்போதெல்லாம் அவன் சிறியவனாயிருந்தானோ -- இப்போதுதான் பெரியவன் ஆனானோ? - இது பெரிய கிண்டல்.

இனிது இருத்தி

தம்பி வீடணா! நீ போரில் என்னோடு வரவேண்டிய தில்லை. நமது இலங்கை பாதுகாவலான பரந்த இடத்தை உடையது. நீ இங்கேயே இன்பமாக இருப்பாயாக. உனக்கு ஏதாவது தீங்கு நேரும் என அஞ்சற்க - அஞ்சற்க எனக் கிண்டலாகக் கூறி, அருகிருந்தவரை நோக்கிக் கை கொட்டி இடிச் சிரிப்பு சிரித்தான்:

“வெஞ்சினன் தரு போரில் என்னுடன் எழவேண்டா
இஞ்சி மாநகர் இடமு டைத்து ஈண்டு இனிதிருத்தி
அஞ்சல் அஞ்சல் என்று அயலிருந்தவர் முகம் நோக்கி
நஞ்சின் வெய்யவன் கையெறிந்து உருமென நக்கான்”
(117)

இஞ்சி = மதில். நஞ்சின் வெய்யோன் = நஞ்சினும் கொடிய இராவணன். உரும் = இடி.

மதில் சூழ்ந்திருப்பதால் யாரும் உன்னைக் கொல்ல வர முடியாது. மற்றும், சிறிய இடமாயிருப்பின் பகைவர்கள் உன்னை எளிதில் தேடிக் கண்டுபிடித்து விடுவர். இடம் பெரிதாதலின் ஒரு மூலைக்கு ஒரு மூலை மாறி மாறி மறைந்திருக்கலாம். எனவே அஞ்சாதே - எனக் கிண்டல் செய்து, வெறுப்புடனும் சினத்துடனும் கைகளைக் கொட்டி இடியென முழங்கி ஏளனச் சிரிப்பு சிரித்தான். இஃதும் எள்ளல் காரணமாக வந்த நகைப்பேயாகும்.

இரணியன்

மீண்டும் வீடணன் கூறுகிறான். அண்ணா! நம் அரக்கர் குலத்து முன்னோர் பலர் திருமாலால் அழிந்துள்ளனர். அதுபோல் நாமும் அழியலாகாது. எடுத்துக் காட்டாக, நமது அரக்கர் குல இரணியன் எவ்வாறு அழிந்தான் என்பதை உனக்கு நினைவூட்ட அவன் வரலாற்றைக் கூறுவேன் கேள் என இரணியனது வரலாறு கூறலானான்.

9. வீடணன் அடைக்கலம்

சீதையை இராமனிடம் விட்டுவிட வேண்டும் என வற்புறுத்தித் தம்பி வீடணன் கூறியதைக் கேட்ட இராவணன், செவ்வரக்கை ஊட்டினாற் போன்ற சிவந்த கண்ணுடன் வெகுண்டு கூறலானான்:

நீயுமே நிகர்

தன் தந்தையை நரசிங்கன் கொன்றதை நேரில் கண்டும் தந்தைப் பற்று இன்றி மகிழ்ச்சி கொண்ட பிரகலாதனும், நம் பகைவனாகிய இராமனிடம் அன்பு செய்கின்ற நீயும் ஒரு நிகர் ஆவீர்:

“ஆயவன் வளர்த்ததன் தந்தை ஆகத்தை
மாயவன் பிளந்திட மகிழ்ந்த மைந்தனும்
ஏயும்நம் பகைவனுக்கு இனிய நண்புசெய்
நீயுமே நிகர்பிறர் நிகர்க்க நேர்வரோ” (3)

மாயவன் = திருமாலாகிய நரசிங்கன். மைந்தன் பிரகலாதன். பகைவன் = (இங்கே) இராமன்.

தன்னைப் பெற்று வளர்த்த தந்தை என்றும் பாராது அவனைக் கொல்லச் செய்து மகிழ்ந்தவன் பிரகலாதன் எனப் பிரகலாதனை இழிவு செய்கிறான். மாயம் உடையவன் கொன்றான் என்னும் பொருளில் மாயவன் என்றான். தம்பியாகிய வீடணனையும் உள்ளடக்கி ‘நம்’ பகைவன் என்றான். நட்பு எளிய நட்பு அன்றாம் - இராமனுக்கு இனிமை - நன்மை செய்யும் நட்பாம் - அதனால் ‘இனிய நண்பு’ என்றான்.

தந்தைக்குத் தீங்கு செய்தவனுக்கும், தமையனுக்குத் தீங்கு தேடும் வீடணனுக்கும் பிறர் யாரும் நிகராகமாட்டார் களாம். பிரகலாதனும் வீடணனுமே ஒருவர்க்கு ஒருவர் நிகராம்.

மைந்தனும் என்பதில் உள்ள 'உம்' என்பது, எதிர்கால வீடணனைத் தழுவுவதால் 'எதிரது தழீஇய எச்ச உம்மை' எனப்படும். 'நீயுமே' என்பதிலுள்ள 'உம்' என்பது, இறந்தகாலப் பிரகலாதனைத் தழுவுவதால் 'இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை' எனப்படும். 'நீயுமே' என்பதில் உள்ள 'ஏ' என்பது, தேற்றப் பொருளிலும் பிரிநிலைப் பொருளிலும் உள்ளது.

உள் பகை

இராவணன் மேலும் கூறுகிறான்: தம்பீ! நீ மனிதரிடம் நட்பு கொள்கிறாய்; என்னை வென்று அரசைக் கைப்பற்ற உறுதி பூண்டுவிட்டாய். உன் செயல் திட்பமானது. இனி எனக்குப் பகைவர் நினைவின் றி வேறொருவர் வேண்டுமோ?

நண்ணினை மனிதரை நண்பு பூண்டனை
எண்ணினை செய்வினை என்னை வெல்லுமாறு
உன்னினை அரசின்மேல் ஆசை ஊன்றினை
திண்ணிது உன்செயல் பிறர் செறுநர் வேண்டுமோ?
(6)

என்னை வென்று அரசைக் கைப்பற்றுவதற்காகத்தான் நீ மனிதருடன் நட்புகொள்ள முயல்கிறாய். திட்பமான செய்வினைத் திட்டத்தைத் தீட்டுகிறாய். ஆசை ஊன்றினை என்பதில் உள்ள 'ஊன்றுதல்' என்பது, வழக்காமல் - தவறாமல் உறுதியாய்ப் பயன் அளித்தலைக் குறிக்கும். ஈண்டு, 'இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே' (415) என்னும் குறள் பகுதியிலுள்ள ஊற்று (ஊன்று) என்பது ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

மற்றும், வெளிப்படையாய்ச் செயலாற்றும் பகைவர்க்கு அஞ்ச வேண்டியதில்லை; ஏனெனில், அவரது வஞ்சம் அறிந்து முன்கூட்டி நம்மைத் தற்காத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், உடனிருந்து கொண்டே பழிவாங்கும் உட்பகைவர்க்கு அஞ்ச வேண்டும்; ஏனெனில், அவர்கள் திடீரென எப்போது அழிவு

செய்வாரிகள் என்பது தெரியாது - ஆதலின் என்க. இங்கே, திருவள்ளுவரின் 'உட்பகை' என்னும் தலைப்பில் உள்ள பத்துக் குறள்களுமே எண்ணத்தக்கவை யாகும். அவற்றுள்ளும்,

“வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க; அஞ்சுக
கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு” (882)

என்னும் குறள் மிகவும் ஒப்புநோக்கத் தக்கது. மற்றும், ஓளவையாரின் மூதுரை என்னும் நூலில் உள்ள

“உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தார் என்றிருக்க வேண்டா
உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி” (20)

என்னும் பாடல் பகுதி, இராவணன்-வீடணன் ஆகியோரின் நிலைமைக்கு ஒத்து வரும்.

பிறப்பு மாற்றம்

மேலும் தொடர்கிறான்: நீ மனிதர்க்கு அஞ்சி அவர் களின் சார்பைத் தேடுகிறாய்; ஆதலின் நீ போருக்கு ஏற்றவன் அல்லன். வஞ்சக உள்ளத்தனாகிய நீ பிறப்பையே மாற்றிவிட்டாய். நஞ்சை உடன் வைத்துக் கொண்டு உயிர் வாழ்தல் இயலாது.

“அஞ்சினை ஆதலின் அமார்க்கும் ஆளிலை
தஞ்சென மனிதர்பால் வைத்த சார்பினை
வஞ்சனை மனத்தினை பிறப்பு மாற்றினை
நஞ்சினை உடன்கொடு வாழ்தல் நன்மையோ” (8)

பகைவரின் துணையுடன் என்னைக்கொன்று அரசைப் பற்றும் கரவு உள்ளம் உடையவன் நீ. ஆதலான் 'வஞ்சனை மனத்தினை' என்றான்.

‘பிறப்பு மாற்றினை’ என்பதற்கு, அரக்கர் பிறப்பிற்கு உரிய செயல் இன்றி மனிதர் நிலைக்குச் செல்கிறாய் என்பதாகப் பொருள் கூறப்படுகிறது. இதற்கு இன்னும்

ஓர் இனிய பொருள் கூறலாமே! மக்கள் வழக்காற்றில், உடன்பிறந்தவர்களை 'என் பிறப்பு' என்று கூறும் மரபு உண்டு. எனவே, பிறப்பு மாற்றினை என்பதற்கு, நீயும் யானும் உடன் பிறப்பு என்பதையே மாற்றி விட்டாயே - அதாவது, நான் தமையன் - நீ தம்பி என்னும் பிறப்பு முறையையே மாற்றி விட்டாயே - என்பதுதான் அந்தப் புதிய பொருள்.

இங்கே, இராமன், குகனை ஐந்தாவது உடன் பிறப்பாகவும் சுக்கிரீவனை ஆறாவது பிறப்பாகவும் வீடணனை ஏழாவது பிறப்பாகவும் கொண்டதாகக் கூறும் வரலாற்றுப் பகுதி நினைவு கொள்ளத்தக்கது. எதிர்காலத்தில் நடக்கப் போகும் இந்தச் செயலைக் குறிப்பாய் உள்ளடக்கிக் கம்பர், 'பிறப்பு மாற்றினை' என்று இராவணன் கூறியதாகப் பாடிள்ள நயம் மிகவும் சுவைக்கத் தக்கது இராவணனின் தம்பி இராமனின் தம்பியாகப் போகிறான்.

அடுத்து, 'நஞ்சினை உடன் கொண்டு வாழ்தல் நன்மையோ' என்னும் பகுதி எண்ணத்தக்கது. 'கோட்டானை மடியில் கட்டிக்கொண்டு சகுனம் பார்ப்பதா?' என்னும் பழமொழியின் உட்கருத்தோடு ஒத்ததுபோல் தோன்றுகிறது இது. நஞ்சு = விடம். இதனைச் சினையாகு பெயராகக் கொண்டு நஞ்சையுடைய பாம்பு எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். ஒத்து வராதவருடன் வாழ்தல், ஒரு குடிலுக்குள் பாம்போடு சேர்ந்து வாழ்வது போன்றதாகும் என்னும் கருத்துடைய —

“உடம்பாடு இலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருள்
பாம்போடு உடனுறைந் தற்று” (890)

என்னும் குறள் ஈண்டு ஒத்து நோக்கற்பாலது.

வீடணன் வெளியேற்றம்

இனியும் இங்கே இருந்து கொண்டு எனக்கு அறிவுரை கூறுவா யாயின், என் கையாலேயே ஒழிவாய் என்று இறுதியாக இராவணன் கூறினான். வீடணன் மேலும் சில கூறிவிட்டு, 'தனக்கு அமைச்சர்கள் போல் துணையாக உள்ள அனலன், அனிலன், அரன், சம்பாதி ஆகிய நால்வருடன் இலங்கையை விட்டு வெளியேறினான்.

வீடணன் குழ்வு

வெளியேறிய வீடணன் தன் அமைச்சர் நால்வருடன் கடலின் அக்கரையாகிய வட கரையை வான்வழி அடைந்தான்; வானரப் படைவெள்ளத்தைத் தொலைவில் இருந்தபடி கண்டான்; பின் தன் அமைச்சர்களை நோக்கிக் கூறலானான்:

யான் அறவழி ஒழுகும் இராமர்பால் அன்பு பூண்டுளேன். உயிர் வாழ்தலை யான் விரும்பவில்லை — புகழ்மேயே விரும்புகிறேன். உடன் பிறந்த என் சொல்லைக் கேள் என யான் கூறியதை இராவணன் ஏலாமல் என்னையும் துறந்து விட்டான். இனி நாம் என்ன செய்யலாம் என உசாவினான்:

“அறந்தலை நின்றவர்க்கு அன்பு பூண்டனன்
மறந்தும் நன்புகழ் அலால் வாழ்வு வேண்டலன்
பிறந்த என் உறுதி நீ பிடித்தியால் எனத்
துறந்தனன் இனிச் செயல் சொல்லுவீர் என்றான்”
(18)

அறந்தலை நின்றவர் = இராமர். யான் உடன் பிறந்ததற்கு உரிய கடமையைச் செய்தேன் என்பதை 'பிறந்தஎன் உறுதி' என்பதால் அறிவித்தான். யான், தமையன் செய்யும் கொடுமைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு இலங்கையிலேயே இருந்து உயிர்வாழ்தலை விரும்பவில்லை;

உயிரினும் புகழ்ச்செயலிலேயே விருப்பம் எனக்கு உண்டு - (இலங்கையிலேயே இருந்தேனே யாயின் எனக்குப் பழியில் பங்கு உண்டாகும்) என்பதை, “நன்புகழ் அலால் வாழ்வு வேண்டலன்’ என்னும் தொடரால் அறிவிக்கின்றான்.

மாட்டைக் கொன்று செருப்புத் தானம் செய்வதுபோல், கடைத் தேங்காயைத் திருடி வழிப் பிள்ளையார்க்கு உடைப்பதுபோல், சிலர் தீய வழிகளில் - குறுக்கு வழிகளில் புகழ் சேர்க்க முயல்வர். அத்தகைய வழியில் இல்லாமல், நல்ல வழியில் நற்செயல் செய்து பெறும் புகழே உண்மைப் புகழாகும் என்பதை ‘நன் புகழ்’ என்பது அறிவிக்கின்றது. இத்தகைய புகழையே வள்ளுவர் ‘ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழ்’ (233) எனவும், ‘நீலவரை நீள் புகழ்’ (234) எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உயரியோர், பழியால் வருவது எனில் உலகமே கிடைப்பினும் கொள்ளார் - புகழ் எனில் உயிரையும் கொடுப்பர் என்னும் கருத்துடைய -

“புகழ்எனின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழியெனின் உலகு உடன்பெறினும் கொள்ளலர்” (182)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் பகுதி ஈண்டு ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

அறிமுகம்

இராமனைக் காணலாம் என அமைச்சர்கள் கூற, வீடணன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அப்போது இராமன் கடற்கரையை நோக்கி வந்தான். வீடணனும் சிறிது நெருங்கலானான். அதைக் கண்ட வானரர், அரக்கர் வந்து புகத் தொடங்கி விட்டனர். இராவணனுக்கு (பல்லா மாட்டியது போல்) பத்துத் தலைகள், (அகப்பை செருகியது போல்) இருபது கைகள் உண்டு என்பார்களே - இதோ

வந்துள்ள அவனுக்கு ஒரு தலையும் இரு கைகள் மட்டுமே உள்ளனவே - மற்றவை சிதைந்து விட்டனவோ? இவனைப் பிடியுங்கள், அடியுங்கள், தூக்கி எறியுங்கள் என்று கூறிப் போருக்கு வருமாறு அழைத்து எதிர்க்கத் தொடங்கினர். (பாடல் 37)

இந்த நேரத்தில் அனுமன் தலையிட்டு வானரர்களை அடக்கி, மயிந்தன், துமிந்தன் என்னும் இரு வானரரை மட்டும் அனுப்பி வீடணனிடம் சென்று யார்- எவர் என விசாரித்து வரச் சொன்னான். அங்ஙனமே சென்று, நீங்கள் யார்? என்ன வேலையாய் வந்தீர்கள்? போர் புரிய வந்தீர்களா? அல்லது வேறு வேலையாய் வந்தீர்களா? என மயிந்தன் வினவினான். (பாடல் 42)

மகன் மகன் மைந்தன்

மயிந்தன் வினவியதற்கு, வீடணனின் துணைவர்களுள் ஒருவனான அனலன் பின்வருமாறு கூறலானான்:

இதோ வந்திருக்கும் எங்கள் தலைவனாகிய வீடணன், நான்முகனின் பேரனுக்கு மகனாவான்; மெய்ம்மைப் பண்பினன், தல்ல எண்ணத்தினன், அறநெறி நிற்பவன். இராமனது திருவடியை அடைக்கலமாகப் பெற்றுக் கடைத்தேற வந்துள்ளான்:

“பகலவன் வழிமுதல் பாரின் நாயகன்
புகல்அவன் கழல் அடைந்து உய்யப் போந்தனன்
தகவுறு சிந்தையன் தரும நீதியன்
மகன்மகன் மைந்தன் நான்முகற்கு, வாய்மையான்”
(43)

பகலவன் வழி முதல் = ஞாயிறு குலத்தவனாகிய இராமன். பாரின் நாயகன் என்பதும் இராமனையே. நான்முகனுக்குக் கொள்ளுப் பேரன் - மகனுக்கு மகன் என்றால் பேரன்; அந்தப் பேரனுக்கு மகன் கொள்ளுப் பேரன்.

அதாவது:- நான்முகன் மகன் புலத்தியன் - அவன் மகன் விச்சிரவசு - அவன் மகன் வீடணன்.

நான்முகனுக்குக் கொள்ளுப்பேரன் என்பதனால், அரக்கன் என எண்ணாமல் அந்தணச் சார்புடைவன் என உயர்வாக எண்ணச் செய்ய இவ்வாறு முறை கூறினான்.

மற்றும், தகவுறு சிந்தையன், தரும நீதியன், வாய்மையன் என்றெல்லாம் - அடைக்கலப் பொருளாக ஏற்றுக் கொள்ளுவதற்கு உரிய பக்கச் சொல் எல்லாம் சொல்லினான். பக்கச் சொல் பதினாயிரம் பொறுமே!

நான்காம் வேற்றுமையில், உடைய பெயருக்கு உடைமைப் பெயர் முறைப் பெயராயிருந்தால் 'கு' உருபு வரும் என்னும் இலக்கண அமைப்புக்கு ஏற்ப 'நான்முகற்கு' எனப்பட்டுள்ள பொருத்தம் சுவைக்கத்தக்கது. (இப்போது வழக்காற்றில் இது இல்லை).

மற்றொரு வியப்பான அமைப்பு இச்செய்யுளில் பொதிந்துள்ளது. மயிந்தன் வினவியதற்கு வீடணனே பதில் இறுக்காமல் அனலன் பதில் இறுத்ததுதான் அது. வீடணனே தன் பெருமையைத் தானாகக் கூறிக்கொள்வது பொருத்தமாகாது. தானே கூற நாணமாயிருக்கும். பிறர் கூறுவதென்றால், எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் அள்ளி விடலாம். உலகியலில் இதைப் பல முனைகளிலும் காணலாம். இந்த உலகியல் முறைக்கு ஏற்பக் கதையைக் கொண்டுபோகும் கம்பரின் திறன் மிகவும் பாராட்டி மகிழ்தற்கு உரியது.

இராமனை மயக்க முயன்ற சூர்ப்பணகையும் தன்னை நான்முகனின் கொள்ளுப் பேர்த்தி என முதலில் கூறிய கதைப் பகுதியும் சுண்டு நினைக்கத் தக்கது.

வீடணன் இராவணனுக்கு அறிவுரை கூறியது, அவன் ஏற்காமல் வீடணனை விரட்டி விட்டது முதலியவற்றையெல்லாம் அனலன் கூறினான். எல்லாம் கேட்ட மயிந்தன் இராமனிடம் விவரம் சொல்வதற்காகச் சென்றான்.

நடந்தவை யனைத்தும் மயிந்தன் சொல்லக் கேட்ட இராமன், சுக்கிரீவன் முதலியோரின் கருத்தை வினவினான்.

தமையனைத் துறந்தமை

சுக்கிரீவன் அடக்கத்தோடு தன் கருத்தைக் கூறலானான். ஐயனே! வீடணன் தன் அண்ணனைத் துறந்தமைக்குக் காரணம் என்ன? இராவணன் வீடணனோடு போர் புரியவில்லை; அவனைக் கொல்லவும் துணியவில்லை. அங்ஙனம் இருக்க, அண்ணனைப் பிரிந்த அவனை எவ்வாறு நம்புவது? அரக்கர்களுள் யார்தான் சிறந்தவர்?

“தம்முனைத் துறந்தது தரும் நீதியோ
செம்மைஇல் அரக்கரில் யாவர் சீரியோர்” (59)

தம் முன் = தங்கட்கு முன் பிறந்த அண்ணன் - இராவணன். எரிகிற கொள்ளியில் எந்தக் கொள்ளி நல்ல கொள்ளி? என்று கேட்பதுபோல், அரக்கருள் யார் நல்லவர்? எல்லாரும் சமமே = எனவே வீடணன் மட்டும் நல்லவனாயிருப்பது எவ்வாறு? - என வினவினான்.

ஐம்பெருங் குரவர்

தமையன், தாய், தந்தை, ஆசான், அரசன் ஆகிய ஐம்பெருங் குரவர்களும் வணங்கிப் போற்றத்தக்கவர்கள்; இவர்கட்கு ஏதேனும் தொல்லை நேர்ந்தபோது இவர்களை விட்டு ஓடிப்போய்த் தன்னை மட்டும் காத்துக் கொல்ல முயல்வது என்ன பண்பாகும்? இது எள்ளி நகையாடற்கு உரியது - விரும்பத் தகாதது:

“தகைஉறு தம்முனைத் தாயைத் தந்தையை
மிகைஉறு குரவரை உலகின் வேந்தனைப்
பகைஉற வருதலும் துறந்த பண்பிது
நகையுறல் அன்றியும் நயக்கற் பாலதோ” (61)

குரவர் = உயரிய மேலோர். ஐம்பெருங் குரவருள் அண்ணனும் ஒருவர். இராவணனுக்குப் பகையாக நாம் (இராமன், சுக்கிரீவன் முதலியோர்) வந்திருக்கும் இப்போது, அண்ணனுக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டியவன் நம்மிடம் வந்துள்ளான் என்றால் அவனை எவ்வாறு நம்புவது? இங்கே நகையுறல் என்பது எள்ளல் காரணமாக வந்தது.

நல்ல நேரத்தில் அண்ணனோடு உறைந்து உண்டு மகிழ்ந்திருந்தவன், பகை வந்துழி அண்ணனுடன் சேர்ந்து பகைவரோடு போரிட்டு மாளாமல், பகைவருடன் சேர்ந்து கொள்வதா ஆண்மையாகும்?

“வேண்டுழி இனியன விளம்பி, வெம்முனை
பூண்டுழி அஞ்சி, வெஞ்செருவில் புக்கு உடன்
மாண்டொழிவின்றி நம் மருங்கு வந்தவன்
ஆண்தொழில் உலகினுக்கு ஆணிஆம் அன்றே”
(62)

வீடணனது வருகை, உலக ஆண்மைக்கே, உலக மறவர்கட்கே இழிவு என்கிறான். ஈண்டு,

“உறினட்டு அறின் ஒருஉம் ஒப்பிலார் கேண்மை
பெறினும் இழப்பினும் என்” (812)

“அமரகத்து ஆற்றறுக்கும் கல்லாமா அன்னார்
தமரின் தனிமை தலை” (814)

என்னும் குறள்கள் எண்ணத் தக்கன.

மேலும் தொடர்கிறான் சுக்கிரீவன்: அண்ணனுக்கே உதவாத வீடணன் வேறு யாருக்கு உதவுவான்? அரக்கரைக்

கொன்று அறம் காக்க வந்த நாம், ஓர் அரக்கனையே துணையாகக் கொள்ளின், அரக்கர் உதவியின்றி நம்மால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. நமக்குப் போதிய வலிமை இல்லை என்று உலகம் நம்மைக் குறைவாக எண்ணாதா?

“அரக்கரை ஆசுஅறக் கொன்று நல் அறம்
புரக்க வந்தனம் எனும் பெருமை பூண்டநாம்
இரக்கமில் அவரையே துணைக் கொண்டோம் எனின்
சுருக்கம் உண்டு அவர் வலிக்கு என்று தோன்றுமால்”
(67)

ஆசு அற=முழுதும் அழிய. சுருக்கம்=குறைவு-தாழ்வு. வீடணன் வஞ்சனையோடு வந்துள்ளான்; அவனை ஏற்க வேண்டா எனச் சுக்கிரீவன் சொல்லினான். சுக்கிரீவன் சொன்னதாக ஆசிரியர் கூறியுள்ள ஒவ்வொரு கருத்தும் பொருத்தமானது எனச் சுவைக்கத் தக்கதும் நயமானதுமாகும்.

பின்னர் இராமன் சாம்பவனை நோக்கி உனது கருத்து யாது என வினவ, அவன் கூறலானான்:

அடைக்கலப் பொருள்

ஐயனே! அரக்கரின் இயல்பு தெரிந்ததே. அவர்களால் நன்மை கிடைப்பதுபோல் தோன்றினும் அரக்கராகிய சிற்றினத்தவரோடு சேர்தல் நன்றன்று. இப்போது வீடணனுக்கு அடைக்கலம் தந்து ஏற்றுக் கொண்டபின், அவன் நமக்குத் தீங்கு தேடுவானாயின், பிறகு அடைக்கலப் பொருளாகிய அவனைக் கைவிட முடியுமோ? கைவிடின் நெடும்பழி சேரும். அறமும் ஆகாது அது;

“கைப் புகுந்துறு சரண் அருளிக் காத்துமேல்,
பொய்க்கொடு வஞ்சனை புணர்ந்த போதினும்
மெய்க் கொள விளியினும், விடுதும் என்னினும்
திக்குறும் நெடும்பழி அறமும் சீறுமால்” (74)

அறமும் 'சீறும்' என்னும் சொல்லாட்சி, "என்பிலதனை வெயில் போலக் காயுமே அன்பிலதனை அறம்" (77) என்னும் குறளிலுள்ள 'அறம் காயும்' என்பது போன்றது.

முதலில் ஒருவரை நட்பு பூண்டு சேர்த்துக் கொண்ட பின் கைவிடலாகாது என்பது ஒருவகைப் பொது விதி. இதனை,

“நட்டபின் வீடில்லை நட்பாள்பவர்க்கு” (791)

என்னும் குறள் பகுதியாலும், நற்றிணையில் உள்ள.

“நட்டு நாடார் தம் ஒட்டியோர் திறத்தே” (32)

என்னும் பாடல் பகுதியாலும், நாலடியாரில் உள்ள—

“நல்லார் எனத்தாம் நனி விரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லார் எனினும் அடக்கிக் கொளல் வேண்டும்”
(221)

என்னும் பாடல் பகுதியாலும் இன்ன பிறவற்றாலும் அறியலாம்.

மற்றும், அடைக்கலப் பொருளைக் காத்தலின் சிறப்பைச் சிலப்பதிகாரம் அடைக்கலக் காதையில் உள்ள பின்வரும் பகுதியால் அறியலாம்:

“தவத்தோர் அடைக்கலம் தான்சீறி தாயினும்
மிகப் பேரின்பம் தருமது கேளாய்” (149-150)

கோவலனுடன் கண்ணகியை அடைக்கலமாகப் பெற்ற மாதரி, அவர்களைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை—அதாவது — சிறிதளவு கால இடைவெளியில் கோவலன் இறந்து பட்டான் — கண்ணகி கைம்பெண்ணானாள்; பின் இறந்து விட்டாள். தன் அடைக்கலப் பொருளைக் காப்பாற்ற முடியாது போனமைக்காக மாதரி தீக்குளித்து உயிர் விட்டாள்.

எனவே, அடைக்கலம் கொடுத்துவிடின் பின்னர் கைவிடலாகாது; ஆதலின் வீடணனுக்கு அடைக்கலம் தருதல் வேண்டா எனச் சாம்பவன் கூறினான்.

பின்னர் இராமன் நீலன் முதலிய தகுதி வாய்ந்த வானரர்கள் சிலரையும் வினவினான். அனைவரும் வீடணனை ஏற்கலாகாது என்றே ஒருமுகமாய்க் கூறினர். இறுதியாக இராமன் அனுமனை வினவினான். அனுமன் கூறலானான்:

மறைத்த வாயினன்

நுட்பமான கேள்வி யறிவுடைய அனுமன், தலை தாழ்த்தி - கையால் வாய்பொத்திக் கொண்டு, உடன் இருப்பவர் போதிய அறிவில்லாதவர் எனினும், அவர் களோடும் சூழ்வது (ஆலோசிப்பது) உம் போன்றார் கடன்மை என்று அனுமன் முதலில் அடக்க உரை கூறினான்:

“இணங்கினர் அறிவிலர் எனினும், எண்ணுங்கால் கணங்கொளல் நும்மனோர் கடன்மைகாண் எனா வணங்கிய சென்னியன் மறைத்த வாயினன் நுணங்கிய கேள்வியன் நுவல்வ தாயினான் (85)

இணங்கினர் = தம்முடன் ஒத்திருப்பவர். கணம் கொளல் = குழுவொடு சேர்த்துக் கொள்ளுதல். கடன்மை = முறைமை (கடமை). கடமை என்பதைக் கடன்மை என எழுதவேண்டும் எனக் கம்பர் நமக்குக் கற்றுக் கொடுத்தாள்.

பெரியோர்களிடம் பேசும்போது, தலை தாழ்த்தி வாய் பொத்திப் பேசுவது உலகியல். இதை நுட்பமான கேள்வி யறிவுடைய அனுமன் அறிந்து அவ்வாறு செய்து பேசினான்.

நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லாதவர் வணங்கிய வாயுடன் பேசாமல் துடுக்கான முறையில் பேசுவர் என்பதை,

“நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லார் வணங்கிய
வாயின ராதல் அரிது” (419)

என்னும் குறளால் அறியலாம். இதற்கு எதிர்மாறாக, அனுமன் நுணங்கிய கேள்வியன் ஆதலின் வணங்கிய வாயுடன் பேசினான். இந்தக் குறள் கருத்தை உள்ளத்தில் கொண்டு கம்பர் இந்தப் பாடலை வடித்துள்ள நயம் சுவையானது.

அகமும் முகமும்

அனுமன் கூறுகிறான்: ஐயனே! யான் வீடணனை நம்புகிறேன் - அவனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்பது அடியேனது கருத்து. அதற்கு ஏற்ற கரணியங்களைக் (காரணங்களைக்) கூறுவேன்: வந்தவர் வஞ்சக ராயின் அதை அவர்தம் முகமே காட்டிவிடும். வஞ்சக உள்ளத்தை மறைக்க முடியாது.

“வண்டுளர் அலங்கலாய் வஞ்சர் வாள்முகம்
கண்டதோர் பொழுதினில் தெரியும் கைதவம்
உண்டெனின் அஃதவர்க்கு ஒளிக்க ஒண்ணுமோ”
(88)

ஈண்டு, ‘அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்’ என்னும் முதுமொழியும்,

“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்” (106)

“முகம்நோக்கி நிற்க அமையும் அகம்நோக்கி
உற்றது உணர்வார்ப் பெறின்” (708)

என்னும் குறள்களும் ஒப்பு நோக்கத் தக்கன.

மேலும் அனுமன்மொழிகிறான்: ஒருவரின் அகத்தில் உள்ளதை அவரது வாய்ப் பேச்சைக் கேட்குமுன்பே அவரது முகம் காட்டிவிடும்.

“முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ உவப்பினும்
காயினும் தான்முந் துறும்” (707)

என்னும் குறள் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. அதாவது: ஒருவர் உவந்து (மகிழ்ந்து) பேசினும் அல்லது காய்ந்து (வெறுத்துப்) பேசினும், அவர் பேசுவதற்கு முன்பே, அவரது உவப்பையோ அல்லது காய்தலையோ முகம் அறிவித்து விடும் என்பது குறள் கருத்து. இந்தக் குறளின் அடிப்படையிலேயே,

“உள்ளத்தின் உள்ளதை உரையின் முந்துற
மெள்ளத் தம் முகங்களே விளம்பும்” (89)

என்று அனுமன் கூற்றில் வைத்துக் கம்பர் பாடியுள்ளார்.

மேலும் கூறுகிறான்: வாலி விண் பெறவும் சுக்கிரீவன் அரசு பெறவும் செய்த நின் வில்லின் வலிமையையும் வெற்றியையும் பண்பையும் வீடணன் அறிந்து, நாமும் இராமனை அடைந்தால் அரசு பெறலாம் என விரும்பி வந்துள்ளான்.

“வாலி விண்பெற, அரசு இளையவன் பெறக்
கோலிய வரிசிலை வலியும் கொற்றமும்
சீலமும் உணர்ந்து நிற்சேர்ந்து தெள்ளிதின்
மேல் அரசு எய்துவான் விரும்பி மேயினான்” (90)

இளையவன் = சுக்கிரீவன். வாலிக்கு இராமன் தீமை செய்தது போல் அறிவிக்காமல், வாலி வீடு பேறு அடையும் படியான நன்மை செய்ததான பொருளில் ‘வாலி விண் பெற’ என்று கூறியிருப்பது நயமானது. இராவணனது கொடுமையை வெறுத்து வீடணன் இராமன் பக்கம் வந்தான் என்று சொல்வது ஒருபுறம் இருக்க, இலங்கை அரசைப் பெறவே வீடணன் வந்தான் எனப் பச்சையாக - வெட்ட வெளிச்சமாக அனுமன் கூறியிருப்பது வியப்பா யுள்ளது. அரசு எய்தலாம் எனத்தெளிவான உறுதியுடன்

வந்தான் என்பதைத் 'தெள்ளிதின்' என்பது புலப் படுத்துகிறது.

மற்றும், அரக்கரின் வஞ்சகச் செயல்களை அரக்கரே அறிவர். எனவே, எதிர்காலத்தில் அவர்கள் செய்யக்கூடிய வஞ்சகச் செயல்களை வீடணன் உணர்த்தக்கூடும் என்கிறான் (பாம்பு அறியும் பாம்பின்கால் அல்லவா? (93).

நான் இலங்கை சென்றிருந்தபோது என்னைக் கொல்ல இராவணன் முயல், தூதரைக் கொல்லலாகாது என்று தடுத்தான் வீடணன். (பாடல் - 95)

நான் இலங்கையில் மறைமுகமாக வீடணனின் மாளிகைக்குச் சென்றபோது நல்ல நிமித்தங்கள் தோன்றின. அவன் மாளிகை அந்தணர் வீடுபோல் மங்கலமாக இருந்தது. (97, 98) சீதைக்கு வீடணன் மகள் திரிசடையே காவலாயிருந்தான் (99)

மிக்க வலிமை உடைய நாம், அடைக்கலம் என வந்தவன் மேல் ஐயப்பாடு கொள்ளுவது, கடல் கிணற்று நீரைப்பார்த்து இந்தக் கிணற்று நீர் தன்னைக் கொண்டு போய் விடுமோ என ஐயுறல் போன்றதாம்.

“ஆவத்தின் வந்து அபயம் என்றாணை
அயிர்த்து அகல விடுதும் என்றால்,
கூவத்தின் சிறுபுணலைக் கடல் அயிர்த்தது
ஒவ்வாதோ கொற்ற வேந்தே!” (101)

ஆவத்து = ஆபத்து. கூவம் = கிணறு. அயிர்த்தல் - ஐயுறல்.

பொருத்தமான - சுவையான உவமை. கிணற்று நீரை வெள்ளமா கொண்டுபோய் விடும்? என வினவுவர். இங்கே அதற்கு எதிர்மாறாக, கடல்நீரைக் கிணற்று நீரா கொண்டு போய் விடும்? என வினவுவது சுவையானது தானே!

மேலும் சொல்கிறான்: பகைப் பாசறையில் உள்ளவர் எல்லாரையுமே பகைவர் என ஒதுக்கி விடுவது நகைப்புக்கு உரியதாகும். பகைவர் சிலரை நண்பராக்கிக் கொள்ள வேண்டும். உறவினர் எல்லாரும் எப்போதும் ஒற்றுமையுடன் இருப்பரா? தாய் உறவுடைய தந்தை, உடன் பிறந்தார் ஆகியோர், குறிப்பிட்ட பொருளைப் பெறப் போட்டி போடுவரேல் ஒருவர்க்கொருவர் பகையாகி விடுவதுண்டு.

“பகைப் புலத்தோர் துணையல்லர் என்றிவனைப்
பற்றேமேல் அறிஞர் பார்க்கின்
நகைப் புலத்த தாமன்றே நல்தாயம்
உளதாய பற்றால் மிக்க
தகைப் புலத்தோர் தந்தையர்கள் தம்பியர்கள்
தமையரிவர் தாமே யன்றோ
மிகைப் புலத்து வினைகின்ற தொரு பொருளைக்
காதலிக்கின் விளிஞர் ஆவர்” (102)

தாயம் = சொத்துரிமை - பங்காளித் தன்மை.
விளிஞர் = மாறு பட்ட பகைவர்.

பகைவருள் சிலரை நட்புடையராக்கிக் கொண்டு
பிளவு படுத்தினால் நன்மை உண்டாகும். இங்கே,

“நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே
ஒட்டாரை ஒட்டிக் கொளல்” (379)

என்னும் குறள் ஒப்பிட்டு எண்ணத்தக்கது. பெற்ற தந்தை பகையாகா விடினும், சிறிய தந்தை - பெரிய தந்தையாகிய பங்காளித் தந்தையர்கள் சொத்துரிமை தொடர்பாகப் பகைவராகலாம் அல்லவா? ஏன் - பெற்ற தந்தையே தனக்குச் சொத்து தருவதில் நடுநிலைமையா யிருக்க மாட்டாரெனச் சொந்தத் தந்தையையே கொன்றவர் உண்டு. ஒளரங்கசீப் என்னும் மன்னன் தன் தந்தையைச் சிறையிலிட்டதாகவும், உடன் பிறந்தவர்களை வீழ்த்தி

அரசைக் கைப்பற்றியதாகவும் வரலாறு கூறுகிறது. குமணனது அரசை அவன் தம்பி பற்றவில்லையா? இந்தப் பட்டியல் மிகவும் நீளும். ஈண்டு,

“உடன் பிறந்தார் சுற்றத்தார் என்றிருக்க வேண்டா
உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி” (மூதுரை-20)

“மாறு இல் உடன்பிறப்பு இல்லா உடம்புபாழ்”
(நல்வழி-24)

என்னும் ஔவையின் அமிழ்தமொழிகளும், அம்பிகாபதி காதல் காப்பியம் என்னும் நூலில் உள்ள

“ஒருமகன் ஈட்டி உள்ள
உயர்பொரு ளதனில் பங்கு
தெருமகன் கேட்பான் பற்றான்
திருடனைத் தவிர, தாயார்
தருமகன் மட்டும் பங்கு
தாளனத் தருவான் தொல்லை
ஒருவயிற் றுப்பி றந்த
உறவுஅவன் காட்டும் கீத்தி”

என்னும் பாடலும் ஈண்டு எண்ணத் தக்கன.

இவ்வாறு சில பொருத்தமான சூழ்வுரைகளைக் கூறி வீடணனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என அனுமன் இராமனிடம் தனது கருத்தை வெளியிட்டான்.

வீக-வாழ்க

அனுமன் கூறியதையே இராமன் ஏற்று வீடணனுக்குப் புகலிடம் அளிக்க எண்ணிக் கூறுகிறான்:

என்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவனை ஏற்றுக் கொள்வதால், வெற்றி கிடைப்பினும் தோற்பினும் அழியினும் அழியாது வாழ்வதாயினும் எப்படியாயினும் கைவிடாமல் ஏற்க வேண்டும்.

“வெற்றியே பெறுக, தோற்க,
வீக, வீயாது வாழ்க
பற்றுதல் அன்றி உண்டோ
புகல் எமைப் பகர்கின்றானை” (106)

இறந்த நாள் - இருந்த நாள்

மேலும் இராமன் கூறுகிறான்: தன்னைப் புகலடைந்த புறாவுக்காகத் தன் தசையை அரிந்து தந்து பின் துலைத் தட்டில் ஏறிய சிபிச் சோழனை, மக்கள் தாம் பிறந்தநாள் முதல் வாழ்த்துதல் இன்றி மறந்த நாள் உண்டோ? (இல்லை) எனவே, புகல் என வந்தவனைத் துறந்த நாளைக் காட்டிலும், அவனது வஞ்சனையால் இறக்க நேரிடின், இறந்த நாளே உயிரோடு இருந்த நாளாகும்:

“பிறந்தநாள் தொடங்கி யாரும்
துலைபுக்க பெரியோன் பெற்றி
மறந்தநாள் உண்டோ? என்னைச்
சரணென்று வாழ்கின் றானைத்
துறந்தநாட்கு இன்று வந்து
துன்னினான் சூழ்ச்சி யாலே
இறந்தநாள் அன்றோ என்றும்
இருந்தநாள் ஆவ தென்றான்” (108)

சிபி மன்னனின் சிறப்பை யாரும் மறக்கவில்லை என்பதைப் புறநானூற்றில் உள்ள-

“கூருகிர்ப் பருந்தின் ஏறுகுறித்து ஓர்இத்
தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்
தபுதி அஞ்சிச் சீரை புக்க
வரையா ஈகை உரவோன் மருக” (43)

“புறவின் அல்லல் சொல்லிய.....
கோனிறை துலாஅம் புக்கோன் மருக” (39)

என்னும் பாடல்களாலும், சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள

“எள்ளு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
புள்ளு புன்கண் தீர்த்தோன்.....
பெரும்பெயர்ப் புகார் என் பதியே” (20-51, 52, 56)

என்னும் பாடல் பகுதியாலும் இன்ன பிறவற்றாலும் அறியலாம்.

வீடணனை ஏற்காமல் துறந்து விடின் அந்த நாளைக் காட்டிலும், அவனால் தீமை நேரின் இறந்து போகும் நான் சிறந்ததாம். அந்த இறந்த நாளே உயிரோடு இருந்த நாளாகக் கணிக்கப்படுமாம். ஈண்டு,

“ஒப்பரவினால் வரும் கேடெனின் அஃதொருவன்
விறறுக்கோள் தக்க துடைத்து” (220)

“சாதலின் இன்னாத தில்லை இனிது அதுஉம்
ஈதல் இயையாக் கடை” (230)

“ஒத்தது அறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்” (214)

என்னும் குறள்கள் ஒப்பாய்வு செய்யத் தக்கன.

வரலாறுகள்

இராமன் சில வரலாற்றைக் கூறுகிறான்:

கடல் கடைந்தபோது தோன்றிய நஞ்சுக்கு அஞ்சித் தேவர்கள் புகல் வேண்டியபோது சிவன் அந்த நஞ்சை உண்டு தேவர்களைக் காக்கவில்லையா?

பெட்டைப் புறாவைப் பிடித்த வேடன் தன்னையும் பிடிக்க வந்தபோது, ஆண் புறா தீ மூட்டி அத்தீயில் தான் விழுந்து பதம்செய்வித்துப் பசியினால் வருந்தும் வேடனை உண்ணச் செய்யவில்லையா?

ஆதி மூலமே என்று அலறி அடைக்கலம் கேட்ட யானையை முதலை வாயிலிருந்து திருமால் காப்பாற்ற வில்லையா?

அடைக்கலம் என்று தன்னை வந்து கட்டிக்கொண்ட
மார்க்கண்டேயனைச் சிவன் யமனிடமிருந்து காக்க
வில்லையா?

சீதையின் அழகைக்குரல் கேட்டு இராவணனை
எதிர்த்துப் போரிட்டுச் சடாயு மடியவில்லையா?

எனவே, அடைக்கலம் வேண்டி வந்தவனை விடாமல்
ஏற்பதே முறை, நீங்கள் கூடாது என்று முன்பு கருதிய
எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்வதே நல்லது என்று கூறிச்
சுக்கிரீவனை நோக்கி விடணனை அழைத்து வரும்படி
இராமன் ஏவினான்.

இராமனது கட்டளைப்படி சுக்கிரீவன் வீடணனை
நோக்கிச் சென்றான். வீடணனும் சுக்கிரீவனை நோக்கி
வந்தான்.

பலகாலம் பழகினும் அற்பர்கள் ஒன்ற மாட்டார்கள்.
தூயோர் நாள் கணக்கிலோ மணிக்கணக்கிலோ அல்ல-முதல்
முறையாகக் கண்ட அப்போதே ஆழ்ந்த அன்பும் நட்பும்
உடையவ ராவர். இதன்படி, ஒரே காலத்தில் திங்களும்
ஞாயிறும் தோன்றினாற்போல வீடணனும் சுக்கிரீவனும்
தழுவிக்கொண்டனர்.

“சொல்லரும் கால மெல்லாம்
பழகினும் தூய ரல்லார்
புல்லலர், உள்ளம் தூயார்
பொருந்துவர் எதிர்ந்த ஞான்றே
ஒல்லை வந்துஉணர்வும் ஒன்ற
இருவரும் ஒருநாள் உற்ற
எல்லியும் பகலும் போலத்
தழுவினர் எழுவின் தோளார்” (121)

எல்லி = இரவு - (திங்கள்). பகல் = ஞாயிறு. எழு = தூண்.
எழுவின் தோளார் = தூண் போன்ற வலிமை பொருந்திய

தோள்களை உடைய சுக்கிரீவனும் வீடணனும் ஆகியோர். 'எழுவின்' என்பதில் உள்ள ஐந்தாம் வேற்றுமை 'இன்' உருபு ஒப்புப் பொருளில் வந்துள்ளது. நட்பின் திண்மை பற்றி வெற்றி வேற்கை என்னும் நூலில் உள்ள -

“நூறாண்டு பழகினும் மூர்க்கர் கேண்மை
நீர்க்குள் பாசிபோல் வேர்க் கொள்ளாதே; (33)
ஒருநாள் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை
இருநிலம் பிளக்க வேர் வீழ்க்கும்மே” (34)

என்னும் பாடலும், திருக்குறளில் உள்ள

“நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்நீர பேதையார் நட்பு” (782)

என்னும் குறட்பாவும், நாலடியாரில் உள்ள

“செல்வழிக் கண் ஒருநாள் காணினும் சான்றோர்
தொல்வழிக் கேண்மையின் தோன்றப் புரிந்தியாப்பர்”
(154)

என்னும் பாடலும் சுண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கன.

வீடணன் ஓரளவு கருநிறமும் சுக்கிரீவன் பொன்னிறமும் உடையவராதலின், எல்லியும் பகலும் போலத் தழுவினர் எனப்பட்டனர். ஞாயிறை நோக்க, நடுவிலே இருள் உடைய திங்கள் ஒளி குன்றிய தாதலின், திங்கள் வீடணனுக்கு உவமையாக்கப்பட்டது.

‘ஒரு நாள் உற்ற எல்லியும் பகலும் போல’ என்பதற்கு, ‘ஒரே நாளில் பொருந்திய இரவும் பகலும் போல’ என்பதான ஒரு பொருள் கூறப்படுகிறது. எனது பொருள்: ஒரே காலத்தில் - ஒரே நேரத்தில் திங்களும் ஞாயிறும் தெரிவது போல - என்பது. நாள் என்பதற்குக் காலம் என்னும் பொருள் உண்மையை, ‘அந்தக் காலத்தில்’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘அந்த நாளில்’ என்னும் மக்களின் வழக்காற்றால் அறியலாம்.

பகல் என்பதற்கு ஞாயிறு என்னும் பொருள் உள்ளதை மணிமேகலையில் உள்ள

“பன்மலர்ப் பூம்பொழில் பகல் முளைத்ததுபோல்”
(4:92)

என்னும் பாடல் பகுதியால் அறியலாம். எல்லிநாதன், எல்லி நாயகன் என்றால் திங்கள். இங்கே சூழ்நிலையைக் கொண்டும் ஆகுபெயராகவும் எல்லி என்பதற்குத் திங்கள் எனப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். சூழ்நிலை என்பது, ஒரே நேரத்தில் இரண்டும் தெரிவதுதான். பகல் = ஞாயிறு எனில் மற்றொன்று திங்களாகும்.

ஒரே நேரத்தில் (மாலையில்) கிழக்கே திங்களையும் மேற்கே ஞாயிறையும் பார்க்க முடியும் என்பதற்கு, இலக்கிய ஒப்புமை காண்டல் என்னும் முறையில் சில இலக்கிய ஆட்சிகள் காண்போம்.

சிலப்பதிகாரத்தில்:-

“வீங்குநீர் அருவி வேங்கடம் என்னும்
ஓங்குயர் மலயத்து உச்சி மீமிசை
விரிகதிர் ஞாயிறும் திங்களும் விளங்கி
இருமருங்கு ஓங்கிய இடைநிலைத் தானத்து”
(11:41 - 44)

பரிபாடலில்:-

“பருவம் வாய்த்தலின் இருவிசம்பு அணிந்த
இருவேறு மண்டிலத்து இலக்கம் போல
நேமியும் வளையும் ஏந்திய கையால்” (13:7 - 9)

(இருவேறு மண்டிலம் = ஞாயிறும் திங்களுமாம்).

மணிமேகலையில்:-

“புலவரை இறந்த புகார் எனும் பூங்கொடி. (5:109)
குணதிசை மருங்கில் நாள் முதிர் மதியமும்

குடதிசை மருங்கில் சென்றுவீழ் கதிரும்
வெள்ளிவெண் தோட்டோடு பொன் தோடாக''
(5:119 - 121)

இத்தகைய செய்தி ஒன்று 'லார்டு டென்னிசன்' (Lord Tennyson) இயற்றிய The Lotos Eaters' என்னும் ஆங்கிலப் பாடல் ஒன்றிலும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அது::

யூலிசெஸ் (Ulysses) என்னும் கிரேக்க மன்னனின் போர் மறவர்கள், ஆசியா மைனரில் உள்ள எதிரியின் 'ட்ராய்' (Troy) என்னும் பகுதியை வென்று தமது 'இதாகா' (Ithaca) என்னும் பகுதிக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த வழியில் ஒரு தீவில் தங்கினார்களாம். அவர்கள் அத்தீவில் மாலையில் ஞாயிறுக்கும் திங்களுக்கும் இடையே அமர்ந்திருந்தார்களாம்.

"They Sat them down upon the yellow Sand
Between the Sun and moon upon the Shore"
(5 : 1,2)

என்பது பாடல் பகுதி. கம்பர் இத்தகைய காட்சியை உள்ளத்தில் கருதித் தான்,

"ஒல்லை வந்து உணர்வும் ஒன்ற இருவரும்
ஒருநாள் உற்ற
எல்லியும் பகலும் போலத் தழுவினர்"

என்று பாடினார். 'உணர்வும்' என்பதில் உள்ள 'உம்' என்பது, இனி உடம்பாலும் ஒன்றப் போகின்றனர் என எதிரதைத் தழுவுவதால், 'எதிரது தழீஇய எச்ச உம்மை, எனப்படும்.

பின்னர், சுக்கிரீவன் வீடணனை நோக்கி, இராமர் உன்னை அடைக்கலமாக ஏற்றுக் கொண்டார்; உன்னை அழைத்துவரச் சொன்னார் என அன்புடன் கூறினான். இதைக் கேட்ட வீடணன், மிகவும் மகிழ்ந்து, இராம பிரானைக் காணும் பெரும்பேறு என் அண்ணனால்

(அண்ணன் செயலாகிய உதவியால்) கிடைத்தது என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்று இராமனின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான்.

அரசுரிமை

விழுந்து பணிந்த வீடணனை இராமன் எழச் செய்து, இருக்கை அளித்து அமரச் செய்தான். பின், வீடணனை நோக்கி, பதினான்கு உலகமும் என் பெயரும் இருக்கும் வரையும் இலங்கைக்கு நீயே அரசன் என்னும் அரசுரிமையை நினக்குத் தந்தேன் என்றான்:

“ஆழியான் அவனை நோக்கி
அருள்சுரந்து உவகை கூர
ஏழினோடு ஏழாய் நின்ற
உலகும்என் பெயரும் எந்நாள்
வாழுநாள் அன்றுகாறும் வளை
எயிற்று அரக்கர் வைகும்
தாழ்கடல் இலங்கைச் செல்வம்
நின்னதே தந்தேன் என்றான்” (140)

வாலியைக் கால்வதற்கு முன் இதுபோலவே சுக்கிரீவனுக்கு இராமன் அரசுரிமை ஈந்தான் என்பது அறிந்த செய்தியே.

“ஓவியர்க்கு எழுத ஒண்ணா
உருவத்தன் உருமை யோடும்
கோவியல் செல்வம் முன்னே
கொடுத்து வாலியையும் கொன்றான்”
(பிணி வீட்டு படலம் - 81)

என்பது பாடல் பகுதி. (இது தொடர்பான விரிவான மூன்று பக்க விளக்கம், யான் எழுதிய ‘சுந்தர காண்டச் சுரங்கம்’ என்னும் நூலின் 61, 62, 63ஆம் பக்கங்களில் தரப்பட்டு உள்ளது.)

பின்னர், வீடணனுக்கு முடிசூட்டுமாறு இராமன் இலக்குவனை ஏவ அவ்வாறே இலக்குவன் முடி சூட்டினான் வீடணன், அரக்கன் இராவணன் பின்னே தோன்றிய இழிதகைமை தீர்வதற்காக, பரதனுக்குச் சூட்டியது போலவே இராமனுடைய பாதுகையையே முடியாகச் சூட்டுமாறு செய்து கொண்டான்.

“களவியல் அரக்கன் பின்னே
தோன்றிய கடன்மை தீர்
இளையவற் களித்த மோலி
என்னையும் கவித்தி என்றான்” (143)

திருநாவுக்கரசர் சமணரோடு சின்னாள் இருந்த பொல்லாங்கு தீர்வதற்காகச் சிவனது இலச்சினையைத் தருமாறு வேண்டிய செய்தி இங்கே ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. இது பெரிய புராணம் - திருநாவுக்கரசர் பகுதியில் சொல்லப் பட்டுள்ளது.

‘புன்னெறியாம் அமண் சமயத்
தொடக்குண்டு போந்த உடல்
தன்னுடனே உயிர் வாழத்
தரியேன் நான் தரிப்பதற்கு
என்னுடைய நாயக நின்
இலச்சினை இட்டருள்” (150)

என்பது பாடல்.

தம்பி முறை

பின் இராமன் வீடணனை நோக்கி, நாங்கள் உடன் பிறந்தவர்கள் நால்வர்-பின் குகனோடு ஐவரானோம்; அதன் பின் சுக்கிரீவனோடு அறுவரானோம்; இப்போது நினைச் சேர்த்து எழுவரானோம். உன் தந்தையாகிய தயரதன் என்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பியதால், பிள்ளைப் பேற்றுச் செல்வம் மிகுதியாய் உடையவனானான்.

“குகனொடும் ஐவ ரானேம்
முன்,பின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவ ரானேம்
எம்முழை அன்பின் வந்த
அகனமர் காதல் ஐய
நின்னொடும் எழுவ ரானேம்
புகலரும் கானம் தந்து
புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை” (144)

குன்று சூழ்வான் மகன் = சுக்கிரீவன். நுந்தை = உன் தந்தையாகிய தயரதன், வீடணன் அன்போடு வந்தானாம்— எத்தகைய அன்போடு வந்தான்? — அகன் அமர் காதலோடு அதாவது உண்மையாக உள்ளத்தில் கொண்டுள்ள காதலோடு வந்தானாம்.

“முகம்நக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து
அகம்நக நட்பது நட்பு” (786)

என்னும் குறள் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற் பாலது. நெஞ்சத்து அகம் = உள் மனம் (Inner Mind). இதுதான் அன்பின் வந்த அகனமர் காதல் ஆகும்.

தயரதன் வீடணனுடைய தந்தை என்னும் பொருளில் ‘நுந்தை’ எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது மிகவும் உயர்ந்த உள்ளப் பாங்கைக் குறிக்கிறது. இதுபோல் உறவு முறை கொண்டாட வைப்பதில் கம்பர் மிகவும் வல்லவர். இந்த வல்லமையை வேறிடங்களிலும் காணலாம்.

பின்னர், வீடணனுக்கு முடி சூட்டியதை மற்றவர்க்கும் அறிவித்து உறுதி செய்யவும், அரசு முறைக்கு ஏற்பவும், வீடணனுடன் படைகள் தங்கியிருக்கும் பாடிவீட்டைச் சுற்றி வரச் செய்யுமாறு இராமன் இலக்குவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே இலக்குவனுடன் வீடணன் பாடிவீட்டைச் (பாசறையைச்) சுற்றி வந்தான்.

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட அனைவரும் மகிழ்வெய்தினர். வீடணன் இராமனது அடைக்கலமானவன் என்பதும் உறுதி ஆயிற்று.

10. கம்பர் கண்ட இரணியன்

இரணியம் என்றால் பொன். பொன்னிறமா யிருப்பதால் இவன் இரணியன் எனப்பட்டான்.

இரணியன் மறைப் பொருளை நான்முகனால் உணர்த்தப் பெற்றான்; முப்பெருங் கடவுளரின் வலிமையையும் ஐம் பூதங்களின் வலிமையையும் தான் ஒருவனே பெற்றவனாம். தன்னை மக்களினமோ வேறின உயிரோ கொல்ல முடியாததும், இரவிலோ பகலிலோ, கட்டிடத்தின் உள்ளோ வெளியிலோ கொல்ல முடியாததும், எந்தப் படைக் கருவியாலும் கொல்ல முடியாததும், நீரால் நெருப்பால் காற்றால் அழிக்க முடியாததும் உலகிற்குத் தானே தனிப் பெருந்தலைவனாய் விளங்க வேண்டுவதுமான பெரிய வரத்தைத் தவஞ் செய்து நான்முகனிடமிருந்து பெற்றவனாம்.

“வேதம் கண்ணிய பொருளெலாம்

விரிஞ்சனே ஈந்தான்

போதம் கண்ணிய வரமவன்

தரக்கொண்டு போந்தான்

காதும் கண்ணுதல் மால்அயன்

கடைமுறை காணாப்

பூதம் கண்ணிய வலியெலாம்

ஒருதனி பொறுத்தான்” (1)

விரிஞ்சன் = நான்முகன். கண்ணுதல் = சிவன்.
பொறுத்தான் = தாங்கினான். தலைமைக் கடவுளர்கள்
அரக்கரின் தவத்தை மெச்சி அவர்கள் கேட்ட

வரங்களை யெல்லாம் கொடுத்து விடுவதும், பின் அரக்கர்கள் தேவர்களைத் துன்புறுத்துவதும், பெருங்கடவுளர் அரக்கரை அழிப்பதும் வழக்கமான வாடிக்கைக்கதை. இரணியன் கதையும் இன்னதே. இரணியனுக்கு நாராயணனைப் பிடிக்காது. தேவர்கட்கும் தொல்லை கொடுத்து வந்தான்.

பிரகலாதன்

இரணியனுக்குப் பிரகலாதன் என்னும் அரிய மகன் இருந்தான். அப்பிரகலாதன், அறிஞர்கட்குள் பெரிய அறிஞன், தூயவர்களுக்குள் மிக்க தூயன், மறைகளினும் தூயவன், ஒப்பற்ற மெய்யறிவினன், அறத்தின் தலைவன், உயிர்களிடத்தில் தாயினும் அன்புடையவன், ஒப்பற்ற தகுதியாளன்.

“ஆயவன் தனக்கு அருமகன் அறிஞரின் அறிஞன் தூயர் என்பவர் யாரினும் மறையினும் தூயன் நாயகன் தனி ஞானி நல் அறத்துக்கு நாதன் தாயின் மன்னுயிர்க்கு அன்பின் உளன் ஒருதக்கோன்”

பின்னால் பிரகலாதன் தந்தையினும் மாறுபட்ட நிலையுடையவனாய் ஒழுகினான் என்பதற்கு இந்தப் பாடலிலேயே அடிக்கல் நாட்டப்பட்டுள்ளது. எப்படியெனில், இந்த நல்ல பண்புகட்கெல்லாம் எதிர்மாறானவன் இரணியன் என்பதால் என்க.

கல்வி புகட்டல்

இரணியன் ஓர் அந்தணனை அமர்த்தி, பிரகலாதனுக்குக் கல்வி புகட்டுமாறு பணித்தான். தொடக்கத்தில் “நமோ இரணியாய” என்று கூறுதல் வழக்கம். ஆசான் அவ்வாறு கூறும்படிச் சொல்ல, பிரகலாதன் அவ்வாறு கூறாமல் “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்று கூறினான். உடனே ஆசான் வருந்தி, ஏ பாவி பிரகலாதா! என்னையும் உன்னையும்

கெடுக்கிறாய். தேவரும் உன் தந்தை பெயரைத் தவிர வேறொன்றும் கூறார். உன் அறிவுமட்டும் என்ன கருதி இவ்வாறு வேலை செய்கிறது?— என்று கடிந்தார்.

“கெடுத்து ஒழிந்தனை என்னையும் உன்னையும்

கெடுவாய்ப்

படுத்து ஒழிந்தனை பாவி! எத்தேவரும் பகர்தற்கு அடுத்தது அன்றியே அயல் ஒன்று பகர நின் அறிவின் எடுத்தது என் இது என்செய்த வண்ணம் நீ என்றான்” (24)

மகன் தன் பெயரைக் கூறாமல் நாராயணன் பெயரைக் கூறுவதை இரணியன் அறியின், ஆசான் முறையாகச் செயல்படவில்லையென்ற குற்றச்சாட்டின் பேரில் ஆசானது சீட்டுக் கிழிந்து விடும் - மேலும் பல தொல்லைகள் ஆசானுக்கு நேரும் - ஆதலின் ‘பாவி’ என விளித்தார்.

பிள்ளைகள் கல்வியில் திறமை பெறாவிடின் ஆசான் மேல் உலகம் குறைகூறுவதை இன்றும் காணலாம்—என்றும் காணலாம். எனவேதான் ஆசான் அஞ்சினார். ‘குருவுக்கு மிஞ்சின சீடன்’ என்னும் பழமொழிக்கு ஏற்பப் பிரகலாதனுடைய நிலை காணப்பட்டது. அவன் ஆசானிடம் சொல்லலானான்.

ஆசானே! உம்மையும் என்னையும் கெடுத்ததாகச் சொல்கிறீர். அப்படி ஒன்றும் இல்லை. என்னையும் என் தந்தையையும் உம்மையும் இந்த உலகத்தையுமே உய்யச் செய்வதற்காகவே வேதத்தின் முதல் பெயரைக் கூறினேன். யான் மொழிந்ததில் என்ன குற்றம் உள்ளது?— என வினவினான்.

“என்னை உய்வித்தேன் எந்தையை

உய்வித்தேன் இனைய

உன்னை உய்வித்து இவ்வுலகையும்

உய்விப்பான் அமைந்து

முன்னை வேதத்தின் முதல்பெயர்
மொழிவது மொழிந்தேன்
என்னை குற்றம் நான் இயம்பியது
இயம்புதி என்றான்" (25)

தந்தை மகனுக்கு ஆற்றும் உதவி நல்லதன் றாயினும்,
மகன் தந்தைக்கு நல்ல உதவியே ஆற்றியுள்ளான்.

ஆசான் என்ன செய்வார்! தமக்குக் கேடு வந்ததாக
எண்ணி அஞ்சியபடி இரணியனிடம் ஒடிப் பிரகலாதன்
பணியாமையை அறிவித்தார். பின் இரணியன் ஆசானை
நோக்கி, என்மகன் நீர் சொன்னதைச் சொல்லாமல் வேறு
என்னதான் சொன்னான்?— என வினவினான்.

அச்சச் சூழ்நிலை

ஆசான் அஞ்சி, தலைமேல் கை குவித்து வணங்கிக்
கூறலானார். என் காதில் பாம்பு புகுந்தாற்போன்றதான -
உன் மகன் கூறிய சொல்லை யான் கூறின், யான் நரகம்
அடைவேன் - என் நாக்கும் வெந்து விழுந்துவிடும் என்றார்:

“அரசன் அன்னவை உணரசெய
மறையவன் அஞ்சிச்
சிரதலம்கை சேர்த்திடாச் செவித்
தொளை சேர்ந்த
உரகம் அன்ன சொல் யான்உனக்கு
உரைசெயின் உரவோய்
நரகம் எய்துவென் நாவும் வெந்துகும்
என் நவின்றான்” (37)

அரசன் = இரணியன். சிரதலம் = தலை. சேர்த்திடா =
சேர்த்து - ‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்.
உரகம் = பாம்பு.

கேட்கக் கூடாததைக் கேட்பின், ‘காதில் நாராசம்
காய்ச்சி ஊற்றியது போல் இருந்தது’ என்று

சொல்லுவதுண்டு. இங்கே பாம்பு புகுந்ததுபோல் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. காதில் கொசு, ஏறும்பு, சீயம்பாம்பு புகுவதுண்டு. பாம்பு புகுவது மிகவும் கொடியது.

நாராயணா என்பதைச் சொல்லிக் காட்டினால் தாம் நரகம் போகக் கூடும் - நாக்கு வெந்து விழும் - என்பதாக ஆசான் கூறியது அச்சத்தினால் எழுந்த பொய்யுரை யாகும்.

‘அரசன் எவ்வழி - குடிகள் அவ்வழி’ என்னும் பழமொழிக்கு ஏற்ற செயல் எந்தக் காலத்திலும் இருக்கும் போலும். இன்றும், பல நாடுகளில் அரசாங்கத்தை எதிர்த்துப் பேசின், வேலை இழப்பு - கசையடி - இறப்பு ஒறுப்பு (மரண தண்டனை) முதலியன கிடைப்பதை உலகளியும். நிலையில்லாத அரசுத் தலைவர்களின் ஆட்சியிலேயே இப்படி என்றால், அரசுக்களாகிய இரணியனுக்கு ஆசான் அஞ்சித் தடுமாறி உளறியதில் வியப்பில்லை.

பின்னர் இரணியன் மகனை அழைத்து வரச் செய்து நீ சொன்னது என்ன என வினவினான். உடனே பிரகலாதன் ‘நமோ நாராயணாய’ என்பதைக் கூறி அதன் பெருமை களைப் பலபட விரித்துரைத்தான். உடனே இரணியன் கூறலானான்:

உறங்குவான் பெயர்

மகனே! நீ ஒருவனது பெயரைச் சொல்கிறாயே - அவன் என்னிடம் பல முறை தோற்றவன். அவனது ஊர்தி கருடன். அவன் கருடனை விரைவாகப் பறக்கவிட்டு என்னிடமிருந்து தப்பிப் பிழைத்து ஓடியவன்; கடலுக்குள் புகுந்து மறைவாக இன்னும் அதிலேயே உறங்கிக்கொண்டிருப்பவன். அவனது பெயரா நன்மை பயக்கும் என்று என்னிடம் உளறுகிறாய்? இதை உனக்குக் கற்றுக் கொடுத்தவர் யார்? - என்றான்:

“மறங்கொள் வெஞ்செரு மலைகுவான்
 பலமுறை வந்தான்
 கறங்குவெண் சிறைக் கலுழன்தன்
 கடுமையில் கரந்தான்
 பிறங்குதெண்திரைப் பெருங்கடல் புக்கு
 இனம் பெயராது
 உறங்குவான்பெயர் உறுதி என்றுஆர்
 உனக்கு உரைத்தார்?” (49)

கலுழன் = கருடன். எனக்கு அஞ்சி ஓடிக் கடலுள்
 மறைந்து இன்னும் தூங்கிக்கொண் டிருக்கிற அந்தத்
 ‘தூங்கு முஞ்சிப் பையனுடைய’ பெயரை உனக்கு யார்
 அறிவித்தது என்று இழித்துக் கிண்டல் செய்யும் முறையி
 லுள்ள இந்தச் சுவையான கற்பனை கம்பரின் கைச்சரக்கு.
 இந்த இரணியன் வதைப் படலம் வால்மீகி இராமாயணத்தில்
 இல்லை.

அரவும் எலியும்

மேலும் வினவுவான்: பிரகலாதா! கடல் மணலினும்
 மிக்க எண்ணிக்கையில் அவன் கொல்ல நம் அரக்கர்
 குலத்தினர் அழிந்தனர். எனவே, பாம்பின் பெயரை
 எலி அன்போடு ஒதுவதால் எலிக்கு வரக் கூடிய நன்மை
 யாது?

“பரவை நுண்மணல் எண்ணினும்
 எண்ணரும் பரப்பின்
 குரவர் நம்குலத்து உள்ளவர்
 அவன் கொலக் குறைந்தார்
 அரவின் நாமத்தை எலிஇருந்து
 ஓதினால் அதற்கு
 விரவும் நன்மை என் துன்மதி
 விளம்பென வெகுண்டான்.” (50)

அழிந்துபோன அரக்கரின் எண்ணிக்கை மிகுதி என்பதை அறிவிக்கப் பரவை நுண்மணலினும் மிக்கவர் என்றார். சிறிய கடல் அன்று - பரந்துபட்ட பெரிய கடல் என்னும் பொருளில் பரவை என்றார். மண்ணுலகில் மண்பகுதியினும் பெரும் பங்கு கடலன்றோ? பெரிய மணலினும் நுண்ணிய மணலே எண்ணிக்கையில் மிகுதியாகும் என்னும் பொருளில் நுண்மணல் என்றார். இரணியன், திருமால் என்னும் பெயரைக் கூற உள்ளம் ஒவ்வாமையால் 'அவன்' என்றானாம்.

அரவின்(பாம்பின்) நாமத்தை எலி இருந்து ஒதுதல் என்னும் உவமையில், அரவின் நாமம் என்பது 'நமோ நாராயணாய' என்னும் திருமாலைக் குறிக்கும் பெயர். எலி என்பது பிரகலாதனுக்கு ஒப்புமை. பாம்பு எலிகளைக் கொல்வது போல் திருமால் அரக்கர்களைக் கொன்றவர். அதனால் திருமாலின் பெயரைக் கூறலாகாது என இரணியன் பணிக்கிறான். துன்மதி = கெட்ட புத்தி உடையவனே. இரணியன் பார்வைக்குப் பிரகலாதன் துன்மதியாகக் காணப்படுகிறான்.

பயிற்றவோ பயந்தது

மேலும் கூறுவான்: பிரகலாதா! பதினான்கு உலகையும் வயிற்றுக்குள் அடக்கிய மிக்க ஆற்றலுடைய என் தம்பியைப் பன்றி உருவெடுத்துக் கோரப் பற்களால் கொன்றவனுடைய பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவா உன்னைப் பெற்றேன்?:

“வயிற்றினுள் உலகு ஏழினோ டெழையும் வைக்கும்
அயிர்ப்பில் ஆற்றல் என் அனுசனை ஏனம் ஒன்றாகி
எயிற்றினால் எறிந்து இன்னுயிர் உண்டவன் நாமம்
பயிற்றவோ நினைப் பயந்தது நானெனப் பகர்ந்தான்”

‘ஈரேழு பதினாலு உலகம்’ என்பது மக்கள் வழக்காற்றிலும் உண்டு. அயிர்ப்புஇல் ஆற்றல் = ஐயத்திற்கு இடம் இல்லாத வலிமை. அனுசன் = தம்பி. அனுஜன் என்பது அனுசன் எனப்பட்டது. ‘அனு’ என்பது ‘பின்’ என்பதையும் ‘ஜ’ என்பது பிறத்தலையும் குறிக்கும். அனு சன் = பின் பிறந்தவன் - அதாவது - தம்பி இராமானுஜன் என்பது இராமனுடைய தம்பியாகிய இலக்குவனைக் குறிப்பது காண்க.

இங்கே தம்பி என்பது இரணியனுடைய தம்பியாகிய இரணியாட்சனைக் குறிக்கும். இரணியம் = பொன்; அட்சம் = கண் = பொன் கண் உடையவன் என்பது பொருள். ஏனம் = பன்றி. எயிறு = பல். பயிற்றல் = அடிக்கடி கூறுதல், பயத்தல் = பிள்ளையாகப் பெறுதல்.

இரணியாட்சன் நிலத்தைப் பாயாகச் சுருட்டிக் கொண்டு போய் விட்டான். திருமால் பன்றி உரு (வராகவதாரம்) எடுத்துப் பற்களால் அவனைக் கிழித்துக் கொன்று நிலத்தை மீட்டார் என்பது புராணக்கதை.

இவ்வாறு என் தம்பியைக் (உன் சிற்றப்பாவைக்) கொன்றவனது பெயரையா பயிற்றுவது? அதற்காகவா உன்னைப் பெற்றேன்? பயிற்றல் (பயிற்சி) என்பது திரும்பத் திரும்பச் செய்தல். பயம் என்றால் பயன். பயத்தல் என்றால் = பயன் உண்டாகச் செய்தல். இந்தச் செய்தி ‘இரணியன் வதைப் பரணி’ என்னும் நூலில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

“ஏனம்ஒன்றென எழுந்து வந்து எம் ஐயன்

ஆவி உண்டவனை இன்றுநீ

மான மின்றி எதிரோதவோஉனை

வளர்த்தது என்றிவை கிளர்த்தியே” (335)

மேலும் தொடர்கிறான்: திரு இல்லாத என் மகனே! படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலும் செய்யும் முதல்வன் நான் என்பதை நேருக்கு நேராகக் காட்சியளவையால் (பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தால்) அறிவதை விட்டு, என்னிலும் உயர்ந்தவன் யாரோ இருக்கக்கூடும் என (உத்தேசமாகக்) கருதும் கருத்து அளவையால் (அனுமானப் பிரமாணத்தால்) அறிவதை எந்த மறையிலிருந்து தெரிந்து கொண்டாய்?

“ஒருவன் யாவார்க்கும் எவற்றிற்கும்
உலகிற்கும் முதல்வன்
தருதல் காத்து அவை
தவிர்த்தல் என்றிவை செய்யத்தக்கோன்
கருமத்தால் அன்றிக் காரணத்தால்
உள்ள சாட்சி
திருவிலீ மற்றுஇது எம்மறைப்
பொருளெனத் தெரிந்தாய்?” (52)

தருதல், காத்தல், தவிர்த்தல் = படைத்தல், காத்தல், அழித்தல். கருமம் = காட்சியளவை. காரணம் = கருத்து அளவை. தனக்குப் பின் அரசச் செல்வத்தை அடைய வேண்டிய பிரகலாதன் இவ்வாறு அழிந்து போக உள்ளானே என்று இரணியன் கருதியதால், மகனைத் திரு இலீ (திரு இல்லாதவனே) என விளித்தான்.

வேதாந்தத்தில் சொல்லப்படுகிற அத்து விதம், சோகம், தத்துவ மசி என்பனவற்றின் கருத்து, நானே கடவுள் - கடவுளே நான் என்பதாகும். மேலோடு நோக்கும் போது, இரணியன் கூறுவது அந்த வேதாந்தக் கருத்து போல் தோன்றினும் அதுவேறு - இதுவேறு.

இரணியன் என்ன சொல்லியும் எவ்வளவு கூறியதும் பிரகலாதன் பணியாததால், அவனைக் கொல்லும்படி ஆட்களை ஏவினான். எவ்வளவு முயற்சி செய்தும்

பிரகலாதனைக் கொல்ல முடியவில்லை. மீண்டும் பிரகலாதன் தந்தைக்குக் கூறுகிறான்:

தந்தையே நாராயணன் மலரில் மணம் போலவும் எள்ளில் எண்ணெய் போலவும் எங்கும் எல்லாப் பொருள்களிலும் மறைய உள்ளான்:

“மலரினில் வெறியும் எள்ளில் எண்ணெயும் மாண
எங்கும்
அலகில் பல்பொருளும் பற்றிமுற்றிய அரிகாண்
அத்தா” (120)

வெறி = மணம். மாண = போல. இங்கே, நாவுக்கரசரின் தேவாரத்தில் உள்ள —

“விறகில் தீயினன் பாலில் படு நெய் போல்
மறைய நின்றுளான் மாமணிச் சோதியான்”

என்னும் பாடல் பகுதி ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. விறகில் தீயும் பாலில் நெய்யும் மறைந்திருப்பது போல் இறைவன் எங்கும் எதிலும் மறைந்துள்ளானாம். வாழை மரத்தில் தீ இல்லை - காய்ந்த விறகுக் கட்டைக்குள் தீ உள்ளது - அதனால் தான் தீ மூட்டியதும் விறகு எரிகிறது. எரியக் கூடிய பொருள்களில் எல்லாம் ஞாயிற்றின் வெப்பம் உள்ளது என்பது ஒரு வகை அறிவியல் கருத்து. மற்றும்,

“வண்ணப் பூவும் மணமும் போல
மகர யாழும் இசையும் போல”

என்னும் பாரதிதாசனது பாடல் பகுதியும் ஒரு சிறிது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

தூணிலும் இருப்பான் எனப் பிரகலாதன் கூற, இரணியன் ஒரு தூணை உதைத்தான். அதிலிருந்து நரசிங்கம் தோன்றிற்று. நரசிங்கத்திற்கும் இரணியனுக்கும் போர் மூண்டது. இரணியனால் நரசிங்கத்தை வெல்ல

இயலவில்லை. இந்நிலையில், பிரகலாதன் தந்தையை நோக்கி நரசிங்கப் பெருமானை வணங்கும்படி மீண்டும் வேண்டினான். அதற்கு, இரணியன் பின்வருமாறு கூறலானான்:-

வணங்காமை

பிரகலாதா! அந்தக் கோள் அரியின் தோளையும் தாளையும் உன் எதிரிலேயே வெட்டிக்கொண்டு மற்றும் உன்னையும் கொலை செய்து என் மற வாளைத் தொழுவேனே யல்லாமல், வணங்குதல் என்பது மகளிர் ஊடலின் போது கூட இல்லை எனக் கூறி அண்டங்கள் நடுங்கும்படிச் சிரித்தானாம்.

“கேளிது நீயும் காணக்
கிளர்ந்த கோளரியின் கேழில்
தோளொடு தாளும் நீக்கி
நின்னையும் துணித்துப் பின்என்
வாளினைத் தொழுவதல்லால் வணங்குதல்
மகளிர் ஊடல்
நாளினும் உளதோ என்னா
அண்டங்கள் நடுங்க நக்கான்” (146)

கோள் அரி = நரசிங்கம். கேழ் இல் = ஒப்பற்ற. மகளிரின் ஊடல் நாளினும் வணங்கமாட்டேன் என இரணியன் கூறியதிலிருந்து, மனைவி ஊடல் கொள்ளின் கணவன் மனைவியின் கால்களில் விழுந்து ஆறுதல் செய்வது உண்டு என்பது தெரிகிறது. இது உண்மையோ - பொய்யோ - இவ்வாறு கூறுதல் ஒரு வகை இலக்கிய மரபு. மணி மேகலையில் இப்படி ஒரு செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

இலக்குமி என்பவள் ஊடல் கொள்ள, அவளுடைய காம வயப்பட்ட கணவனாகிய இராகுலன் என்பான் அவள் காலில் விழுந்து வணங்கினானாம். (இது முற்பிறப்புச் செய்தி).

“இலக்குமி கேளாய் இராகுலன் தன்னொடு
புலத்தகை எய்தினை பூம்பொழில் அகவயின்
இடங்கழி காமமொடு அடங்கானாய் அவன்
மடந்தை மெல்லியல் மலரடி வணங்குழி” (10:20-23)

என்பது பாடல் பகுதி. மற்றும், சிவப்பிரகாச அடிகளாரின்
பிரபுலிங்க லீலை நூலில் ஒரு பெரிய அடி வணக்கம்
கற்பனையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது:-

சிவன் உமையின் ஊடலைத் தணிக்க உமையின்
காலில் விழுந்தாராம். அவரது முடியில் பிறைநிலவு, பாம்பு,
கங்கா தேவி உண்டு. உமையின் நெற்றிப் பகையாகிய
பிறை நிலவும், அல்குல் பகையாகிய பாம்பும் தன் காலில்
படும்படி விழுந்ததற்கு மகிழாமல், சககளத்தி (ஒத்த
மனைவி) யாகிய கங்காதேவி தன் காலில் படும்படி
விழுந்ததற்காக உமாதேவி மகிழ்ந்தாளாம். பாடல்:

“ஆதி பகவன் தனது ஊடல்
தணிப்பான் பணிய அவ்விறைவன்
பாதம் இறைஞ்சு மதற்கும் நெற்றிப்
பகையும் அல்குல் பகையுமாம்
சீத மதியும் அரவும் விழும்
செயற்கும் உவகை கொளாமல் அலை
மாது பணியு மதற்கு மனமகிழும்
உமையை வணங்குவாம்” (துதிகதி: 2)

என்பது பாடல். மேலும், கம்பராமாயணத்திலேயே மாரீசன்
வதைப் படலத்தில் இத்தகைய செய்தி ஒன்றுள்ளது:-
மாதர் ஊடல் கொண்டபோதும் இராவணனின் மகுடம்
குடிய தலைகள் வணங்கிய தில்லையாம்.

“மெலியும் இடை தடிக்கும் முலை வேயிளந் தோள்
சேயரிக் கண்கள் வென்றி மாதர்
வலிய நெடும் புலவியினும் வணங்காத
மகுடநிரை வயங்க மன்னோ” (4)

என்பது பாடல் பகுதி. இறுதியாக இரணியனும் நரசிங்கரும் கடுமையாகப் போர் புரிந்தனர். தோல்வியுற்றுக் கலங்கிய இரணியனை, நரசிங்கர், அந்தி நேரத்தில், அரண்மனை வாயிலில், தன் தொடைமேல் வைத்துக்கொண்டு, தன் கூரிய நகத்தால் கிழித்துப் பிளந்து மடியச் செய்தார்:

“ஆயவன் தன்னை மாயன்
அந்தியின், அவன் பொற்கோயில்
வாயிலில், மணிக் கவான்மேல்
வயிரவாள் உகிரின், வானின்
மீயெழு குருதிபொங்க வெயில்
விரி வயிர மார்பு
தீ எழப் பிளந்து நீக்கித்
தேவர்கள் இடுக்கண் தீர்த்தான்” (153)

மாயன் = நரசிங்கன். கவான் = தொடை. உகிர் = நகம். இரணியன் பெற்றுள்ள வரத்திற்கு மாறுபடாத வகையில், இரவும் பகலும் இல்லாத அந்தி (மாலை) நேரத்தில், உளரும் வெளியிலும் இல்லாதபடி அரண்மனை வாயிலில், மண்ணிலும் விண்ணிலும் இல்லாதபடி தன் தொடைமேல் வைத்து, எந்தப் படைக்கருவியாலும் இன்றி நகத்தினால் கொன்றான். மக்களோ விலங்கோ இல்லாத - இரண்டும் கலந்த நரசிங்க உருவத்துடன் பொருது கொன்றதும் ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது.

திருமாலாகிய நரசிங்கன் இரணியனை நகத்தால் பிளந்து கொன்றதை, நாவுக்கரசர் தமது திருத்தாண்டகத் தேவாரப் பாடல் ஒன்றில்,

“துங்க நகத்தால் அன்றித் தொலையா வென்றித்
தொகுதிறல் அவ்விரணியனை ஆகம் கீண்ட
அங்கனகத் திருமால்” (6-84-2)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனரும் எந்தப் படைக் கருவியாலும் தன்னைக் கொல்ல லாகாது என்ற உறுதி

மொழியை இரணியன் பெற்றிருப்பதால், 'நகத்தால் அன்றித் தொலையா வென்றி இரணியன்' என்று நாவுக்கரசர் நயம்பட நவின்றுள்ளார். இது ஒப்பு நோக்கத் தக்கது இங்கே.

நரசிங்கர் தேவர்கட்கு அருள் புரிந்தார். இறுதியில், பிரகலாதன் தன் தந்தைக்குப் பதிலாக முடிசூட்டப் பெற்றான்.

வீடணன் இந்த இரணியன் வரலாற்றை இராவணனுக்குக் கூறிச் சீதையை விடுத்து அறநெறி ஒழுகும்படி வற்புறுத்தினான்.

11. வருணன் அடைக்கலம்

ஏழு நாள்

கடலைக் கடக்க வந்த இராமன், கடல் கரையில் தருப்பைப் புல்லைப் பரப்பி அதில் அமர்ந்து வருணன் வரும்படி வேண்டி வருண மந்திரத்தை உருவேற்றிக் கொண்டு ஏழு நாள் தவமியற்றினான். ஒவ்வொரு நாளும் ஓர் ஊழிக்காலம் போல் இருந்தது. அப்படியும் வருணன் வரவில்லை.

“ஊழி சென்றன ஒப்பன ஒரு பகல் அவைஓர்
ஏழு சென்றன வந்திலன் எறிகடற்கு இறைவன்” (6)

கடற்கு இறைவன் = வருணன். ஒரு நாள் போவது ஒரு யுகம் போவது போல் உள்ளது என உலகியலில் கூறுமாறு போல, ஒரு நாள் ஓர் ஊழிக்காலம் போல் தோன்ற ஏழு நாள் தொல்லையுடன் கடந்தும் வருணன் வரவில்லையாம்.

நீரிடை நெருப்பு

வருணன் வராததால், மிக்க நீரில் நெருப்பு தோன்றினாற் போல, அமைதியே வடிவான இராமனின் கண்கள் சினத்தால் சிவந்தனவாம்.

“ஏற்றம் மீக்கொண்ட புனலிடை எரி முளைத் தென்னச்
சீற்றம் மீக்கொண்டு சிவந்தன தாமரைச் செங்கண்”

(7)

நெருப்பை நீரால் அவிப்பர். ஆனால் நீரிலே நெருப்பு தோன்றியது வியப்பு. நெருப்பிலிருந்து நீர் தோன்றுவது உண்டு எனக் கூறுவது உண்டு. அதாவது விண்ணிலிருந்து காற்றும், காற்றிலிருந்து நெருப்பும், நெருப்பிலிருந்து நீரும், நீரிலிருந்து மண்ணும் தோன்றியதாக ஐம்பெரும் பூதங்களின் தோற்றம் கூறப்படும். அந்த முறையின்படிப் பார்க்கினும் நீரிலிருந்து நெருப்பு தோன்றுவதில்லை - நெருப்பிலிருந்தே நீர் தோன்றுவதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். நாம் வாழும் மண்ணிலுடைய உருண்டை ஞாயிறாகிய நெருப்பு உருண்டையிலிருந்து வந்ததாகும். அதாவது நெருப்பு குளிர்ந்து நீராகவும் பின் மண்ணாகவும் ஆவது உண்டு. மாறாக, நீரிலிருந்து நெருப்பு தோன்றுவதாகக் கூறப்பட்ட உவமை இராமனது இயற்கையான அமைதியைக் குறிப்பிடுகின்றது. அத்தகையோனுக்குச் சினம் தோன்றியது வியப்பு என்பதைப் பாடல் அறிவிக்கிறது.

முதலிலேயே சீதையின் பிரிவுத் துயராலும் தூக்கம் இன்மையாலும் சிவந்த கண்கள் (செங்கண்) இப்போது மேலும் சிவந்தனவாம்.

மாண்ட

மனைவியை இழந்து தான் வருந்துவதாக இராமன் கூறுகிறான்: ‘மாண்ட இல் இழந்து அயரும் நான்’ என்பது பாடல் பகுதி. மாண்ட = மாட்சிமைப்பட்ட, இல்

மனைவி (சீதை). இந்த 'மாண்ட இல்' என்பது, புறநானூற்றில் பிசிராந்தையார் பாடியதாக உள்ள

“மாண்ட என் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்”

என்னும் பாடல் பகுதியில் உள்ள 'மாண்ட என் மனைவி' என்னும் தொடரை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்ததாகும். 'மாண்ட' என்பதற்கு 'இறந்த' என்னும் பொருளும் உண்டு. 'இறந்த' என்னும் பொருளில் உள்ள 'மாண்ட' என்பதன் வேர்ச் சொல் 'மாள்' என்பது. 'மாட்சிமைப்பட்ட - சிறந்த' என்னும் பொருளில் உள்ள 'மாண்ட' என்பதன் வேர்ச்சொல் 'மாண்' என்பதாகும்.

இராமன் மேலும் கூறுகிறான்:

இராமன் வலி இழந்த வில்லை உடையவன்; மனைவியைப் பறிகொடுத்த ஏமானி; அதனால் வீரம் இல்லாதவன் என்று என்னை இகழ்ந்து வருணன் வரவில்லையோ? (பாடல் 10)

கரந்து கோடல்

ஒருவரின் உதவியை அவரோடு ஒத்துழைத்துப் பெறுதல், போரிட்டு வென்று பெறுதல், அவரை இடம் விட்டு இடம் பெயர விரட்டிப் பெறுதல், இரந்து (கெஞ்சி யாசித்துப்) பெறுதல் ஆகிய இவற்றுள் எதுவும் ஒத்து வராது. நாமாக எப்படியாவது கரந்து (சொல்லாமல் மறைத்துக்) கொள்ளுதலே சரியாகும். வருவனை வேண்டிப் பயனில்லை.

“புரந்து கோடலும் புகழொடு கோடலும் பொருது
துரந்து கோடலும் என்றிவை தொன்மையின்

தொடர்ந்த

இரந்து கோடலின் இயற்கையும் தருமமும் எஞ்சக்
கரந்து கோடலே நன்றினி நின்றதென் கழறி” (11)

புரந்து கோடல் = ஒத்துழைத்து உதவியாயிருந்து கொள்ளுதல். துரந்து கோடல் = வேறிடம் துரத்திவிட்டுக்

கொள்ளுதல். இரந்து கொடல் = கெஞ்சி யாசித்துக் கொள்ளுதல். முதல் இரண்டு வழிகளும் பண்டைக் காலத்திலிருந்து நடப்பனவே யாகும். ஆனால் இப்போது நாம் வருணனை இரந்து பெறுதலினும் அறம் இல்லாவிடினும் கரந்து கோடலே பொருத்தமெனத் தோன்றுகிறது.

சாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்னும் நான்கு வகை வழிகளுள் இப்போது தண்டமே சிறந்ததாகத் தெரிகிறது இராமனுக்கு. அதாவது நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்கித் தேவையை நிறைவேற்றத் தொடங்கிவிட்டான் இராமன்.

மானுடச் சிறுமை

கடலின் பெருமையையும் காட்டிலே காய் கனி தின்ற எனது மானுடத் தன்மையையும் எண்ணி வருணன் வரவில்லை போலும். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் எனது நிலையைத் தேவரும் காண்பர்:

“கானிடைப் புகுந்து இருங்கனி
காயொடு நுகாந்த
ஊனுடைப் பொறை உடம்பினன்
என்று கொண்டு உணர்ந்த
மீனுடைக் கடல் பெருமையும்
வில்லொடு நின்ற
மானுடச் சிறு தன்மையும்
காண்பரால் வாணோர்” (12)

காய்கனி தின்பவனுக்குப் போதிய வலிமை இராது; கடல் மிகவும் வலிமை உடையது - என்று தன்னை எளிமையாக வருணன் நினைப்பதாக இராமன் எண்ணுகிறான்.

உலகியல் செய்தி ஒன்று நினைவிற்கு வருகிறது. ஒரு காலத்தில் இந்தியக் கிரிக்கெட் ஆட்டக்காரர்கள் வெள்ளையர் நாடொன்றில் சென்று விளையாடித்

தோற்றுவிட்டனர். அப்போது நம்மவர் ஒருவர் பின்வருமாறு கூறினார்: ஆட்டுக் கறியும் மாட்டுக் கறியும் பன்றிக் கறியும் சாப்பிடும் வலிமை மிக்க வெள்ளையர்களை, வெண்டைக் காயும் சுண்டைக் காயும் வாழைத் தண்டும் கீரைத் தண்டும் சாப்பிடும் இந்தியர்கள் வெல்ல முடியுமா? என்பது அவர் கூறியது. இது ஒரு விளையாட்டாகக் கூறியதுதான். இதுபோல், இராமன் காய் கனி தின்பவன்தானே என்று எளிமையாகக் கருதப்பட்டான் போலும்.

தேவர்களையும் அரக்கர்களையும் நோக்க மக்கள் பிறவியினர் சிறுமை உடையவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர் என்னும் குறிப்பு தோன்ற 'மானுடச்சிறு தன்மை' எனப்பட்டது.

வேள்விக் குழி

இராமன் பெருஞ் சினத்துடன் வில்லேந்திக் கடல்மேல் அம்புகளைத் தொடுத்தான்; கடல் வேள்விக் குழியாக (யாக குண்டமாகத்) தோன்றிற்று. கடல் பள்ளம் - வேள்விக்குழி. மீன், பாம்பு, மலை முதலியவை விறகு. கடல்நீர் நெய். இராமன் அம்பு நெருப்பு:

“மீனும் நாகமும் விண்தொடு மலைகளும் விறகா ஏனை நிற்பன யாவையும் மேல்எரி எய்தப் பேன நீர் நெடுநெய்யெனப் பெய்கணை நெருப்பாக் கூனை அங்கியின் குண்டம் ஒத்தது கடல்குட்டம்”

(18)

பேனம் = நுரை. கணை = அம்பு. குட்டம் = குழி, பள்ளம்.

இராமன் விடும் அம்புகளால் கடல்நீர் கொதித்து நுரை தள்ளுவதுபோல் இருக்கிறதாம். கடல் நீர் மிகுதியாதலின் 'நெடுநெய்' எனப்பட்டது. அம்பின் விசையால் தீ தோன்றிற்று. கடலில் உள்ள மீன், பாம்பு, மலை முதலியன எரிதலால் அவை விறகு எனப்பட்டன.

‘ஏனை நிற்பன யாவையும்’ என்பது, எரியின் மேலே போய்ப்படும் பொருள்களைக் குறிக்கும்.

கம்பரின் இத்தகைய உருவகம் பொருத்தமாய்ச் சுவை பயக்கிறது. பாடல் முழுதும் உருவகம் செய்யப் பட்டிருத்தலின் இது முற்றுருவகம் ஆகும்.

திமிங்கில கிலம்

இராமனின் அம்புகளால் பலவும் துண்டமாய்ச் சிதறின. திமிங்கிலங்களும் திமிங்கில கிலங்களும் சிதறிப் பலப்பல துண்டங்க ளாகின:

“துமிந்த துண்டமும் பலபடத் துரந்தன தொடர்ந்து திமிங்கிலங்களும் திமிங்கில கிலங்களும் சிதறி” (23)

கடல்வாழ் உயிர்களுள் திமிங்கிலத்தைப் பெரிது எனச் சொல்வர். திமிங்கிலத்தை விடத் திமிங்கில கிலம் பெரியதாம். இது தொடர்பாகச் சேந்தன் திவாகரம் - விலங்கின் பெயர்த் தொகுதி என்னும் தலைப்பில் உள்ளதைக் காண்போம்:

‘மெலியவரை வலியவர் வாட்டினால் வலியவரைத் தெய்வம் வாட்டும்’ என்னும் பழமொழிக்கு ஏற்ப சிறுமீனைப் பெருமீன் விழுங்கினால் பெருமீனைத் திமிங்கிலம் விழுங்கும் என்று மக்கள் கூறுவதுண்டு. சிறுமீனை விழுங்கும் அந்தப் பெருமீனுக்கு ‘யானை மீன்’ என்று பெயராம். யானை மீனை விழுங்கும் மீனுக்குத் ‘திமிங்கிலம்’ என்று பெயராம். திமிங்கிலத்தை விழுங்கும் மீனுக்குத் ‘திமிங்கிலகிலம்’ என்று பெயராம். இந்த விவரங்களை,

‘யானைமீன், திமி, பெருமீன் ஆகும்’

‘யானை விழுங்கு மீன் திமிங்கிலம் என்ப’

‘அம்மீனை விழுங்கும் மீன் திமிங்கில கிலமே,’

என்னும் நூற்பாக்கள் அறிவிக்கும். பிறரை ஏய்த்துப் பிழைப்பவனைத் திமிங்கிலம் என்று சுட்டித் திட்டுவது உலக வழக்கம். இன்னும் பெரிய அளவில் ஊரை அடித்து உலையில் போடுபவனைத் 'திமிங்கில கிலம்' என்று சொல்ல வேண்டும் எனத் திவாகரம் நமக்குக் கற்றுத் தருவதுபோல் தோன்றுகிறதல்லவா? ஆனால் மக்கள் இந்த திமிங்கில கிலத்தைக் கூடப் பேச்சு வழக்கில் குறிப்பிடுவதுபோல் தெரிகிறது. 'ஐயோ அவனா - அவன் பெரிய திமிங்கில மாயிற்றே' என்று கூறுகின்றார்களே - இங்கே பெரிய திமிங்கிலம் என்பது திமிங்கிலகிலத்தைத்தானோ? இருக்கலாம்!

பொய்ச் சான்று

பொய்ச் சான்று கூறியவனின் குடும்பம் அழிவது போல் இராமனின் அம்புகள் தைத்த மீன்கள் எல்லாம் அழிந்தனவாம். நிற்கும் உயர வாட்டத்தில் தம்மேல் தைத்த பெரிய மீன்கள், கூம்புடன் கூடிய மரக்கலம் ஓடுவது போல் ஓடினவாம்:

“மொய்த்த மீன்குலம் முதலற முருங்கின, மொழியின் பொய்த்த சான்றவன் குலமெனப் பொருகணை எரிய உய்த்த கூம்புடை நெடுங்கலம் ஓடுவ கடுப்பத் தய்த்த அம்பொடும் திரிந்தன தாலமீன் சாலம்” (25)

முருங்குதல் = அழிதல். கூம்பு = பாய் மரம். சாலம் = வரிசை. தாலம் = பனை. தால மீன் = பனை மீன். பனைமீன் என்னும் பெயருடைய மீன்கள் ஒருவகை. இதனை,

“பனைமீன் வழங்கும் வளைமேய் பரப்பின்”

(375 ஆம் அடி)

என்னும் மதுரைக் காஞ்சிப் பகுதியால் அறியலாம். 'தைத்த' என்பது, மொய்த்த - பொய்த்த - உய்த்த -

என்னும் எதுகைகளை நோக்கித் 'தய்த்த' எனப்பட்டது. இந்தக் காலத்தில், எழுத்து வரிசையிலிருந்து 'ஐ' என்னும் எழுத்தைக் கல்லறைக்கு அனுப்பிவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக 'அய்' என எழுதுகிறார்களே - இந்த முறையைப் பின் பற்றிக் கம்பர் 'தய்த்த' என எழுதவில்லை - மேலுள்ள எதுகைச் சொற்களை நோக்கி இவ்வாறு எழுதினார்.

வாய்ப்பு நேரும்போது சொல்லவேண்டிய இன்றி யமையாச் செய்திகளை நழுவ விடாமல் சொல்லியாக வேண்டும். இப்பாடலில் உள்ள 'முருங்கின்' என்னும் சொல்லினை எடுத்துக்கொள்வோம். இங்கே முருங்குதல் என்பது அழிவைக் குறிக்கிறது. முருங்கைமரம் எளிதில் முரிந்து விடக்கூடியது - காற்றடிக்காத போதும், கீரையையும் காய்களையும் தாங்க முடியாமல் திடீரென முரிந்து விடும். கிளைகளைச் சிறாரும் எளிதில் வெட்டவும் ஓடிக்கவும் முடியும். எனவே, இவ்வாறு முருங்குவதால் முருங்கை மரம் முருங்கை எனப்பட்டது.

மர இன அறிவியலார் (Botanists) 'முரிங்க' என்னும் மலையாளச் சொல் 'மொரிங்கா' என ஐரோப்பிய மொழிகளில் திரிந்ததாகக் கூறுகின்றனர். தமிழில் உள்ள மாங்காய், நடுங்கு என்பன, மலையாளத்தில் 'மாங்க', 'நடுங்கு' எனத் திரிந்தது போல், தமிழ் முருங்கை மலையாளத்தில் 'முரிங்க' எனத் திரிந்தது. எனவே, முருங்கை என்பது தமிழ்ச் சொல்லே.

மற்றும் வீர சோழியம் என்னும் நூலின் உரையாசிரிய ராகிய பெருந்தேவனார் என்பவர், 'முருங்கா என்னும் சிங்களச் சொல் முருங்கை என வந்தவாறுங் காண்க' எனத் தத்திதப் படலத்தில் கூறியுள்ளார். இது தவறு. சிங்களத்தில் பலமொழிச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. அவற்றுள் முருங்கை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லும்

ஒன்றாகும். கம்பர் கூறியுள்ள 'முருங்கின்' என்னும் சொல் நமது கருத்துக்கு மிகவும் அரண் செய்கிறது.

அடுத்துப் பொய்ச்சான்றுக்கு வருவோம்: பொய்ச் சான்று சொன்னவர் குலம் அழிவது போல் மீன்கள் அழியுமாம். பொய்ச் சான்று சொல்பவர் நிழலுக்காகத் தங்கும் மரமும் வாடிவிடும் எனக் கலித்தொகை என்னும் நூல் கூறுகிறது.

“கரி பொய்த்தான் கீழிருந்த
மரம்போலக் கவின்வாடி
எரி பொத்தி என்னெஞ்சம்
சுடுமாயின் எவன்செய்கோ” (34:10)

என்பது பாடல் பகுதி. கரி = பொய்ச் சான்று. ஓளையாரின் நல்வழி என்றும் நூலிலும் இது கூறப்பட்டுள்ளது.

“வேதாளம் சேருமே வெள்ளெருக்குப் பூக்குமே
பாதாள மூலிவந்து படருமே - மூதேவி
சென்றிருந்து வாழ்வளே சேடன் குடிபுகுமே
மன்று ஓரம் சொன்னார் மனை” (21)

என்பது பாடல். வேதாளம் = பேய். சேடன் = பாம்பு. மன்று = நீதிமன்றம். ஓரம் = பொய்யான ஓரவஞ்சனை. இவனது குடிக்கெட்டுப் போகும் ஆதலால், கெட்ட குடியில் முளைக்கும் எருக்கம் பூவுக்குக் 'குடிகேடன்' என்னும் பெயர் சித்தர்கள் சூட்டியுள்ளனர். எருக்குக்குக் - குடிகேடன் என்னும் பெயர் சாம்பசிவம் பிள்ளை அகர முதலியில் உள்ளது.

மற்றும், சிலப்பதிகாரத்திலும் பொய்ச் சான்று பற்றி உள்ளது. பொய்ச்சான்று சொல்பவரைப் பூதம் புடைத்து உண்ணுமாம்;

“பொய்க்கரி யாளர் புறங்கூற் றாளர் என்
கைக்கொள் பாசத்துக் கைப்படுவோரெனக்
காதம் நான்கும் கடுங்குரல் எடுப்பிப்
பூதம் புடைத்துணாம் பூத சதுக்கமும்” (5:131-134)

“மற்றவன் கணவற்கு வறியோன் ஒருவன்
அறியாக் கரிபொய்த்து அறைந்துணும் பூதத்துக்
கறைகெழு பாசத்துக் கையகப் படலும்”
(15:77-79)

என்பன பாடல் பகுதிகள். கரி பொய்த்தல் = பொய்ச்
சான்று கூறுதல்.

சிலம்பில் வரந்தரு காதையில் ‘பொய்க்கரி போகன் மின்’
என இளங்கோவடிகள் கூறியுள்ளார்.

இங்கே ‘மொழியின் பொய்த்த சான்றவன்’ எனக்
கம்பர் கூறியிருப்பது மிகவும் எண்ணத் தக்கது. ஒருவன்
மற்றொருவனைக் கொலை செய்தது இவனது உள்ளத்திற்கு
நன்றாகத் தெரியும். ஆனால், நீதி மன்றத்தில் உள்ளத்தை
மறைத்து, ‘கொலை செய்ய வில்லை’ எனச் சொல்லால்
(மொழியால்) பொய் உரைக்கின்றவன் - என்பது இதன்
கருத்து.

கம்பரின் பாடலுக்கு அரணாக, ஒப்பிலக்கிய
மேற்கோள்கள் மேலே தரப்பட்டன.

உப்பும் அப்பும்

கடலில் பல உயிர்களும் வருந்துகின்றன. மேலும்
மேலும் இராமன் அம்புகளை எய்து கொண்டிருக்கிறான்.
இதனால், உப்புக் கடல் என்று இழிவாகக் கருதப்பட்ட
கடல் இப்போது அப்புக் (அம்புக்) கடல் என உயரிய பெயர்
பெற்றதாம். மேலோர் சினப்பினும் நன்மையாகவே முடியும்
என்பதை இதனால் தெரிந்து கொள்ளலாம்;-

“செப்பின் மேலவர் சீறினும் அது சிறப்பு ஆதல்
தப்புமோ அது கண்டனம் உவரியில் தணியா
‘உப்பு வேலை’ என்று உலகுறு பெரும்பழி நீங்கி
அப்பு வேலையாய் நிறைந்தது குறைந்ததோ அளக்கர்”
(33)

உவரி, அளக்கர் = கடல். மேலோர் சினந்தாலும்
நன்மை கிடைப்பது போல், இராமனின் அம்புகளால் உப்பு
வேலை அப்பு வேலை யாயிற்றாம். உப்பு வேலை என்று
உலகோர் பழிப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதற்குச் சில
எடுத்துக்காட்டுகள் காண்பாம்:

“கடல்பெரிது மண்ணீரும் ஆகாது
அதனருகே சிற்றூறல்
உண்ணீரும் ஆகி விடும்” (மூதுரை-12)

என ஒளவையார் கூறியுள்ளார். சிவப்பிரகாசர் பிரபுலிங்க
லீலையில்

“கடலினும் மூழ்குவர் காலம் ஒன்றினே”

என்று எழுதியுள்ளார். இங்கே, ‘கடலினும்’ என்பதில்
உள்ள ‘உம்’ குளிக்க உதவாத இழிவைக் குறிப்பதால்
‘இழிவு சிறப்பு உம்மையாகும். நன்னூல் மயிலை நாதர்
உரையில் (268 ஆம் நூற்பா உரையில்) எடுத்துக்காட்டப்
பட்டுள்ள-

“உவர்க்கடல் அன்ன செல்வரும் உளரே
கிணற்று ஊற்றன்ன நீயுமா ருளையே”

என்னும் பாடல் பகுதியும் இக்கருத்தை உட்கொண்டுள்ளது.
இதனால்தான் ‘உப்பு வேலை என்று உலகறும் பெரும் பழி’
என்றார் கம்பர். வேலை = கடல்.

அம்பு என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு வில்லிலிருந்து
தொடுக்கும் கணை என்பது பொருள். கடலில் அம்புகள்
நிறைந்து விட்டதால் அம்பு வேலை என்றாயிற்று. அம்பு

என்பதிலுள் 'ம' என்னும் மெலி 'ப்' என்னும் வலியாகி அப்பு என வருவதுண்டு. கரும்பு வில் என்பது கருப்பு வில் எனவும், இரும்புப் பாதை என்பது இருப்புப் பாதை எனவும் வருவது போன்றது இந்த அப்பு என்பது. ஆக, அப்புகள் (அம்புகள்) நிறைந்திருப்பதால் அப்பு வேலை எனப்பட்டது.

இங்கே மற்றொரு பொருளும் உண்டு. அம்பு என்னும் சொல் வடமொழியிலும் உண்டு. அங்கே அம்பு என்பதற்குத் தண்ணீர் என்பது பொருள். தாமரைக்கு அம்புஜம் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. அம்பு = தண்ணீரில், ஜ = தோன்றுவது என்பது பொருள். உப்பு வேலை அம்பு வேலையாயிற்று என்றால், நல்லதண்ணீர் உள்ள வேலையாயிற்று என்பதாகும்.

எனவே இராமன் அம்புகள் விட்டதால் உப்பு வேலை அப்பு (அம்பு) வேலையாயிற்று - நன்மையே உண்டாயிற்று எனக் கருத்து கொள்ளல் வேண்டும்.

'குறைந்ததோ அளக்கர்' என்பதற்குக் கடல் குறைவான பெயர் எடுக்கவில்லை என்பது கருத்து.

இதன் அடிப்படையில், 'மேலவர் சீறினும் சிறப்பு ஆதல்' என்ற ஒரு பொருளைப் பெறச் செய்ததால், இப் பாடலில் 'வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி' அமைந்துள்ளது.

கம்பர் மாபெரும் பாவேந்தர் (கவிச்சக்கரவர்த்தி) என்பதற்கு இந்த ஒரு பாடல் போதுமே!

அகப்பை

இராமன் அம்புகளால் நீர் வற்றிப்போன கடலின் அடியில் மணிகள் (இரத்தினங்கள்) தெரிகின்ற தோற்றம், கடலை ஒரு மணிப்பேழையாக (பெட்டியாக) எண்ணச் செய்ததாம். சங்குகளின் துளையில் அம்புகள் செருகியுள்ள தோற்றம் அகப்பைகள்போல் இருந்தனவாம்;

“ஆழியின் புனல்அற மணிகள் அட்டிய
பேழையின் பொலிந்தன் பரவை; பேர்வறப்
பூழையின் பொருகணை உருவப் புக்கன்
மூழையின் பொலிந்தன் முரலும் வெள்வளை” (52)

பூழை = துளை. மூழை = அகப்பை. வளை = சங்கு.
பரவை = கடல்.

வேல் தைத்த தலைகள் அகப்பைகள்போல் தெரிவதாகக்
கலிங்கத்துப் பரணியில் கூறப்பட்டிருப்பது இங்கே ஒருபுடை
ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

“கங்கா புரியின் மதில் புறத்துக்
கருதார் சிரம்போய் மிகவீழ
இங்கே தலையின் வேல்பாய்ந்த
இவை மூழைகளாக் கொள்ளீரே” (563)

என்பது பாடல். கம்பரின் கற்பனையைக் கலிங்கத்துப்
பரணி ஆசிரியராகிய சயங்கொண்டர் இந்த வடிவில்
கூறியிருப்பாரோ!

புலவர் சீற்றம்

இராமன் நூறாயிரம் அம்புகள் விட்டதால், ஆங்கு
உள்ள மலைகள் நூறாயிரம் கோடித் துண்டுகளாகச்
சிதறினவாம். முத்துகள் எல்லாம் ஒன்று நூறாக உடைந்
தனவாம். பெரியோர் சினந்தால் எதுவும் மிகுமே தவிரக்
குறையாது.

“நின்று நூறாயிரம் பகழி நீட்டலால்
குன்று நூறாயிரம் கோடி ஆயின்
சென்று தேய்வறுவரோ புலவர் சீறினால்?
ஒன்று நூறாயின் உவரி முத்தெலாம்” (53)

நூறாயிரம் = இலட்சம். இலட்சம் என்னும் வட
சொல்லுக்கு நேரான தமிழ்ச் சொல் நூறாயிரம் என்பது.

பகழி = அம்பு. உவரி = கடல். புலவர் = அறிஞராம் பெரியோர்.

பெரியோர் சீறினால் மிகுமே தவிரக் குறையாது என்னும் கற்பனையான கருத்து மிகவும் சுவைக்கத்தக்கது. ஒரு குன்றும் ஒரு முத்தும் பலப் பல பகுதிகளாகச் சிதறினவாம். குன்றையும் முத்தையும் கொண்டு, புலவர் சீறினால் குறைவதில்லை என்று மேலும் வேறு ஒரு கருத்தைப் பெறவைத்த இந்த அமைப்பு 'வேற்றுப் பொருள்வைப்பு அணி' ஆகும்

கூறைப் புடவை

நீல நிலக் கடலைச் சுற்றி இராமனின் அம்புகள் கவ்விக் கொண்டிருப்பதால், நிலமகள் (பூமாதேவி), நீலப்புடவையை மாற்றிப் பூவேலை பொருந்திய கூறை உடுத்தியிருப்பது போல் தோன்றினாளாம்

“காலவான் கடுங்கணை சுற்றும் கவ்வலால்
நீலவான் துகிலினை நீக்கிப் பூநிறக்
கோலவான் தனிநெடுங் கூறை சுற்றினாள்
போல மாநிலமகள் பொலிந்து தோன்றினாள்” (55)

காலன் = எமன். எமன் போன்ற கணையாம். துகில், கூறை = உடை. கோலம் = அழகு. தனி = தனித்த, ஒப்பற்ற.

நிலத்தைப் (பூமியைப்) பூமாதேவி, நிலமடந்தை, நிலமகள் என்றெல்லாம் பெண்ணாகக் கூறுவது மரபு. திருவள்ளுவர் 'நிலம் என்னும் நல்லாள்' என்று கூறினார். நிலத்தைப் பெண்ணாகக் கூறியதில் உள்ள பொருத்தமாவது: பெண்ணிடத்திலிருந்துதான் பிள்ளைகள் பிறக்கின்றனர்; அதுபோல் நிலத்திலிருந்துதான் எல்லாம் விளைகின்றன. நிலம் தன்னிடம் பல வளமும் உடைத் தாயிருப்பதால்தான், யாங்கள் ஒன்றும் இல்லாத ஏழைகள்

என்று சோம்பியிருப்பவரைக் கண்டால், நிலம் என்னும் நல்லவள் எள்ளிச் சிரிப்பாள் என்னும் பொருளில்,

“இலம் என்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலம் என்னும் நல்லாள் நகும்” (1040)

என வள்ளுவர் திருக்குறளில் கூறியுள்ளார்.

நிலத்தைச் சுற்றிக் கடல் இருப்பதால், நிலமகள் கடலை உடையாக உடுத்துள்ளாள் எனப்பல இலக்கியங்கள் கற்பனை செய்துள்ளன. மற்றும் ஒன்று வருக: சுந்தரம் பிள்ளை மனோன்மணியம் என்னும் நாடகக்காப்பியத்தில், ‘நீராரும் கடல் உடுத்த நிலமடந்தை’ என்று கூறியுள்ளார்.

திருமண காலத்தில், திருமண அரங்கில் மணமகனது பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் மணமகள் உடுத்துள்ள புடவைக்குக் கூறைப் புடவை என்பது பெயர். திருமணத்தின் முன், கூறைப்புடவை படைத்தல் என்னும் ஒரு மரபும் உண்டு. கூறை நெய்யும் ‘கூறைநாடு’ என்னும் பெயருடைய ஓர் ஊர் மயிலாடுதுறையின் அருகில் உள்ளது.

தறி நெய்பவர்கள் உடையை நீளமாக நெய்வர்; பிறகு வேண்டிய அளவுக்குக் கூறுபடுத்துவர்; அதனால் இதற்குக் கூறை என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. கூறுபடுத்துவது கூறை. இது போலவே, இடையிலே அறுத்து எடுப்பது அறுவை; துண்டு துண்டாகக் கிழித்து எடுப்பது துண்டு; துணிப்பது (வெட்டுவது) துணி; வெட்டுவது வேட்டி, வாய்ப்பு நேருங்கால் இவற்றையெல்லாம் தெரிவிப்பது நல்லது.

நீலக்கடலை உடுத்திருந்த நிலம், இராமன் அம்புகளால் மாறுபாடு அடைந்த அதாவது வேலைப்பாடு மிகுந்த கூறையை உடுத்துப் புதுமணப்பெண் போல் பொலிவுடன் காணப்பட்டது ‘பொலிந்து தோன்றினாள்’ எனக் கம்பர் புனைவு செய்துள்ள நயம் சுவைக்கத் தக்கது.

வருணன் அடைக்கலம்

எத்தனை அம்புகள் விட்டும் வருணன் வராததால், இராமன் மிகவும் சினந்து நான்முகன் கணையை விட்டான். கடல் மிகவும் கொதித்ததனால் வருணன் அஞ்சி இராமனிடம் வந்து பணிந்து போற்றி, குற்றம் பொறுக்குமாறு வேண்டி அடைக்கலம் அளிக்கும்படிக்கெஞ்சிக்கேட்டான்.

பின்னர் இராமன், தீ மிகுதியால் பொங்கும் பால் சிறிது நீர் விட்டதும் அடங்குவது போல் சினம் அடங்கி அடைக்கலம் அளித்தான்.

“அருப்புறப் பிறந்த கோபம் ஆறினான் ஆறா ஆற்றல்
நெருப்புறப் பொங்கும் வெம்பால் நீர் உற்றது
அணைய நீரான்” (74)

அருப்பு = திட்பம். உவமை அடுப்பங்கரைப் பெண்கள் அறிந்த பேருண்மை. வெற்றுப் பாலில் நீர் கலப்பதுதான் குற்றம்; கொதிக்கும் பாலில் சிறிது நீர் கலக்கலாம். இங்கே,

“அடுங்காலை, நீர் கொண்ட வெப்பம்போல் தானே
தணியுமே

சீர்கொண்ட சான்றோர் சினம்” (125)

என்னும் நாலடியார்ப் பாடல் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது, ‘சீர் கொண்ட சான்றோர் சினம்’ என்பது, சினம் கொண்ட இராமன் சீர்கொண்ட சான்றோன் என்பதை அறிவிக்கும்.

பின்னர் இராமன் வருணனை நோக்கிக் கடலில் வழி ஏற்படுமாறு செய் என்றான். அதற்கு வருணன் கூறிய தாவது:- வழி உண்டாக்க வேண்டுமெனின் கடல் நீரை வற்றச் செய்யவேண்டும்; அதற்குப் பல காலம் பிடிக்கும். அதுவரையும் படைகள் காத்திருப்பது அரிது. அல்லது, கடல் நீர் முழுவதையும் கல்லாக இறுகச் செய்யலாம் எனின்; கடலிலுள்ள நூறாயிரக்கணக்கான உயிர்கள் யாவும் நசுங்கி மடிந்து போகும். அதனால், கடல்மேல் அதாவது

என் தலைமேலே கற்களைப் போட்டு அணை கட்டினால், எவ்வளவு காலம் ஆனாலும் நான் தாங்கிக் கொண்டு இருப்பேன்; எனவே, அணை கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்க என வருணன் கூறினான்.

“கல்லென வலித்துநிற்பின் கணக்கிலா
உயிர்கள் எல்லாம்
ஒல்லையின் உலந்துவீழும் இட்டதொன்று
ஒழுகா வண்ணம்
எல்லையில் கால மெல்லாம் ஏந்துவன்
எளிதின் எந்தாய்!
செல்லுதி சேது என்று ஒன்று இயற்றி
என் சிரத்தின் என்றான்” (84)

புளுகினாலும் பொருந்தப் புளுகவேண்டும் என்பர். அது போல், வழி சொன்னாலும் பொருந்த வழி சொல்ல வேண்டும். கடல் நீரை வற்றச் செய்வதால் காலம் மிகப் பிடிக்கும். கடல் நீரைக் கல்லாக்குவதென்றால், உள்ள உயிர்கள் யாவும் அழிந்தொழியும். ஆதலின் அணை கட்டுக என்று திறமையுடன் வருணன் வழி வகுத்துக் கொடுத்துள்ளான். இராமர் மறுக்க முடியாத வழி இது.

சிலபோது ஆற்றில் அணை கட்டுகிறார்கள் - அது அடுத்த வெள்ளத்தில் அடித்துக் கொண்டு போய் விடுகிறது. அதுபோன்றின்றி, ஒன்றும் வீணாகாத வண்ணம் எந்திக் காண்பேன் என்ற சொன்னதான கருத்தை, ‘இட்டது ஒன்றும் ஒழுகாவண்ணம் ஏந்துவன்’ என்பது அறிவிக்கிறது.

இறுதியாக, சேது-அணை கட்டும்படியாக இராமன் படைமறவர்கட்கு ஆணையிட்டான்.

கவிதைப் பகுதி

12. தலையாய தமிழுக்கு நிலையான மகுடங்கள்

(தலைவன் தலைவி உரையாடல்)

நேரிசை ஆசிரியப்பா

பொங்கலோ பொங்கல் பொங்கும் நாளாம்
தங்குதைத் திங்கள் தண்ணிய முதல்நாள்
இனித்திடும் பொங்கல் இன்பமாய் அருந்தி
அணித்தே தலைவனும் தலைவியும் அமர்ந்தே
நனியுரை யாடினர் நகைத்து மகிழ்ந்தே
தான்செய் தளித்த தரமிகு பொங்கலின்
தேன்சுவை நலத்தைத் தெரிவித் திடுகெனத்
தலைவி மகிழ்வொடு தலைவனை வினவினள்
பொங்கலின் இனிமையைப் புகழ்ந்தபின் தலைவன்

*பொங்கலின் இனிய பொருள் ஒன்றுண்டு
திங்களொடு தோன்றிய தீந்தமிழ் மொழியது;
இங்குள தமிழரை ஈன்ற தாய் அது
தண்டமிழ்ந் தாயவள் ஒண்டவந் தோர்களால்
மண்டுதன் வளங்கள் மறைய இழந்தாள்
அன்னை தமிழுக்கு அரும்பெரு மகுடம்
பன்னற் கரியவாய் பற்பல உண்டு
எண்ணரு மகுடம் எழில்பெறச் சூட்டி
அன்னையை அரியனை அமர்த்த வேண்டுமால்.
தலைவி வினவல்:
அன்னையை அரியனை அமர்த்த வேண்டின்,
அன்னையின் தகுதிகள் அறிவிப் பீரென,
தலைவன் கூறல்:

* பொங்கலின் = பொங்கலைக் காட்டிலும்

தனித்தும் இயங்கும் தகைசால் பெருமிதம்,
 இனித்திடு மொழிபல ஈன்றும் கன்னிமை,
 இலக்கிய இலக்கண இயல், இசை, கூத்தெனும்
 துலக்குறு மூவகை துன்னிய பெருவளம்,
 கணக்கில் கலைவளம், கலைக்கழ் கங்கள்,
 மணக்கும் கூடலாம் மதுரையின் மாப்புகழ்
 ஆய்வுமன் றங்கள், அரும்பெரும் படைப்புகள்,
 தாய்மொழி தனக்காத் தம்முயி ருந்தரும்
 வாய்மைப் புலவரும் வள்ளலும் மன்னரும்
 சேய்களாய் மன்னிய செல்வச் செழுமை,
 இன்னன பிறவும் இன்றமிழ்த் தாய்க்கு
 மன்னிய தலைமை மகுடமாய்த் திகழுமால்!
 தலைவி வினவல்: நல்லது,
 இன்னவை யாவும் இன்றமிழ்த் தாய்க்கு
 மன்னிய மகுட மாமா றுணரீத்துமின்!
 தலைவன் கூறல்: சரி, கேண்மதி!

[தமிழின் தொன்மை]

முட்டையோ புள்ளோ முதல தென்று
 திட்டமா யுரைக்கத் தெரியா தாயினும்
 மன்னி முதன்முதல் மக்கள் பேசிய
 கன்னி மொழிநங் கன்னித் தமிழே!
 மன்பதைத் தோற்றம் மாதமிழ் நிலத்திலே
 என்பதை யுரைக்கின் இறும்பூ தென்ன!
 நன்று சான்றும் நவிலுவன் மாதோ!
 அமெரிக் காவிலோ ஐரோப் பாவிலோ
 ஆஃபிரிக் காவிலோ ஆத்திரே லியாவிலோ
 மக்கள் நெருக்கம் மண்டி யிருப்பது?
 தக்க ஆசியத் தரையிலே யன்றோ?
 எப்பொருள் மிகமிக எவ்வழி யிருக்குமோ
 அப்பொருள் தோற்றம் அவணே என்றான்.

அன்னைக் குரிய அரும்பெரு மகுடம்
என்னென் னவென இயம்பிடு கென்றாள்.
தலைவன் கூறல்:
அன்னையின் அருமை பெருமை அனைத்தும்
மன்னிய மகுடமாம் மகிழ்வுடன் கேள்நீ;
கடல்கொள் குமரிக் கண்டமே மக்கள்
முதலில் முகிழ்த்த இடமென்ப தாய்வுரை.
ஞாயிற்றின் பிரிந்த நமதுபூ வுலகில்
முதலில் குளிர்ந்தது முத்தமிழ்க் குமரியே!
‘நெருப்புக் குளிர்ந்து நெடும்பாறை யானது;
பாறை தேய்ந்து பலமணல் உதிர்த்தது’
என்ப திந்தநூற் றாண்டின் ஆய்வுரை.
பாறைக் காலத்தே பைந்தமிழ் மக்கள்
வீறுடன் தோன்றிய வியத்தகு செய்தியை
கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண் டிலேயே
ஐயனா ரிதனார் எனுந்தமி ழறிஞர்
‘கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளோடு
முன்தோன்றி மூத்த குடி’ என மொழிந்தார்.
முதலில் தோன்றிய மூத்த தமிழரின்
மொழியே உலகின் மூத்த முதல்மொழி.
குமரிநா கரிகம் கொடுங்கடல் கொண்டது.
அதாஅன்று,
மண்ணுக் குள்ளே மறைந்த தொன்மைச்
சிந்துநா கரிகமும் செந்தமிழ் இனத்தவர்
சிந்துநா கரிகச் செல்வமே யன்றோ?
அதாஅன்று,
ஒருசொல் பல்பொருள் உணர்த்தலும் தமிழின்
பொருவில் தொன்மையைப் புலனாக் கும்மே!
மாமன் எனுமுறை மகவிடங் கூறின்
மாமனென் றழைக்கும் மற்றை யோரையும்.
ஆமொரு பெயரை அற்றைத் தமிழர்

பாமர நிலையில் பல்பொருட் கிட்டனர்
 அதாஅன்று,
 பிறிது நாடுபல பிறக்கு முன்பே
 அறிவுக் கெட்டா ஐயா யிரமேற்
 செறியும் ஆண்டாய்ச் செந்தமிழ்த் தேமொழி
 இயலிசை கூத்துகள் இன்னபிற பெற்று
 வயங்குவ துலக வரலா றன்றோ?
 எனவே,
 தொன்மை தமிழ்க்குத் தொலைவில் மகுடமாம்

மென்மை

இம்மா வுலகில் எதற்கு மிலாத
 மென்மையும் இனிமையும் மேவிய ஒலிநயம்
 தொன்மையைத் தமிழ்க்குத் துளக்கும் காட்டாம்.
 மென்மை யன்றி மென்சிறார் பேச்சில்
 வன்மை தோன்ற வழிதா னுண்டோ?
 தமிழ்மொழி முதன்முதல் தரணியில் பேசிய
 அமிழ்தத் தமிழரும் அவர்க்கொப் பன்றோ?

இனிமை

அமிழ்தெனும் ஒலியுடன் அமைந்த இனிமையே
 தமிழ்ச்சிறப் பிற்குத் தன்னிகர் கரியால்!
 தானறி மொழிகளுள் தமிழ்க்கிணை யிலையெனும்
 ஊனமில் உண்மையை உரைத்தான் ஒருகவி.
 பன்மொழி யினுமிலாப் பாங்குறு 'ழ'வ்வொலி
 நம்மொழி யுற்றது நனிசிறப் பாமே!
 வண்டமிழ்ச் சுவைநுகர் வாய்ப்பிலா தோரே
 அண்டமும் வீடும் அவாவித் திரிவர்.
 உனது மொழிப்பெயர் ஒருவர் வினவின்
 'இனிமை' என்றுநீ இயம்பலாம் தடையிலை.
 கன்னல் சுவையினைக் கழறுவா யென்றிடின

நன்கு 'தமிழ்' என நவிலலாம் தவறிலை.
 அணியும் பொன்னும் அணிந்த இயைபென
 இனிமையும் தமிழும் இணைந்துள மாதோ!
 இனிமையும் மென்மையும் என்றும் மகுடமால்!

தாய்மைக் கன்னிமை

தனித்தியங் குஞ்சீர் தமிழினுக் குண்டு
 இனித்திடக் கன்னலில் யாதிட வேண்டும்!
 தாய்மொழி தனக்கிலை தான்பன் மொழிக்குத்
 தாய்மொழி யாகியும் தானழி வுறாத
 'தாய்மைக் கன்னிமை' தண்டமிழ்க் குண்டால்!
 ஆய்வுறின் இணையிதற் காதி முதல்வனே!
 அழியாக் கன்னிமை அருந்தமிழ் மகுடமே!

தமிழ்த் தெய்வம்

பணியுங் கோயிலாப் பள்ளி தனைச்செய
 எண்ணார் பாரதி (20) இந்நூற் றாண்டில்.
 அரசி யாந்தமிழ் அன்னை தெய்வமா,
 அரண்மனை யனைத்தும் அருந்தமிழ்க் கோயிலா,
 அரசியல் வினையெலாம் ஆர்வழி பாடா,
 அரசியற் சிறப்பெலாம் அருமைசால் விழவா,
 அரசுள குடியெலாம் அன்புறு அடியரா,
 அரசமரீ புலவோர் அருட்குர வோரா,
 அரசர் அறநிலைத் தலைவராத் தமிழுக்கு)
 அமைத்தே மகுடம் ஆண்டனர் அந்நாள்.

தமிழ்ப் பெருமை

இந்தியா முழுமையும் இமய வரம்பன்
 செந்தமிழ் கொண்டே சிறக்க ஆண்டான்
 என்பதை யவன்பேர் இயம்பு மன்றோ?
 அரசர் அழியினும் அருந்தமிழ்ப் புலவோர்

ஒருசொட்டுக் குருதி உள்ள வரையிலும்
 உயிர்தந்து காப்பர் உயர்தமிழ் என்றே
 அயர்வின் றுணர்ந்த அதியமான் ஒளவைக்கு
 உயிர்தரு நெல்லி உவந்தளித் தானரோ!
 காதலி வழங்குங் கலவி விருப்பால்
 காதல் பணிபுரி காதலன் மான
 மோசி கீரற்கு முன்னொரு சேரன்
 வீசினன் விசிறி வியந்தமிழ் விருப்பால்!
 வேந்தரும் கழகம் வீற்றிருந் தருளி
 மாந்தினர் தமிழ்த்தேன் மடுத்து மடுத்தே!
 சுவைதரு கூடல் தொன்னகர்க் கழகம்
 சிவனும் போந்து செந்தமிழ் ஆய்ந்தான்.
 கூடல் மன்னன் குறைவு செய்ததால்
 வாடி வண்டமிழ்ப் புலவன் இடைக்காடன்
 நீடிய மதுரையின் நீங்கவே, சிவன்
 தேவி தன்னொடும் திருநகர் நீங்கி
 இடைக்கா டன்பின் ஏகினன் என்பரால்!
 காஞ்சி மன்னன் கணிகண்ணனை விலக்க
 அவன்றன் தலைவர் மழிசை ஆழ்வாரும்
 அவன்பின் சென்றதை அறிந்த மாலவன்
 செந்தமிழ் ஆழ்வார் பின்னே சென்றனன்!
 பைந்தமிழ்ப் பெருமை பன்னற் பாற்றோ!
 இவையெலாம்,
 தலையாய தமிழ்க்கு நிலையாய் மகுடமாம்!
 தலைவி வினவல்: ஓகோ!
 தொன்மையும் இனிமையும் தொல்பெரு மைகளும்
 நன்மகுட மாவ தியாங்கனம் நவிலுமின்!
 தலைவன் கூறல்: ஆம் ஆம்!
 இடங்களும் கழகமும் இரும் புகழ் நூல்களும்
 ஒருங்கி யொருகால் ஒழிந்திடக் கூடும்.
 முப்பெருங் கழகம், மூதூர், நூல்கள்

இப்பொழுது திலாமை யிதற்குறு கரியால்!
 தொன்மையும் முதன்மையும் தொல்பெரு மைகளும்
 இன்னொலி நயமும் எழுத்து சொல் வளமும்
 என்றும் அழியா இன்னுயிர் மகுடமாம்!
 இன்னுங் கேள்!
 பரத கண்டம் எனும்இந் தியாவை
 முதலில் இணைத்தவள் முத்தமிழ் மதுரையில்
 அமர்ந்தர சாண்ட அங்கயற் கண்ணியே!
 வடவிம யம்வரை வண்டமிழ்க் கயல் விழி
 படையெடுத்து வென்றது பழவர லாறு
 முழுதுல கத்தின் முதல்பெண் ணரசியும்
 தொழுதகை கயற்கண் தொல்புகழோளே!
 குமரி முதலா இமயம் வரையும்
 தமிழால் மதுரையில் தடாதகை ஆண்டதும்
 தலைமைத் தமிழ்க்கு நிலைத்த மகுடமால்!
 தலைவி வினவல்: சரி சரி,
 எழுத்து வளமும் இனிய சொல் வளமும்
 வழுத்துநூல் வளமும் வகைபெறச் சொன்மின்!
 தலைவன் கூறல்: ஓ, இதோ!

எழுத்து வளம்

பயிற்றும் ஆங்கிலப் பாராள் மொழியில்
 உயிருள் மெய்யுள் உயிர்மெய் ஆங்கில
 மூன்றும் தமிழில் முற்ற உளவே!
 உயிர்குறை வாலவ் வுலக மொழியில்
 குறில்நெடில் தனித்தனி குறிப்பது தொல்லை.
 'வடமலை' என்பதை 'வாடா மாலை' -
 'வாடா மாலை'யை 'வடமலை' என்ப.
 ஆங்கிலக் குறைவின் அழகு புரிந்ததோ?
 தமிழெழுத்து வளத்தின் தகுதி தெரிந்ததோ?

*‘திருமுருகு’ என்பதைத் தெரிய எழுதின்
ஐந்துயிர் மெய்யால் அமையும் தமிழில்.
ஆங்கிலம் பதினோ ரெழுத்திலே அமையும்
பிரெஞ்சு பதினான் கெழுத்து பெறுமால்.

சொல் வளம்

ஒருபொருள் குறிக்கும் பலசொல் வளமும்
பெரும்புகழ்த் தமிழில் பெருகி யுளதே.
ஒவ்வொரு பொருளையும் உணர்த்த நிகண்டில்
பத்தும் இருபதும் முப்பதும் மேலும்
பல்பெயர் இருப்பதைப் பரக்கக் காணலாம்.
இந்திய மொழிகட் கெழுத்து வளமதைத்
தந்த முதன்மொழி தமிழ்மொழி என்றே,
உலக மொழிகட் குயிராம் வேர்ச்சொல்
பலவும் அளித்தது பைந்தமிழ் என்றே,
உலக அறிஞர் ஆய்ந்துரைத் துள்ளனர்.
எனவே,
எழுத்து வளமும் இனியசொல் வளமும்
வழுத்து தமிழின் வளவிய மகுடமால்!

படைப்பு வளம்

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டு முன்பே
எம்மொழி யும்பெறா அகப்பொருள் இலக்கணம்
செம்மொழி தமிழில் செறிந்துள துணர்த்தும்
‘தொல்காப் பியநூல் தோலா மகுடமால்!
தனது நயத்தால் தமிழை உலகுக்கு
நனியறி முகஞ்செய் நன்மறை ‘திருக்குறள்’
தலைமைத் தமிழ்க்கு நிலையாம் மகுடமால்!

* திருமுருகு: தமிழில் ஐந்து எழுத்துக்கள்.
Thirumuruku: ஆங்கிலத்தில் பதினொன்று.
Tiroumouroukou: பிரெஞ்சில் பதினான்கு.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’
என்னும் புறம்முதற் சங்க இலக்கியம்.
மின்னும் ஐம்பெருங் காப்பியம், மேதகு
கம்பன் காவியம், தொண்டர் புராணம்,
பாடல் பெற்ற பழம்பெரும் பதியெனும்
ஈடில் புகழை எளியசீ றூர்க்குத்
தேடித் தந்த திருமுறைப் படைப்புகள்,
ஆழ்வார் அருளிச் செயல்கள் இன்னன
தலையாம் தமிழ்க்கு நிலையாம் மகுடமாம்.
அதாஅன்று,
தமிழுணர் விலாத ‘கும்பகர்ணத்’ தமிழனைத்
தமிழா எழுவெனத் தட்டி எழுப்பும்
பாரதி, பாரதி தாசன் படைப்புகள்,
இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையிலாப் பல்வகை
மறுமலர்ச்சி நூல்கள் மன்னிய மகுடமே!
அதாஅன்று,
ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுக ளாக
ஆயிரம் ஆயிரம் அறிஞர் அமர்ந்தே
ஆய்வு நடாத்திய அருந்தமிழ்க் கழகம்
மேவி யிருந்த மேன்மை மதுரையும்,
தமிழின் சிறப்பைத் தரையுளார்க் குணர்த்தித்
தமிழாய் உலகத் தமிழ்மா நாடும்
தலையாம் தமிழ்க்கு நிலையாம் மகுடமால்!
தலைவி வினவல்! அப்படியா!
ஆங்கிலம் இற்றைநாள் அடைந்துள வளமெலாம்
ஈங்குநம் தமிழில் உளவோ இயம்புமின்!
தலைவன் கூறல்: அதுவா?
தமிழ்மொழி அடக்கித் தாழ்த்தப் பட்டதால்
தமிழ்க்கலை பலவும் தங்கா தொழிந்தன.
ஒழிந்தன, உள்ளன, யாவும் புதுக்கியும்
புதிய கலைபல பொதித்தும் தமிழ்க்குப்

புதுப்புது மகுடம் புனைய வேண்டுமால்!
மின்னும் மகுடமாம் மிளிர்முடி சூட்டி
அன்னை தமிழை அரியணை ஏற்றி
என்றும் எங்கும் எதிலும்
நின்று நிலைக்க நீடுவாழ்த் துவமே!

[ஆசிரிய விருத்தம்]

“நிலையான தமிழ்நூல்கள் பெருகிடுக
தமிழ்மொழியில் நெடிது நல்ல
கலைவாழ்க தமிழறிஞர் வாழ்ந்திடுக
தமிழாயும் கழகம் வாழ்க
உலகார்ந்த நாடுகளில் உயர்தமிழ்மா
நாடுபல ஓங்கி வாழ்க
தலையாய தமிழுக்கு நிலையாய
மகுடங்கள் தழைத்து வாழ்கவே!”

[தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து பாடுதல்]

வாழ்க வாழ்க!

கதைப் பகுதி

13. பிறந்த நாள்(?)

கிராமச் சூழ்நிலையில் பழகிய எனக்குச் சென்னை வாழ்க்கை மிகவும் புதுமையாக இருந்தது. சென்னையில் வேலை கிடைத்ததுகூடப் பெரிதில்லை. ஒரு வீட்டின் தெருப் பக்கத்து அறையை வாடகைக்கு அமர்த்த நான் பட்டபாடு தெய்வம் அறியும்.

வெளிவேலையை முடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தால், நான் உண்டு என் அறை உண்டு, அவ்வளவுதான். புகைவண்டிச் சந்திப்பைப் போன்ற அந்த வீட்டில் 'வச வச' என்று குடியிருக்கும் மற்றவர்களைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. தெரிந்து கொள்ளவும் நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் நான் விரும்பாவிட்டாலும், எதிர் வீட்டில் நடக்கும் சில நிகழ்ச்சிகள் மட்டும் பலகணி (சன்னல்) வழியாக எனக்குத் தெரியும்.

எதிர் வீட்டுச் சிறுமி கமலாவும் சிறுவன் சேகரும் என் அன்றாடக் காட்சிப் பொருட்கள். அந்தச் சின்னஞ் சிறுககளோடு அந்த வீட்டு அம்மா பர்வதம் கொஞ்சம் காட்சியைக் கண்டு நான் சுவைப்பதுண்டு. பர்வதம் கொஞ்சுவதுபோல அவள் கணவன் கமலநாதன் குழந்தை களோடு கொஞ்சாதது எனக்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

குழந்தைகளிடமே பாசம் இல்லாதவர் மற்றவரிடம் எப்படியிருப்பாரோ என்று கமலநாதனைப் பற்றி ஒரு

விதமாக எண்ணிக் கொண்டிருந்த எனக்கு ஒரு நாள் நிகழ்ச்சி உருக்கமாக இருந்தது.

சுமார் எழுபத்தைந்து வயதுடைய ஒரு கிழவனும், கீரைத்தண்டுபோல் துவள்கிற பத்து வயதுடைய ஒரு பையனும் கமலநாதன் வீட்டுத் தெரு வாசற்படியில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தெருக் குறட்டில் சேகர் மூன்று சக்கர சைக்கிள் விட்டுக்கொண்டிருந்தான். சைக்கிளில் சேகருக்குப் பின்னால் கமலா அட்டகாசமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

கிழவனோடு வந்த பையன் மணியன் சிறார்களின் சைக்கிள் சவாரியை மிகவும் ஏக்கத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தனக்கு அப்படி ஒரு சைக்கிள் கிடைக்கக் கூடாதா என்பது அவனது ஏக்கமாய் இருக்கலாம்.

மணியனின் ஏக்கம், சேகர் கமலா ஆகிய இருவரின் களிப்பையும் கர்வத்தையும் மிகுதிப்படுத்தியது. 'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்' என்பது சான்றோர் வாக்கு. வயது வந்தவர்களிடத்திலேயே இந்தப் பண்பு இல்லையே, தம்மைப்போல் பிறரும் நன்றாக இருக்கக்கூடாது என்று எண்ணுகிறார்களே. சிறுவர்களிடத்தில் கேட்கவாவேண்டும்! சைகிள் இல்லாத சிறுவர்களது ஏக்கத்தின் எதிரிலே தாங்கள் மட்டும் சைக்கிள் விடுவதிலேதானே குழந்தை உலகத்தின் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியின் மறைபொருள் (இரகசியம்) அடங்கியிருக்கிறது

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிழவனது பார்வையிலோ ஏமாற்றமும் எரிச்சலும் காணப்பட்டன. அந்த சைக்கிளைப் பிடுங்கித் தன் பேரன் மணியனுக்குக் கொடுத்துவிடத் துடிப்பவன்போல் தோற்றமளித்தான் அவன். அது முடியுமா? தொட்டாவது பார்ப்பதற்காகச் சைத்தினை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த மணியனை இழுத்து

வந்து, ஒரு கையால் அவனைத் தன் உடம்போடு அணைத்துக்கொண்டு இன்னொரு கையால் அவனது தலையை அன்பு ததும்பத் தடவிக் கொடுத்ததைத் தவிரக் கிழவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

பாட்டனுடைய கண்களிலிருந்து அரும்பிய நீர்த்துளிகள் பேரனது தலையின்மேல் தடவிக் கொண்டிருந்த அவனுடைய கைமேலேயே சொட்டிவிட்டதால் பேரனுக்கு அதுபற்றி ஒன்றும் தெரியாது.

இந்தக் காட்சி என்னை மிகவும் உருக்கிவிட்டது. பேரனுக்குச் சோற்றுக்கே வழியில்லை. ஆனால் அவன் சைக்கிள் விட்டுப் பார்க்க வேண்டுமென்று பாட்டனது உள்மனம் விரும்புகிறது. இதில் ஏதோ உள்நோக்கம் இருக்க வேண்டும் என நான் உய்த்துணர்ந்தேன்.

கிழவனது பற்றில் இயற்கையின் மறைவு பொதிந்து கிடப்பதையும் நான் உணரத் தவறவில்லை. இருவருடைய வயதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால், பேரன் பெரியவனாகி நம்மைக் காப்பாற்றும் வயது வரும்வரைக்கும் நாம் இருக்க மாட்டோம் என்பது கிழவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படியிருந்தும் கிழவன் அந்தப் பையனைக் கட்டிக் கொண்டு அழுது தொலைக்கிறான். இந்தப் பற்று இல்லை யென்றால் அந்தக் குழந்தையின் நிலை என்ன?

பையனோடு வந்த கிழவன் பிச்சைக்காரனாகத்தான் இருக்கவேண்டும். தோற்றத்தில் ஏழ்மையும் எளிமையும் காணப்பட்டாலும், பரம்பரை ஆண்டியாக இல்லாமல் பஞ்சத்தில் ஆண்டியாக அவன் இருக்கவேண்டும். வாழ்ந்து கெட்டவன் என்பதற்குரிய சாயல் அவன் முகக்குறியில் தென்பட்டது.

தான் பெற்ற குழந்தைகளிடமே பராமுகமாயிருக்கும் கமலநாதன் கிழவனிடமும் மணியனிடமும் எங்கே பரிவு காட்டப் போகிறார்? விரட்டினாலும் விரட்டலாம். பாவம்! கமலநாதன் வருவதற்குள் பர்வதம் அம்மாளாவது ஏதாவது பிச்சை போட்டு அனுப்பி விடக் கூடாதா? இந்தக் கிழவன் வாய் திறந்து பிச்சை கேட்காமல் ஏன் பேசாமல் நிற்கவேண்டும்? தானாகக் கொண்டு வந்து போட்டும் என்றிருக்க இவன் என்ன பட்டினத்தாரா? ஒருவேளை, வாய்திறந்து கேட்டால் வழக்கமாக நடப்பது போல் 'இல்லை போ' என்று விரட்டி விடலாம்; பேசாமல் கூச்சத்துடன் நின்றால், அவர்களாக இரக்கப்பட்டு ஏதாவது கொண்டுவந்து போட்டாலும் போடலாம் என்று புது மனோதத்துவம் ஏதேனும் கிழவன் கண்டுபிடித்திருக்கிறானா? என்றெல்லாம் நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். நல்ல வேளையாகப் பர்வதம் அம்மாள் வெளியே வந்தாள். கிழவனையும் பையனையும் பார்த்து விட்டு உள்ளே போனாள். ஏதேனும் பிச்சை கிடைக்கலாம்.

இந்த நேரம் பார்த்துக் கமலநாதன் வீட்டுக்கு வந்தார். சிவபூசையில் கரடி விடுவது போல் இவர் வந்துவிட்டாரே என்று எண்ணினேன். ஆனால் நான் எதிர்பார்த்தாற்போல் நடக்கவில்லை. அவரைப் பார்த்ததும் கிழவனும் மணியனும் மழை கண்ட பயிர்போல் குளிர்ந்து காணப்பட்டார்கள். கமலநாதன் வீட்டிற்குள் நுழையாமலேயே, சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டு எவ்வளவோ காசு எடுத்துக் கிழவன் கையில் கொடுத்தார். அடுத்த கணமே கிழவனும் பையனும் அவ்விடத்தினின்றும் மறைந்தனர்.

கமலநாதன் கடுமையானவர் என்று எப்படியோ என் மனத்தில் ஏற்பட்ட தவறான பதிவை இப்போது அழித்து விட்டேன். கிழவன் வாய் திறந்து கேட்காதிருக்கவும்

தானாகப் பரிந்து உதவிய அவரது கொடைப் பண்பை யார்தான் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியும்? ஆனால் உதவி பெற்ற கிழவன் ஒருவகை நன்றியுணர்ச்சியும் காட்டாமல் சென்றது எனக்கு வியப்பாக - இல்லையில்லை - எரிச்சலாக இருந்தது. கேட்ட பிறகு கொடுத்திருந்தால் ஒருவேளை நன்றி சொல்லியிருப்பானோ என்னவோ! கேட்டபிறகுங்கூட கெடுபிடி காட்டிக் கொடுத்தால்தான் கொடையின் அருமை வாங்குபவர்க்குப் புரியுமோ? இல்லாவிட்டால் 'சட்டை' கெட்டுவிடும் போலும்!

இந்தக் காட்சி ஒருநாள் மட்டும் நடக்கவில்லை. அடுத்தடுத்துப் பல நாட்கள் இதுபோல் நடக்கக் கண்டேன். கிழவனும் பையனும் வருவதும் கமலநாதன் ஏதேனும் கொடுத்தனுப்புவதும் வழக்கமாகிவிட்டன. சில நாட்களில் கிழவன் மட்டும் வருவான். சில நாட்களில் பையன் மட்டும் வருவான். என்றைக்கும் கமலநாதனது கொடைமட்டும் வற்றவேயில்லை. இதன் மூலம் அவர் என் உள்ளத்தில் உயர்ந்த இடம் பெற்றுவிட்டார்.

சில சமயம் வான்முகில் பெய்யாது பொய்த்து விடுவதும் இயற்கை. அதுபோலவே ஒருநாள் நிகழ்ச்சி இருந்தது. கமலநாதன் கிழவனையும் பையனையும் நோக்கி, 'இனி இந்தப் பக்கமே வரக்கூடாது' என்று கடிந்து பேசி வெறுங்கையோடு அனுப்பிவிட்டார். மற்றொரு நாளும் ஏழைகள் இருவரும் வந்ததுபோலவே வறிதே திரும்பி விட்டனர்.

பின்னே என்ன? கறக்கிற மாடு என்று தெரிந்தால் உலகம் (வாளா சும்மா) விடாது; ஓட்டப் பீச்சிக்கொண்டு தான் இருக்கும். ஒருவருக்கே தொடர்ந்து தொல்லை கொடுத்தால் யார்தான் செய்யமுடியும்? கமலநாதனது கை வற்றிவிட்டதை யறிந்ததும் கிழவனாகட்டும், பையனாகட்டும் அந்தப் பக்கம் தலைகாட்டவேயில்லை.

சிலநாள் கழித்து ஒரு நாள், தெருக்கோடியிலுள்ள பத்திரிகைக் கடைக்குச் சென்ற நான், அங்கே கமலநாதன் உட்கார்ந்து பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டேன். அந்த நேரத்தில் இரண்டு 'சீவன்கள்' கமலநாதனை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தன. ஆம், அதே கிழவனும் பையனும் தான்.

ஒன்றும் கொடுப்பதற் கில்லை என்று முந்தி வறிதே அனுப்பி விட்டாரே; இங்கேவேறு வந்து அவருக்குத் தொல்லை கொடுப்பானேன்? இப்போதும் அவர் ஒன்றும் கொடுக்காமற்போனால், கிழவன் அவரை வெறுப்பான். அதனால், அவர் முன்பு செய்திருக்கிற உதவிகள் அத்தனையும் மறக்கடிக்கப்படும். எப்போதுமே, வாங்குபவர் களுக்குப் பலநாள் கொடுத்தது நினைவிருக்காது; ஒருநாள் கொடுக்காததுதான் நெஞ்சை உறுத்தும். இந்தக் கிழவன் எதற்காகக் கமலநாதனைக் கடைசி எல்லைவரையும் சோதித்துப் பார்த்து அவருடைய பெயரைக் கெடுக்க வேண்டும்? - என்று நான் கமலநாதன்மேல் பரிவு கொண்டேன்.

ஆனால் என் பரிவுக்கு அங்கே இடம் ஏற்படவில்லை. கிழவனையும் பையனையும் கண்டதுமே கமலநாதன் காசு எடுத்துக் கொடுத்து விட்டார். முந்தி கடிந்து பேசி விட்டதாலும், நடுவில் சில நாட்கள் ஒன்றும் கொடுக்காத தாலும், அவர் மனமிரங்கி இப்போது கொடுத்திருக்கிறார் என்று எண்ணிக்கொண்டேன் நான்.

இப்படியாக மேலும் சில நாட்கள் அதே பத்திரிகைக் கடையில் கிழவனும் பையனும் வந்து கமலநாதனிடம் காசு வாங்கிச் சென்றதைக் கண்டு வியந்தேன். மாலை வேளையில் பொழுது போக்கிற்காக அந்தப் பத்திரிகைக் கடைக் காரரிடம் கமலநாதன் வந்து பேசிக்கொண்டிருப்பது

வழக்கம். அந்தவாய்ப்பை நழுவவிடாது பயன்படுத்திக் கொள்ளும் கிழவன் கெட்டிக்காரன் தான். வீட்டுப்பக்கம் வராதே என்று முந்தி சொன்னதும், கிழவன் வீட்டுப் பக்கமே போகாது நின்று விட்டான். 'இனி இந்தக் கடைப் பக்கமே வராதே' என்ற வாக்கியம் கமலநாதனது வாயிலிருந்து வரும் வரைக்கும் கிழவன் விடமாட்டான் போலும்!

என்னுடைய கணிப்பு பலிக்க வெகுநாள் ஆகவில்லை. அண்மையிலேயே ஒருநாள், நான் வழக்கம்போல வெற்றிலை சீவல் வாங்கச் சென்றிருந்தபோது 'இனிமேல் இதுபோல் இங்கேயெல்லாம் வரக்கூடாது' என்று கமலநாதன் கிழவனைக் கண்டித்தாற்போல ஏதோதோ வார்த்தைகள் என் காதில் விழுந்தன. அந்தோ! அதன்பிறகு கிழவனையும் பையனையும் அந்தப் பக்கமே காணவில்லை.

நான் கிழவனை மறந்தாலும் அவன் மறக்கவிடமாட்டான் போல் இருக்கிறது. ஒருநாள் வழக்கம்போல் வேலை முடிந்து நான் சைக்கிளில் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது, வழியில் ஓர் அலுவலக வாசற்படியில் அதே கிழவனும் பையனும் நின்று கொண்டிருக்கக் கண்டேன். கமலநாதன் கைவிரித்து விட்டதால், பழுத்த மரம் நாடிப் பல பக்கங்களிலும் செல்லும் பறவைகள்போல, இருவரும் இந்தப் பக்கம் யாரிடமோ உதவி கேட்க வந்துவிட்டார்கள் போலும் என்று நான் எண்ணினேன். அப்போது அதே கமலநாதன் வந்து அவர்களுக்குக் காசு கொடுத்ததைக் கண்ட என் கண்களை என்னாலேயே நம்பமுடியவில்லை. கண்ட கண்ட இடங்களில் கேட்டாலும் காசு கொடுக்கும் கமலநாதனது 'குணச்சித்திரம்' எனக்குப் பெரிய புதிராக இருந்தது. வாங்கிச்சுவை கண்ட கை வாங்கிக் கொண்டே யிருப்பதைப் போல் கொடுத்துச்சுவை கண்ட கையும் கொடுத்துக் கொண்டே யிருக்குமோ!

கமலநாதன் வேலை பார்க்கும் அலுவலகம் அதுதான் என்பது எனக்கு அப்போதுதான் தெரியவந்தது. கிழவனும் பையனும் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டு அங்கேயும் படையெடுத்துவிட்டார்களே!

கமலநாதனுக்கும் கிழவனுக்கும் இடையே மறைந்து கிடக்கும் மனோதத்துவத்தை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. 'இனிமேல் இங்கே வராதே' என்று கமலநாதன் கடிந்து பேசுகிறார். அதுபோலவே கிழவன் அங்கே போவதேயில்லை. ஆனால் புது இடத்தில் சந்தித்துக் கேட்கிறான்; அவரும் காசு கொடுக்கிறார். இது எனக்கு மிகவும் புதிராயிருந்தது. ஒருவரையே தொடர்ந்து ஒரே இடத்தில் கண்டு கேட்காமல் மாறி மாறிப் பல இடங்களில் கண்டு கேட்க நேர்ந்தால், கேட்கும் மனம் கூசாதுபோலும்! அதுபோலவே, ஒருவருக்கே தொடர்ந்து ஒரே இடத்தில் கொடுத்துக்கொண்டிருமல் மாறி மாறிப் பலவிடங்களில் கண்டு கொடுக்க நேர்ந்தால், கொடுக்கும் மனமும் சலிக்காது போலும்! இப்படியாக என்னென்னவோ கற்பனை செய்து என் மூளையைக் கசக்கிக் கொண்டே வீடுபோய்ச் சேர்ந்தேன்.

கமலநாதனது அலுவலக வழியாக நான் போம்போது அங்கே பல தடவை கிழவனையும் பையனையும் கண்டிருக்கிறேன். ஒருநாள் அவ்வழியாக வந்துகொண்டிருந்த போது, அந்த அலுவலக எதிரில், கிழவனோடு வந்த பையன்மேல் ஒருவன் மோட்டார் சைக்கிளை மோதிவிட்டான். 'தாத்தா' என்று அலறிக்கொண்டு பையன் கீழே விழுந்தான். 'கண்ணே மணியா' என்று கதறியவாறு கிழவன் பேரனைத் தூக்கிக்கொண்டான். நானும் கிழவனுக்குத் துணை புரிந்தேன். அலுவலகக் குறட்டில் பையனைப் படுக்கவைத்தோம். நல்ல வேளையாக அவனுக்கு ஒன்றும் நேர்ந்து விடவில்லை. ஏதேதோ பணிக்கை செய்ததன் பயனாகச்

சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் அவன் வழக்கம்போல் காணப் பட்டான்.

பையன்மேல் மோட்டார் சைக்கிளை ஏற்றிய கடமையுணர்ச்சி அற்ற காண்டாமிருகம் அவ்விடத்தினின்றும் மறைந்துவிட்டது. என்னால் கிழவனையும் பையனையும் விட்டுப்போக முடியவில்லை. பழகிய 'பாசம்' இல்லா விட்டாலும், பலநாள் பார்த்த 'பாசம்' என்னை உந்தியது. ஏதாவது காசு கொடுக்கவேண்டுமென்று எண்ணினேன். ஏனெனில், வழக்கம்போல் காசுதரும் கமலநாதன் இன்றைக்கு அலுவலகத்திற்கு விடுமுறை. போட்டிருக்கிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

வீட்டில் சிறுவன் சேகருக்கு இன்றைக்குப் பிறந்த நாள் விழா. வீடு ஒரே அமார்க்களமாயிருக்கிறது. வருவாரென்ன- போவாரென்ன! பர்வதம் அம்மாளின் தாய் வீட்டிலிருந்து ஏகப்பட்ட கூட்டம் வந்திருக்கிறது. இந்தக் கோலா கலத்தில் கமலநாதன் அலுவலகம் வருவதெப்படி! கிழவன் பணம் வாங்குவதெப்படி?

கிழவன் மேலும் பையன்மேலும் இரக்கம் கொண்ட நான், ஒரு ரூபாயை எடுத்து 'இதை வைத்துக் கொள்' என்று கிழவனிடம் நீட்டினேன்.

நான் காசு நீட்டியதைக் கண்ட கிழவன் புற்றுப் பாம்புபோல் என்மேல் சீறினான். 'கண்டவர்களிடம் கை நீட்டிக் காசு வாங்க நான் என்ன பிச்சைக்காரனா? உன்னிடம் ஒன்றும் நான் உதவி கேட்கவில்லையே. உன்னிடம் காசு மிகுதியா யிருந்தால் கொண்டுபோய்க் கடலில் கொட்டையா' என்று கடிந்து பேசினான்.

நடப்பது நனவா, கனவா? எனக்குத் தலை சுழன்றது. காலைச் சுற்றிய பாம்பு கடிக்காமல் விடாது என்ற

பழமொழியே போல, கமலநாதன் விரட்ட விரட்ட அவரை விடாது தொடர்ந்து காச வாங்கி வரும் கிழவன், நான் கொடுப்பதை மட்டும் ஏற்காது மறுப்பானேன்? 'பாத்திரம் அறிந்து பிச்சையிடு' என்பது போல, 'பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை எடு' என்றும் ஏதாவது பழமொழி இருக்கிறதோ? கொட்டுப்பட்டாலும் மோதிரக் கையால் கொட்டுப் படவேண்டும் என்பது கிழவனது எண்ணமா? அப்படியென்றால், கொடுப்பதற்குரிய தகுதி நமக்கு இல்லையோ என்று கருதி என்னை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டேன். என்னைப் பார்க்க எனக்கே நாணமாயிருந்தது. கற்புடைய ஒரு பெண்ணை ஒருவன் வேறு விதமாகக் கருதி அவளிடம் தவறாக நடக்க முயன்ற போது, அவள் சீறி அவனது பொல்லாததனத்தைக் கண்டித்து இழித்துப் பேசிவிட்டால் அவன் அடையக் கூடிய மானக் குறைவையும் மன வேதனையையும் மிஞ்சியது என் நிலைமை.

‘கோபித்துக் கொள்ளாதே தாத்தா! கமலநாதன் இன்றைக்கு அலுவலகம் வரவில்லையாதலால் நாமாவது உதவி செய்யலாம் என்று காச கொடுக்க முன் வந்தேன். அடிக்கடி அவரிடம் காச வாங்கும்போது என்னிடம் மட்டும் ஏன் வாங்கக்கூடாது?’ என்று நான் கிழவனைக் கேட்டேன். பேச்சு தொடர்ந்தது:

“என் மகனிடம் காச வாங்கினால் உன்னிடமும் வாங்கி விடுவேனா?”

“என்ன! கமலநாதன் உன் மகனா?”

“ஆமாம்”

“வளர்ப்பு மகனா? அல்லது அண்ணன் மகன்-தம்பி மகன்-இப்படி ஏதாவது முறையா?”

“இல்லையில்லை. என் சொந்த மகனேதான்”.

“அப்படியென்றால் இந்தப் பையன்...?”

“என் பேரன்”.

“மகள் வயிற்றுப் பேரனா?”

“இல்லையில்லை. மகன் வயிற்றுப் பேரன் தான்”.

“எந்த மகன் வயிற்றுப் பேரன்?”

“எந்த மகன் வயிற்றுப் பேரனா? எனக்கு இருப்பது ஒரே மகன் தான்”.

“அப்படியென்றால் இந்தப் பையன் கமலநாதனுடைய மகன் என்று சொல்லுகிறாயா?”

“சொல்லுவதென்ன! அவன் மகனேதான் இவன்”. என்று கிழவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது பையனுடைய கண்கள் உள்ளே சொருகுவதைக் கண்டோம். உடனே அவனை மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டுமென்று நான் சொன்னேன். ‘பையனுக்கு ஒன்றும் நேர்ந்து விடாது; அவனுக்கு ஆயுள் நூறு என்று சோதிடத்தில் சொல்லி யிருக்கிறது’ என்று கிழவன் சொன்னான். ஆயுளை நூறாக்கு வதற்காகத்தான் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். அவனுக்கு உள் காயம் பட்டிருக்கிறது என்று நான் மீண்டும் தூண்டினேன். கிழவன் ஒத்துக்கொண்டான். உடனே அங்கிருந்த ஒரு குதிரை வண்டியைப் பேசிப் பையனையும் கிழவனையும் ஏற்றி நானும் ஏறிக்கொண்டேன். மீண்டும் பேச்சு தொடர்ந்தது:

“ஏன் தாத்தா! நீயும் இந்தப் பையனும் வீட்டோடு இருக்காமல் இப்படி வெளியில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பானேன்?”

“அதுவா! அது ஒரு பெரிய கதை”.

“என்ன கதை? சொன்னால் கேட்கலாம்”.

“மல்லாந்து துப்பினால் மார்புமேலே என்பார்கள். அது போல, நானே அந்தக் கதையைச் சொல்லவா?”

“உனக்கு விருப்பம் இருந்தால் சொல்லலாம்”.

“சரி சொல்கிறேன். பிறரிடம் சொல்லி ஆற்றினால், மனத்திலுள்ள துன்பச் சுமை சிறிது குறையலாம். ஆனால் நீ யார்?”

“நான் வெளியூரிலிருந்து வேலைக்கு வந்திருக்கிறேன். உன் மகன் கமலநாதனது வீட்டிற்கு எதிர் வீட்டில் குடியிருக்கிறேன்”.

“ஓகோ! அப்படியானால் என் மகன் குடும்பத்தைப் பற்றி உனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

“ஏதோ சிறிதளவு தெரியும்”.

“சரி, எதிர் வீட்டுக்காரரிடம் சொல்லலாம். எனக்குக் கமலநாதனும் மங்களம் என்ற பெண்ணும் ஆக இரண்டே குழந்தைகள்தான். மங்களம் திருமணப் பருவத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த சமயம் பார்த்து என் மனைவி என்னையும் குழந்தைகளையும் தவிக்கவிட்டுக் கண்ணை மூடிக் கொண்டாள்”.

“ஐயோ பாவம்! கண் கலங்காமல் சொல் தாத்தா”.

“எனக்குப் போதுமான வசதி கிடையாது. ஒரு விதமாக மங்களத்தை ஓர் ஏழைக்குக் கட்டிக் கொடுத்தேன். எப்படியோ கமலநாதனைப் படிக்க வைத்து வேலையில் அமர்த்தினேன். மீனா என்னும் ஓர் அறிவுள்ள பெண்ணை அவனுக்கு மண முடித்து வைத்தேன். அவள் இந்தப் பையன் மணியனைப் பெற்று மூன்று வயதில் விட்டுவிட்டு மாமியார் போன இடம் போய்விட்டாள்”.

“அப்படியா சங்கதி! அப்படியென்றால் இப்போது வீட்டில் இருக்கும் பர்வதம் அம்மாள் கமலநாதனுக்கு இரண்டாம் தாரமா?”

“ஆமாம் ஆமாம். மீனா போன பிறகு இந்தச் சனியனைத்தான் அவனுக்குக் கட்டி வைத்தேன்”.

“ஓகோ! வீட்டில் இருக்கும் குழந்தைகள் சேகரும் கமலாவும் கமலநாதனுக்கு இரண்டாந்தாரத்து மக்களா? அப்படி சொல்லு”.

“நீ ஒண்ணு. கமலநாதனுக்கு இருப்பது ஒரே பிள்ளை தானையா”.

“அப்படியென்றால் சேகரும் கமலாவும்...?”

“சேகர் பர்வதத்தின் அண்ணன் மகன். கமலா அந்தப் பிசாசினுடைய அக்கா மகள். கல்யாணமாகி ஐந்தாறு ஆண்டாகியும் தனக்குப் பிள்ளை பிறக்காததால் பர்வதம் சேகரையும் கமலாவையும் சிகாரத்துக்குக் கொண்டுவந்து வளர்க்கிறாள் ”

“நன்றாயிருக்கிறது நியாயம்! சரி, நீயும் மணியனும் வெளிக்கிளம்புவானேன்?”

“அதுவா? என்னையும் மணியனையும் எப்படியாவது விரட்டிவிட வேண்டும் என்று பர்வதம் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டாள். அதற்காக ஏதாவது ஏடாகூடம் செய்து கொண்டே யிருந்தாள். சாப்பிடுவதற்கு எங்களுக்குத் தட்டு கழுவி வைக்க மாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டாள் நாங்களாகத் தட்டு கழுவிக் கொண்டுபோய் உட்காருவோம். சாப்பிட்ட பின்பும் நாங்களாகத் தட்டைக் கழுவி வைத்து விடுவோம். அப்புறம் எங்களுக்குப் பரிமாற முடியாது என்று மறுத்து விட்டாள். நாங்களாக எடுத்துப் போட்டுச்

சாப்பிட்டு வந்தோம். பிறகு எங்களுக்குச் சமைக்க முடியாது என்று கைகழுவி விட்டாள்.”

“அட பாவமே! உன் மகன் கமலநாதன் இதில் ஒன்றும் தலையிடுவதில்லையா?”

“அவன் ஏதாவது கண்டித்தால், கிணற்றில் விழுந்து விடுவேன் என்று மிரட்டுவான். ஒருநாள் வேதனை தாளாமல் அவளை ஓர் அடி அடித்துவிட்டான். உடனே கிணற்றில் விழுந்து வீடுகிறேன் என்று ஓடிக் கிணற்றுக் கைப்பிடிச் சுவரின்மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டாள். என்னையும் மணியனையும் வெளியில் அனுப்பினால்தான் கிணற்றில் விழாதிருக்க முடியும் என்று தீர்த்துக்கட்டிச் சொல்லிவிட்டாள்.”

“அப்புறம் என்னவாயிற்று?”

“என் மகன் சிறிது அஞ்சுகிற இயல்பு உடையவன். எனவே, நானாக மணியனை அழைத்துக் கொண்டு மகனிடமும் சொல்லாமல் வெளிக்கிளம்பி விட்டேன்.”

“இரண்டு பேரும் இப்போது எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்கள்?”

என் மகள் வீட்டில் தங்கியுள்ளோம். மகள் வீடு போதுமான வசதி உடையதன்று. ஏதோ உணவு கொடுத்து விடுவார்கள். கைச் செலவுக்காக என் மகனிடம் பேரனுடன் வந்து காசு பெற்று வருகிறேன். வீட்டிற்கு வந்து காசு வாங்குவதைப் பொறுக்காத பர்வதம் அதைத் தடுத்து விட்டாள். பின்பு கடைப் பக்கம் சென்று காசு வாங்குவதை எப்படியோ அறிந்து கொண்ட பர்வதம் அதையும் தடுத்து விட்டாள். அதனால்தான் அலுவலகத்திற்குச் சென்று மகனிடம் காசு பெறுகிறேன்.

அப்படியா கதை! இன்றைக்கு வீட்டில் சேகருக்குப் பிறந்தநாள் விழா நடக்கிறதே உங்களை அழைக்க வில்லையா?

அழைக்கவில்லை. அழைக்க விடமாட்டாள் பர்வதம். இந்தப் பேரனுக்கும் இன்றைக்குத்தான் பிறந்தநாள்.

அப்படியா! உண்மையான வீட்டுப் பேரன் இங்கே சாகக் கிடக்கிறான். அங்கே யார் வீட்டுப் பிள்ளைக்கோ ஆரவாரமாகப் பிறந்தநாள் விழா நடக்கிறதே! என்ன உலகம் இது!

இவ்வாறு பேசிக் கொண்டே இவர்கள் மருத்துவ மனையை அடைந்ததும், பையன் மணியன் வழியிலேயே இறந்து விட்டதாக மருத்துவர்கள் அறிவித்தார்கள்.

அன்றைய நாள் மணியனுக்கு இறந்த நாள் மட்டும் அன்று - அவனுக்குப் பிறந்த நாளும் அன்றைய நாளே அல்லவா?

வாழ்க்கை வரலாற்றுப் பகுதி

14. சிவம் தந்த சிறப்புக் கொடை

சிவப்பிரகாசம் என்னும் முழுப் பெயரை உடைய கவிஞர் புதுவைச் சிவத்தோடு கொண்டிருந்த தொடர்பைப் பற்றிய கட்டுரை கேட்கப் பெற்றது. எனக்குச் சிவம் தந்த சிறப்பைக் கூறுமுன் சில அடிப்படைச் செய்திகளைக் கூறுகின்றேன்:-

1942 ஆம் ஆண்டிலிருந்து புதுவைச் சிவத்தோடு எனக்கு நட்பு உண்டு. அவர் ஞாயிறு நூற் பதிப்புக் கழகம் என்னும் அமைப்பின் பேரால் சந்தானம் அச்சகத்தில் நூல்கள் அச்சிடச் செய்வார். யானும் நூல்கள் அச்சிட ஆங்குச் சென்ற போதெல்லாம் பல செய்திகள் பற்றிக் கலந்து பேசுவோம்.

வீட்டுக்குச் சென்றதில்லை. தெருவில் - வழியில் கண்ட போதெல்லாம் நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருப்போம்.

புதுவை - சொசியத்தே பள்ளியில் நடைபெறும் விழாக்கட்கு அழைப்பு வரும் - செல்வதுண்டு. இவர் அங்கு ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு விழாவில், அப்போது முதலமைச்சராயிருந்த மாண்புமிகு வேங்கட சுப்பா ரெட்டியார் அவர்களும் கல்வியமைச்சராயிருந்த மாண்புமிகு காங்கேயன் அவர்களும் கலந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஊதியம் மிகவும் குறைவு என்பதைச் சுட்டப் பின்வரும் நிகழ்ச்சியொன்றைச் சிவம் சொன்னார்:

ஒரு முறை திரிசிரபுரம் மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, மா சம்பத்து கிடைக்கிறது என்று கூறினாராம். இந்த மா சம்பத்து என்பதை மாசம் பத்து உரூபா கிடைக்கிறது என்ற பொருளில் பிறகு பிரித்துக் காட்டினாராம். இதைச் சிவம் குறிப்பிட்டு, எங்கட்கும் இதே நிலைதான் என்று கூறினார். இப்போது அந்தப் பள்ளியில் நிரம்ப ஊதியம் தரப்படுகிறது.

இவ்வாறு இன்னும் எவ்வளவோ கூறலாம். இனி, சிவத்தால் யான் பெற்ற சிறப்புக் கொடை பற்றிச் சில கூறுவேன்:

புதுச்சேரி - முரட்டாண்டிப் பகுதியை அடுத்து இடையன் சாவடி என்னும் சிற்றூர் ஒன்றுள்ளது. அவ்வூரில் நாதமுனி என்னும் பெரியார் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு மூன்று மகங்கள் உண்டு. இரண்டாம் மகன் திருமணத்தைத் தமிழ்த் திருமணமாக நடத்த விரும்பினார். ஆனால், மாப்பிள்ளை வீட்டார் இறுதி வரையிலும் அதற்கு ஒத்துக் கொள்ளவே யில்லை.

எனவே, நாதமுனி பெண்ணைத் திருமணத்திற்காக மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு அனுப்பி விட்டு, அத் திருமணத்தில் தாம் கலந்து கொள்ளாமலேயே இருந்தார். திருமணம் முடிந்ததும் மணமக்களைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து இங்கே ஒரு தமிழ்த் திருமணம் போன்ற நிகழ்ச்சி நடத்த வேண்டுமென விரும்பி, அந்நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்த ஒருவர் தேவை என வேண்டிச் சிவத்தின் உதவியை நாடினார். அப்போது தமக்குச் சிறிது உடல் நலம் குன்றி யிருந்ததால் சிவம் அவரை அழைத்துக் கொண்டு என்னிடம் வந்தார். அந் நிகழ்ச்சியை நடத்திக் கொடுக்கும்படி யான் வேண்டப் பெற்றேன். இது 1948 ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாம் - சரியாக நினைவு இல்லை.

பெரியவர் நாதமுனி பின்வருமாறு கூறினார்: நிகழ்ச்சியை நடத்திக் கொடுத்துவிட்டு உடனே புறப்பட்டு விடக்கூடாது; எனது சிறு குடிசையில் தங்கி உணவு கொண்டே செல்ல வேண்டும் என்றார். எல்லாவற்றிற்கும் நான் ஒத்துக்கொண்டேன்.

நிகழ்ச்சி நாளன்று காலை நான் இடையன் சாவடி சென்றேன். மணமக்கள் சிற்றுந்தில் (காரில்) வலமாக ஊர்த் தெருக்களைச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். வண்டி வீட்டு வாயிலில் வந்து நின்றது. கூட்டம் பெரிதாயிருந்தது கூட்டத்தின் நடுவில் நின்றிருந்த நான் வீட்டை அண்ணாந்து பார்த்தேன். மாடிவீடு - மேல் மாடியும் இருந்தது. அப்போது பின்னால் இருந்து ஒரு குரல் வந்தது:-

“குடிசை என்று சொன்னாரே - இது மாடி வீடாயிருக்கிறதே என்று ஏமாந்து விட்டீர்களா?” என்று என் பின்னால் இருந்த நாதமுனி கூறினார். நான் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டேன்.

யான் நிகழ்ச்சியில் சொற்பொழிவாற்றியபோது இதைக் குறிப்பிட்டேன். குடிசை என்று சொன்னதால் நான் ஏமாந்து விட்டதாக ஐயா கூறினார். நான் ஏமாறவில்லை. குடி+செய் என்னும் சொற்கள் இணைந்து பேச்சு வழக்கில் குடிசை என்று ஆயிற்று. குடிசை என்பது மண் வீட்டையோ - மாடி வீட்டையோ குறிப்பதில்லை. ‘செய்’ என்றால் நிலம் என்று பொருளாம். குடி செய் என்றால், குடியிருக்கும் நிலப்பகுதி - குடியிருக்கும் இடம் என்பது பொருள். நன் செய் - புன் செய் என்பவற்றில், ‘செய்’ என்பது பேச்சு வழக்கில் ‘சை’ என மருவி ‘நஞ்சை-புஞ்சை’ எனப் பெயர் வழங்கப்படுதல்போல, குடி செய் என்பதிலும் ‘செய்’ என்பது ‘சை’ என மருவிக் குடிசை என்பது உருவாயிற்று. குடில் என்பதும் இது போன்றதே.

குடி + இல் = குடில். குடி இருக்கும் இடம் குடில் ஆகும் -- என்றெல்லாம் என் சொற்பொழிவில் குறிப்பிட்டேன்.

இந்த நிகழ்ச்சியைக் 'குடிசை' என்னும் தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையாக எழுதித் 'தமிழ்ச் செல்வி' என்னும் திங்கள் இதழில் வெளிவரச் செய்தேன். பின்னர் இந்தக் கட்டுரையோடு வேறு சில கட்டுரைகளையும் சேர்த்து 'வாழும் வழி' என்னும் பெயரில் ஒரு நூலாக்கி வெளியிட்டேன். இந்நூல் 1972 ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பாட நூலாக்கப் பெற்றது. எனக்கு இது புதுவைச் சிவம் தந்த சிறப்பான அருட் கொடையாகும்.

பின்னர், பெரியார் நாதமுனி தம் மூன்றாம் மகள் திருமணத்தை முற்றிலும் தமிழ் மணமாகவே எடுத்து தலைமையில் நடக்கச் செய்தார். யார் எவ்வாறு விரும்புகிறார்களோ அவ்வாறு திருமணம் செய்து வைப்பது எனது பணி.

சிவம் தந்த அடுத்த சிறப்புக்கொடை ஒன்று வருமாறு:- வளவனூருக்கு அண்மையில் 'ஓட்டேரிப்பாளையம்' என்னும் சிற்றூர் இருப்பதைப் பலரும் அறிந்திருக்கலாம். எலும்பு முரிவுக்கு அங்கே மருத்துவம் செய்வதையும் பலரும் தெரிந்திருக்கலாம். அந்த ஊரில் ஒருவர் தமிழ்த் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என விரும்பினார்; புதுவைச் சிவத்தின் உதவியை நாடினார். சிவன் முன்போலவே என்னிடம் அழைத்து வந்து ஏற்பாடு செய்தார்.

திருமண நாள் காலையில் நானும் சிவனும் ஓட்டேரிப் பாளையாம் சென்றடைந்தோம். சிவத்தின் துணையுடன் திருமணத்தைத் தொடங்கி நடத்தி வைத்தேன். மங்கல நாண் (தாலி) சூட்டிய பிறகு சிலர் வாழ்த்துரை வழங்கினர். அவர்களுள் ஒருவர், மிகவும் தரக் குறைவாகப்

பேசினார். உடனே அங்கிருந்த ஊர் மக்கள் எங்களை உதைக்கத் தொடங்கினார்கள். சீர்திருத்த இளைஞர்கள் அவர்களை எதிர்த்தனர். இந்தப் போரில் யானும் சிவமும் அடிபடவில்லை. அவர்கட்குள் போர் நிகழ்ந்தது. யான் எனது சார்பில் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டு ஊர் மக்களை அமைதி செய்தேன். பின்னர்ச் செத்தோம் - பிழைத்தோம் என்ற அளவில் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறினோம். பக்கத்து ஊர் இளைஞர் ஒருவர் அவர் ஊருக்கு - அவர் வீட்டிற்கு எங்களை அழைத்துச் சென்று மதிய உணவு அளித்தார். இது நடந்தது 1949ஆம் ஆண்டு.

அங்கே சிறிது நேரம் ஓய்வு கொண்ட பின்பு, புதுவை வரும் பேருந்து வண்டியைப் பிடிப்பதற்காக மாட்டு வண்டியில் வளவனூருக்கு வந்தோம். அங்கே, வளவனூர் உயர்நிலைப் பள்ளித் தலைமைத் தமிழ் ஆசிரியராயிருந்த திரு. சுந்தரமூர்த்தி என்பவரின் அறிமுகம் கிடைத்தது. அவர் என்னைப் பற்றித் தெரியும் என்றார். அவர் செலவில் சிறுநண்டி நடந்தது.

நான் அந்த நாள் வரை 'தமிழ் வித்துவான்' பட்டம் ஒன்றுதான் பெற்றிருந்தேன்; S.S.L.C. கூடப் படிக்கவில்லை; புதுவைப் பெத்தி செமினர் பள்ளியில் தமிழ் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தேன். என்னிடம் சுந்தரமூர்த்தி கூறியது:- ஆசிரியராயிருப்பவர்கள் பிரைவேட்டாக S.S.L.C. எழுதுவதற்குத் தரப்பட்டுள்ள சலுகை 1950 மார்ச்சோடு முடிகிறது. எனவே, நீங்கள் புதுவை சென்று உடனே S.S.L.C. தேர்வுக்குப் பணம் கட்டி 1950 மார்ச்சில் தேர்வு எழுத முயலுங்கள் என்று ஊக்கப்படுத்தினார். அவ்வாறே, கடலூர் சென்று பணம் கட்டி, S.S.L.C. நூல்கள் வாங்கி வந்து, ஐந்து திங்கள் கால அளவில் எல்லாப் பாடங்கட்கும் யானே ஆசிரியனாய்க் கற்றுத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றேன் அப்போது S.S.L.C. முடித்ததால் தான், பின்னர், இன்டர்

மெடியட், பி.ஏ., எம்.ஏ. தேர்வுகட்குப் படிக்க முடிந்தது. இஃதும் சிவத்தால் பெற்ற சிறப்புக் கொடையாகும்.

அடுத்து ஒரு நிகழ்ச்சி கூறுவேன்: - ஒரு முறை வானூரில் சொற்பொழிவாற்ற, அவ்வூர் இலக்கிய அன்பர்கள் புதுவைச் சிவத்தின் உதவியை நாடினர். சிவம் வழக்கம்போல் என்னையும் அழைக்கச் செய்தார். யானும் சிவமும் சொற்பொழிவுக்கு வருவதற்கான உறுதி பெற்ற வுடன் வானூரினர் சென்றுவிட்டனர்.

சொற்பொழிவு நாளன்று பிற்பகல் இரண்டு (2-00) மணிக்கே வானூரார் ஒருவர் வந்து எங்கள் இருவரையும் அழைத்துச் சென்றார். மூன்று (3-00) மணியளவில் வானூர்ப் பேருந்துப் பாதையில் இறங்கினோம், மூன்று மணிக்கே, அங்கே உள்ள ஒரு தேநீர்க் கடையில் தேநீர் வாங்கிக் கொடுத்தார். அவ்வளவுதான். அதன் பிறகு சிற்றுண்டியோ தேநீரோ கடைசி வரையும் கிடையாது.

ஊரில் மக்கள் வயல் வேலைக்குச் சென்று இரவு ஏழு மணிக்குத்தான் திரும்புவார்கள் - அதனால் கூட்டத்தை இரவு எட்டு மணிக்குத்தான் தொடங்க வேண்டும் என எங்கட்கு அறிவிக்கப்பட்டது. மாலை ஆறு மணி ஆகியும் சிற்றுண்டி தரப்படவில்லை. நாங்கள் இருவருமே மாலையில் சிற்றுண்டி அருந்துபவர்கள். இது குறித்து இருவரும் எங்களுக்குள் பேசிச் சிரித்துக்கொண்டோம். எங்கட்குத் தங்க ஓர் இடம் விடப்பட்டிருந்தது. யானோ, மாலையில் சிற்றுண்டி அருந்தினாலும், இரவு 7-30 மணிக்கெல்லாம் உணவு கொள்பவன். எனவே பசியோடு எட்டு மணிக்கு எவ்வாறு சொற்பொழிவாற்ற முடியும்?

இந்த நிலையில், சிவம், “நான் பேருந்துப் பாதையில் உள்ள சிற்றுண்டிக் கடைக்குக் கடைக்குச் சென்று சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டு உங்களுக்கும் வாங்கி வந்து

விடுகிறேன்” என்று கூறிச் சென்று அவ்வாறே வாங்கி வந்து கொடுத்தார். நான் நடக்க முடியாதவன் ஆதலினால் இருவரும் சேர்ந்து செல்லவில்லை. வாங்கி வந்த சிற்றுண்டியை எங்களை அழைத்து வந்தவர்கட்குத் தெரியாமல் திருட்டுப்பையன் போல் யான் மெதுவாகத் தின்று வைத்தேன். இது தொடர்பாக இருவரும் பேசிப் பேசிச் சிரித்துத் தீர்த்தோம். ஒருவாறு சொற்பொழிவை முடித்துக் கொண்டு புதுவை வந்து சேர்ந்தோம்.

இவ்வாறு புதுவைச் சிவத்தோடு எனக்கு எவ்வளவோ தொடர்பு உண்டு. அவர் இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் உறுப்பினராக (M.P.) அமர்ந்து ஐந்தாண்டுகள் பணி புரிந்தார். செம்மையுடையவராய் வாழ்ந்து வந்த அவர் பிற்காலத்தில் பெரிய பதவிகளைப் பெற்ற போதெல்லாம் யான் உள்ளங் குளிர்ந்து மகிழ்வு எய்தினேன்.

யான், “தமிழ் நூல் தொகுப்புக் கலைக் களஞ்சியம்” (Encyclopaedia of Tamil Anthology) என்னும் பெயரில் ஆயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு நூல் எழுதி முடித்து விட்டேன். இரண்டு தொகுதிகள் கொண்டது இந்நூல். முதல் தொகுதி அச்சடித்து வெளியிடப்பட்டு விட்டது. இரண்டாம் தொகுதி அச்சேற ஆயத்தமாயிருக்கிறது. இப் பெரிய நூலில், தோற்றம் (சுமார்) இரண்டாயிரம் தொகை நூல்களைப் பற்றி எழுதியுள்ளேன். இந்நூலின் ‘இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொகை நூல்கள்’ என்னும் பிரிவில், புதுவைச் சிவத்தின் “தமிழ் இசைப் பாடல்கள்” என்னும் பாடல் தொகுப்பு நூலைப் பற்றி எழுதியுள்ளேன். யான் அவருக்குத் தந்துள்ள நன்றிக் காணிக்கையாகும் இது.

சிறந்த தமிழ் அறிஞரும் பொதுத் தொண்டரும் ஆகிய புதுவைச் சிவத்துடன் நடைபெற்ற இறுதித் தொடர்பு எவ்வாறு தெரியுமா? யான் இப்போது புதுவை நகரை

மிகவும் அடுத்துள்ள வேங்கடநகர் என்னும் குடியிருப்பில் (காலவியில்) குடியிருக்கிறேன். புதுவைச் சிவமும் இந்தக் குடியிருப்பிலேயே இறுதிக் காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்.

நான் மாலையில் உலாத்தலாகக் கடைத்தெருப் பக்கம் போய் வருவதற்காகச் சில நாட்களில் புறப்படுவதுண்டு. யான் சிவம் வீட்டுப் பக்கமாகத்தான் செல்ல வேண்டும். சிவமும் உலாத்துவதற்காக மாலையில் புறப்படுவதுண்டு. இருவரும் தற்செயலாகப் பல நாட்களில் சேர்ந்துகொண்டு சென்றுள்ளோம். இருவரும் பேசிக்கொண்டு செல்வது, இருவருக்கும் உள்ள தலை சுற்றல் - மயக்கத்தைப் பற்றித்தான். மயக்கமாயிருக்கிறது - மயக்கமாயிருக்கிறது என்று அவர் சொல்லுவார். எனது நிலையும் எப்போதும் அதுவே.

வாழ்க்கை ஒரு புகைவண்டிப் பயணம் போன்றது. புதுவைச் சிவம், நீண்ட தொலைவு பயணம் செய்து, நமக்கு முன்பே, ஒரு நிலையத்தில் இறங்கிவிட்டார். அவ்வளவு தான். அவரது ஆருயிர் அமைதி பெறுக.

15. மாணிக்கச் செம்மல்

பல்வேறு நிறுவனங்கள் வாயிலாகவும், தமது சொந்தப் பொறுப்பிலும் தமிழ் வளர்த்த டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்களைப் பற்றிய சிறு வாழ்க்கை வரலாற்றுக் கட்டுரையாகும் இது. இப்பெரியார் வ.சுப. மா எனவும், ஆங்கிலத்தில் VSP எனவும் சுருக்கமாகப் பெயர் வழங்கப் பெற்றார்.

1942ஆம் ஆண்டு கோடை விடுமுறைக் காலத்தில், புதுச்சேரியில் உள்ள கல்விக் கழகம் என்னும் நிறுவனத்தில் முதல் முதலாக நான் இவரைக் கண்டேன்.

புதுவையில் கல்விக் கழகம் மிகவும் சிறப்பாகச் செயலாற்றிய காலம் அது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து வ.சுப. அவர்களும் மயிலம் தமிழ்க் கல்லூரியிலிருந்து யானும் சொற்பொழிவாற்ற வந்திருந்தோம். சொற்பொழிவு இரவு பத்து மணிக்கு முடிந்ததால் அன்றிரவு கல்விக் கழகத்திலேயே தங்கினோம். இருவருமே தமிழ் தொடர்பான நிறுவனங்களிலிருந்து வந்ததால் தமிழ் வளர்ச்சி பற்றியும் பாடத்திட்டம் பற்றியும் விரிவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

அந்தக் காலத்தில் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்த திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் மடத்தின் ஐந்தாம் பட்டத்து ஞானியார் அடிகளார் அண்மையில் சில திங்கள்கட்கு முன்புதான் (தைப்பூசத்தில்) இறுதி எய்தினார்.

ஞானியார் அடிகளாரிடம் பெரும் பற்றும் பணிவும் கொண்டிருந்த வ.சுப. அவர்கள், நாளை காலை திருப்பாதிரி புலியூர் சென்று ஞானியார் மடத்தையும் ஞானியாரின் அடக்கத்தையும் (சமாதியையும்) காண வேண்டும் என விருப்பம் தெரிவித்தார்கள். ஞானியாரின் மாணாக்கனாகிய யான் அவரை அழைத்துக் கொண்டு போவதாகத் தெரிவித்தேன்.

ஒரு தோற்றம் இருபத்தைந்து அகவையுண்ட வ.சுப. ஞானியாரின் சமாதியைப் பார்க்க விரும்பினார் என்றால் ஞானியார் அடிகளார் வணங்குதற்கு உரிய மிக்க பெருமை உடையவர் என்பது பெறப்படும். அந்தக் காலத்தில் பெரிய தமிழ் அறிஞர்களெல்லாம் ஞானியாரின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்குவர். அடிகளாரின் அளவிட முடியாத சிறப்புக்கு ஒரு சான்று காண்பாம்:

எவர் காலிலும் விழுந்து வணங்காத திரு. வி. கல்யாண சுந்தரனாரும் அடிகளாரின் திருவடிகளில் விழுந்து

வணங்குவார். அடிகளாரின் சிறப்பு குறித்துத் திரு.வி.க. தெரிவித்துள்ள சில கருத்துகள் வருமாறு:—

“...முருகன் சேவடி வருடி உருகும் ஈர நெஞ்சும், அவன் புகழ் பேசி இனிக்கும் நல் நாவும், தண்மை பொழியும் செவ்விய நோக்கும், வெண்ணீறு துதையும் நெற்றியும், மாணிக்கக் குழை பிறங்கும் செவியும், பொன்னொளிரும் மணி மார்பும், கருமைக் கதிர் விரிக்கும் திருமேனியும் ‘சண்முகா - சண்முகா’ என்று கூறி நீறு அளிக்கும் நீண்ட கையும் கொண்ட அடிகளின் திருவோலக்கப் பொலிவு என் உள்ளத்தில் ஓவியமெனப் படிந்து நிற்கிறது...

ஞானியார் அடிகளார் மாணாக்கருக்குப் பாடம் சொல்லும்போதும் ஊர் ஊராய்ச் சென்று சொற்பொழிவு நிகழ்த்தும்போதும், தொல்காப்பியனாராகவும், நற்கீர ராகவும், திருவள்ளுவராகவும், இளங்கோ அடிகளாகவும் கச்சியப்பராகவும், கம்பராகவும், சேக்கிழாராகவும், வியாச ராகவும், நீலகண்டராகவும், சிவஞான முனிவராகவும் முறைமுறையே விளங்கி விளங்கி இலக்கிய - இலக்கண - சாத்திர நுட்பங்களை வெளியிடுவதைக் கேட்டுக் கேட்டுப் புலவரானவர் பலர். பழம் புலவர் பலரும் ஞானியார் ஒருவரிடம் விளங்குதல் வியப்பன்றோ!...

அடிகளார் கருமை பூத்த ஒரு பொறுமை மலை. அம்மலையின் உச்சியில் (மூளையில்) கலைமேகங்கள் பொழிந்த அருவி மழைநீர், தேங்கித் தேங்கிப் புரண்டு திரண்டு பன்முகக் கொண்டெழுந்து முட்டி முடுகி, வாயின் வழியே முழங்கி விரைந்து இடையீட்டில்லாச் சொற்றொடர் அருவியாக இழிந்து, பல திறச் சுவைநுட்பப் பொருள்கள் மிதந்து சுழல, அன்பு வெள்ளப் பெருக்காய்ப் பரவிப் பரந்து, அருள் அலை கொழித்துக் கொழுத்து ஓடும். நீர் பருகப் போந்த புலி, கரடி, யானை, மான், பசு முதலியன அருவி

முழக்கில் எழும் இன்னொலி கேட்டு, அதில் ஈடுபட்டுத் தன் தன் பகைமை மறந்து மயங்கி நிற்கும். கரை நீராடுவோர் வெள்ளத்திலுறும் மின் விசையால் அறியாமைப் பிணி நீங்கப் பெறுவர். ஞானியாரின் பேச்சால் விளைந்த நலன் அளப்பரியது...”

இங்கே, இவ்வளவு சுவையாக எழுதிய திரு.வி.க.வைப் பாராட்டுவதா? இவ்வளவு பாராட்டிற்கு உரிய ஞானியாரைப் பாராட்டுவதா? இத்தகைய ஞானியாரின் அடக்கம் காண வேண்டுமென்று விரும்பிய வ.சுப.மா.வின் உயரிய தமிழ்ப் புலமைப் பண்பைப் பாராட்டுவதா?

இவ்வளவு பெருமைக்கு உரிய ஞானியார் அடிகளாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை என்னை எழுதிக் கொடுக்கும்படிப் பணித்து வாங்கி அண்மையில் வெளியிட்ட பேராசிரியர் டாக்டர் ச. மெய்யப்பன் அவர்களும், இந்த வகையில், வ. சுப. மா. வைப்போலவே பாராட்டப் பெறுதற்கு உரிய ராவர்.

வ. சுப. மா.வின் விருப்பப்படி மறுநாள் காலையில் அவரைப் புதுச்சேரியிலிருந்து திருப்பாதிரிப்புலியூர்க்கு அழைத்துச் சென்றேன். பேருந்தில் சென்று கொண்டிருந்த போதும் வழியில் அரிய கருத்து ஒன்று அவர் கூறினார். அந்தக் கருத்து எனக்கு மிகவும் பயன்பட்டது. அதாவது:-

நாம் இலக்கிய வழக்குச் சொற்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் சில சொற்களைப் பொதுமக்கள் தம்மை அறியாமலேயே பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்துகிறார்கள். காட்டாகக் ‘கொடுமை’ என்னும் சொல்லை எடுத்துக் கொள்வோம். கொடுமை என்பதற்குப் பொல்லாத தன்மை என்ற பொருள் உள்ளமை அனைவர்க்கும் தெரியும். ஆனால், ‘கொடுமை’ என்பதற்கு ‘வளைவு’ என்னும் பொருளும் உண்டு என்பது எல்லாருக்கும் தெரியாது.

ஆனால், அறியாதவர்களும் அந்தப் பொருளில் அதைச் சொல்லுகிறார்கள். 'கொடுவாள் கத்தி' என்பதில் கொடு என்பது 'வளைந்த' (வாள்) என்னும் பொருளைத் தருகிறது. அந்தக் கத்தி வளைவாகத் தானே உள்ளது. மற்றும், 'கொடுக்காய்ப் புளிச்சுளை' என்பதிலும் 'கொடு' என்பது 'வளைந்த' என்னும் பொருளிலேயே உள்ளது. அந்தக் காய்ச் சுளை வளைவாகத்தான் இருக்கும். அடுத்து, - 'பா' என்னும் ஓரெழுத்து ஒரு மொழிக்குப் 'பரப்பு' என்னும் பொருளும் உண்டு. பாஅடி யானை (புறம் - 233) என்பதற்குப் பரந்த காலடி உடைய யானை என்பது பொருளாகும். இந்தப் 'பா' என்பதைப் பரப்பு என்னும் பொருளில் தம்மை யறியாமலேயே மக்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். எடுத்துக்காட்டு: பாவாடை - சுருக்கம் சுருக்கமாகத் தெரியும்படித் தைத்திருக்கும் பாவாடை கால்களை, எவ்வளவு அகற்றி வைப்பினும் பரந்து கொடுக்கும். அதனால் அதற்குப் பாவாடை என்னும் பெயர் வழங்கப் படுகின்றது. - என்பன, வ. சுப. மா. சொன்ன ஆராய்ச்சி விளக்கமாகும். இதைக் கேட்டு யான் மிகவும் மகிழ்ந்தேன்.

இந்தக் கருத்தை யான் பாடம் கற்பித்த போதும் சொற்பொழி வாற்றிய போதும் எடுத்துக் கூறியுள்ளேன்- எனது நூல் ஒன்றிலும் எழுதியுள்ளேன்.

இந்தக் கருத்து பேருந்தில் சென்றபோது பேசியது. பேருந்து திருப்பாதிரிப் புலியூரை (கடலூர்-2) அடைந்தது. வ. சுப. மா. ஐயா அவர்களை யான் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் கோயில் தெருவில் இருக்கும் ஞானியார் மடாலயத்திற்கு அழைத்துச் சென்று சுற்றிக் காண்பித்தேன். அங்குள்ள சிறந்த நூலகத்தைப் பார்வையிடுவதில் ஐயா சிறிது நேரம் செலவழித்தார். பின்னர்ப் பாடலேசுவரர் திருக்கோயிலுக்கும் அழைத்துச் சென்றேன். 'தேயமெல்லாம் நின்றிறைஞ்சும் திருப்பாதிரிப் புலியூர்' என அப்பரடிகள் பாடியுள்ள

அவ்வூர்க் கோயிலில் வழிபாடு செய்தபின், ஒரு குதிரை வண்டி அமர்த்தி வண்டிப் பாலையம் - சமாதித் தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றேன். அடிகளாரின் அடக்கத்தின் முன்னே மாணிக்கம் ஐயா, கீழே விழுந்து வணங்கி எழுந்து தரையில் அமர்ந்து சிறிது நேரம் கண்களை மூடி அமைதி காத்தார். பின்னர் உணவு முடித்துச் சிதம்பரத்திற்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

யான் மாணிக்க ஐயாவின் தலைமையில், 1971 ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் 'தொண்ணூறும் தொள்ளாயிரமும்' என்னும் பொருள் பற்றியும், 1973 ஆம் ஆண்டு சென்னைக் கருத்தரங்கில் 'அளபெடைகளின் பொருள் பெறுமானம்' என்னும் பொருள் பற்றியும், அதே 73-இல் ஞானயார் அடிகளாரின் நூற்றாண்டு விழாவில்-வண்டிப் பாலையம் சமாதித் தோட்டத்தில் அடிகளாரின் அருள் பணி பற்றியும் சொற்பொழிவாற்றினேன். அந்தக் கூட்டத்தில் ஐயா எனது நூல் ஒன்றையும் வெளியிட்டார். முளைக் கட்டிப் பிணியாளனாகிய யான் அமர்ந்து பேசவும் ஒப்புதல் அளித்தார்.

அண்ணாமலையில் ஐயா பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த போது இடையில் அதை விட்டுக் காரைக்குடிக்குச் சென்று அழகப்பா கலைக் கல்லூரியின் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றுக் கல்லூரிக்குப் பெருமை சேர்த்தார். மீண்டும் அங்கிருந்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வந்து அனைத்துத் தமிழ்த் துறைக்கும் இந்திய மொழிப் புலத்திற்கும் தலைமை ஏற்று அரும்பணிபுரிந்தார். ஐந்தாவது வகுப்பு வரையும் உள்ள தொடக்கப் பள்ளித் தலைமையாசிரியர் சிலர் வகுப்பு எடுக்காதது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், இவ்வளவு பெரிய பொறுப்பேற்றிருந்த

ஐயா அவர்கள், ஒரு வாரத்திற்குக்குப் பதினொரு(11) மணி நேரம் வகுப்பெடுப்பதாக என்னிடம் அறிவித்தபோது யான் மிகவும் வியப்படைந்தேன். தலைவரும் வகுப்பு எடுத்தால் தான் மாணக்கருக்கும் நிறுவன அமைப்புக்கும் இடையே நல்ல தொடர்பு இருக்கும் என ஐயா என்னிடம் கூறினார். எனது நூல் ஒன்று, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பாடம் ஆகிய பேறு பெற்றது.

ஓய்வுக்குப் பின்னர், காரைக்குடியில் தமிழியக்க நிறுவனம் அமைத்துத் தமிழ் வளர்ச்சிப் பணியாற்றி வந்தார், இடையிலே மதுரைகாமராசர் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர் பொறுப்பேற்றுப் பேரும் புகழும் பெற்றார்.

தொல்காப்பியத்தில் வல்லவரான ஐயா, தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்திற்காகத் தொல்காப்பிய ஆய்வு செய்து அளித்தார்.

திருச்சிப் பெரியார் முத்தமிழ்க் காவலர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் அவர்கள் அமைத்துள்ள தமிழகப் புலவர் குழுவின் தலைவராக மாணிக்கம் ஐயா அமர்த்தப் பெற்று வழி நடத்தி வந்தார். புலவர் குழுவின் வெள்ளி விழா 1983-அக்டோபரில் சேலம் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் நடத்தப் பெற்றது. அவ்விழாவில் எனக்குத் 'தமிழ்ச் சான்றோர்' என்ற பட்டமும் பதக்கமும் பொன்னாடையும் அளித்தார்கள். அதற்காக அவ்விழாவிற்கு யானும் போயிருந்தேன். அங்கே நடந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் கூறுவேன் :

விழாவின் முதல்நாள் மாலைக் கூட்டத்திற்கு மாணிக்கம் ஐயா தலைமை தாங்கினார். கூட்டத்தில் சேலத்தார் ஒருவர் சொற்பொழிவாற்றிய போது பின்வருமாறு ஒரு கருத்து மொழிந்தார். அதாவது:- இரண்டு தமிழ்ப் புலவர்களை இரவில் ஓர் அறையில் அடைத்துப் பூட்டி

வைத்து மறுநாள் காலை திறந்து பார்த்தால், இருவருள் ஒருவர் அடிபட்டுச் செத்துக்கிடப்பார் - என்று கூறினார். அதைக் கேட்டதும், பார்வையாளர்கள் கை தட்டி நகைத்தார்கள். அவரைத் தொடர்ந்து அடுத்துப் பேசுவந்த ஒருவர் முன்னவரினும் ஒரு படி மேலே போய்விட்டார். இரண்டாமவர் கூறியதாவது:- இருவருள் ஒருவர் செத்துக் கிடப்பார் என்று முன்பு பேசியவர் கூறினார் - ஒருவர் மட்டுமல்ல - இருவருமே செத்துக்கிடப்பார்கள் - அந்த அளவுக்கு வாதம் புரிந்து அடிதடியில் இறங்கியிருப்பார்கள் - என்று தெரிவித்தார். உடனே அவையினர் நெடுநேரம் கைதட்டிச் சிரிப்பாய்ச் சிரித்தார்கள்.

இவ்வாறு அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, மாணிக்கம் ஐயா இடையில் எழுந்து போய் ஒலி பெருக்கிக் கருவியைப் பிடித்துக் கொண்டு, நீங்கள் எங்களை அழைத்துப் பெருமை படுத்தியது போதும் - இனிமேல் எங்கும் என்றும் இதுபோல் பேசாதீர்கள் - என்று முழங்கி விட்டு வந்து அமர்ந்தார். அதன் பிறகு அவையின் நடைமுறையே மாறி நல்ல நிலையை எய்தியது,

எல்லாத் தொழிலாளர்களுமே - எல்லாத்துறையினருமே ஒருவர்கொருவர் மாறுபடுவது உலக இயற்கை. மற்றவர்கள் அறையில் ஆடுகிறார்கள் - தமிழ்ப் புலவர்கள் அம்பலத்தில் ஆடுவதால் வெளியில் தெரிகிறது. இவ்வாறு தமிழ்ப் புலவர்களைக் குறைவு படுத்துவது தமிழைக் குறைவு படுத்துவதாகவே பொருள்படும். இதனைப் பொறுக்க முடியாத மாணிக்கம்ஐயாவின் தமிழ்ப் பற்றும் கடமை உணர்வும் துணிவும் பெரிதும் பாராட்டத் தக்கனவாம்.

நூல்கள்

ஐயா பல ஆய்வு நூல்கள் எழுதியுள்ளார்கள். தொல்காப்பியப் புலமைத்திறன் பற்றிச் சொல்லவேண்டிய

தில்லை. ‘தமிழ்க் காதல்’ என்னும் நூலில் தமிழுக்கே உரித்தான அகப்பொருள் இலக்கணமும் அகப்பொருள் இலக்கியங்களும் நடமிடுகின்றன. வள்ளுவம் என்னும் நூல், வள்ளுவரை நம் கண் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறது. கம்பர் என்னும் ஆய்வுநூல் இராம கதையின் தேன் பிழிவாக இனிக்கின்றது. இவ்வாறு ஐயாவின் நூல்களைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டு போவதென்றால் அதற்கு அளவே இராது.

மாணிக்கக் குறள்

ஐயா இயற்றிய ‘மாணிக்கக் குறள்’ என்னும் நூல் பற்றிச் சிறிது விரிவாக நோக்கி இந்தத் தலைப்பை முடித்துக் கொள்ளலாம்.

மாணிக்கம்போல் சிறப்புடைய குறள் என இதற்குப் பொருள் பண்ணலாம். எந்த மாணிக்கம் போல் எனில், ஆசிரிய மாணிக்கம் என்றும் கொள்ளலாம் - அல்லது - ஒன்பான் மணிகளுள் ஒன்றான மாணிக்கம் என்றும் கொள்ளலாம். ஐந்நூற்றாறு (506) குறள் பாக்களைக் கொண்ட இந்நூல் அந்தாதித் தொடையாய் அமைந்து அணி செய்கிறது. நூலின் பெரும்பாலான இடத்தைத் தமிழியக்கம் எடுத்துக்கொண்டது. மீதி இடம் மன்பதைச் (சமுதாயச்) சீர்திருத்தத்திற்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழியக்கம்

“தமிழிற் சிறந்ததோர் தாய்மொழி யில்லை
இமிழ்கடல் ஞாலத் தெமக்கு”

என முதல் குறளே தமிழில் தொடங்குகிறது. தமிழ் தமிழர்க்கு மட்டும் தாய் மொழி யில்லை - எல்லா மொழி யினர்க்கும் பழம் பெருந் தாய் தமிழ் என அடுத்த குறள் கூறுகிறது.

“எமக்கென்ப தென்னோ எனைமொழி யாளர்
தமக்கும் பழந்தாய் தமிழ்”

என்பது பாடல். இந்தக் கருத்தை உறுதி செய்யும் சான்று
ஒன்று காண்பாம்:

தலை சிறந்த இலங்கைப் பேரறிஞரான ஞானப்
பிரகாச அடிகளார் (Rev. S. Gnana Prakasar O.M.I.)
“சொற் பிறப்பு - ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி” (An Etymolo-
gical and Comparative Lexicon of The Tamil Language)
என்னும் ஓர் அகராதி வெளியிட்டுள்ளார். அதன்
முன்னுரையில் பின்வரும் கருத்துகள் கூறியுள்ளார்:

“தமிழ்ச் சொற்கள் முதல் முதல் மக்களினத்தில்
மொழி தோன்றத் தொடங்கிய காலத்தில் எழுந்த
சொல்லொலிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. தமிழ்ச்
சொற்களால் உணர்த்தப்படும் கருத்துகள், மக்களினத்தின்
பொதுப்பண்பைக் குறிக்கும் அடிப்படையாகும். எனவே,
கூர்ந்து ஆராயின், தமிழ்ச் சொற்களின் வேரிலிருந்தே
உலக மொழிகளின் சொற்கள் தோன்றிப் பல்வேறு வடிவங்
கொண்டன என்பது புலப்படும்” - இவ்வாறு ஞானப்பிரகாச
அடிகளார் சொல்லியிருப்பதற்குமேல் இன்னும் என்ன
சொல்லவேண்டும்!

“சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே - அதைத்
தொழுது படித்திடடி பாப்பா”

என்றார் பாரதியார்.

“சொல்லில் உயர்வு தொழுதமிழ் என்றானே
பள்ளியுள் அஃதுண்டோ பார்” (433)

என்பது மாணிக்கக் குறள். இவ்வாறெல்லாம் தமிழின்
நிலைபற்றியும் அதை உயர்த்தி வளர்க்கவேண்டிய கடமை
குறித்தும் மாணிக்கக் குறள் நிரம்பக் கூறுகிறது.

மன்பதைச் சீர்திருத்தம்

திருவள்ளுவரின் குறள் தமிழியக்கம் கூறவில்லை - அன்றைக்குக் கூற வேண்டிய நிலையில் தமிழ் இல்லை. ஆனால் மன்பதை கேடுற்றிருப்பதால் மன்பதைச் சீர்திருத்தத்தை வள்ளுவர் வலியுறுத்தினார். மக்கள் மந்தை இன்னும் திருந்தாததால், மாணிக்கனாரும் சீர்திருத்தங்கள் சில வலியுறுத்தியுள்ளார்; புகை பிடித்தல், கள்ளண்ணல், சாதி வேறுபாடு, குருட்டு மூட நம்பிக்கை முதலியவற்றைச் சாடியுள்ளார்:

“புற்று வளர்க்கும் புகைப்பிடிப்பு விட்டக்கால்
வற்றுமே நெஞ்சு வலி” (449)

“உடலே சிறந்த உடைமை மதுவின்
குடமாதல் அன்புக் கொலை (453)

“பார்க்காதே சாதிமதம் பார்வைக் குறிதப்பித்
தூர்க்காதே அன்புத் துணை” (20)

“வாழ்வுக் குதவா வறட்டு மரபுகள்
பாழ்வுக் கிணற்றின் படி” (336)

புகை பிடிப்பதை விடின் நெஞ்சுவலி இராது. உடலை மதுக் குடமாக்கிக் கொள்ளலாகாது. சாதி, மதம் பார்த்து அன்பைத் தூர்த்து விடாதே. வாழ்வுக்கு உதவாமல் பாழ் படுத்தும் வறட்டு மூட நம்பிக்கைகளை விட்டொழிக - என்றெல்லாம் குறள்களின் வாயிலாக மாணிக்கனார் மன்பதை பேணும் பெரும்பணியாற்றியுள்ளார். வள்ளுவரின் குறள் போலவே, இந்தக் குறள்களையும் கற்று ஒழுகின் பெரும்பயன் பெறலாம்.

தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம்

தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தைப் பலர் ஒத்துக் கொண்டனர் - ஆனால், தமிழகப் புலவர் குழு மட்டும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை - என்பதாகச் சிலர் ஒரு கருத்து

கூறுகின்றனர். புலவர் குழுவினர்தான், அனைவரும் ஒத்துக் கொண்டார்களோ-இல்லையோ! அதன் தலைவரா யிருந்த வ.சுப.மா. ஒத்துக் கொள்ளவே இல்லை. தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் தேவைதானா? என்பதாக ஒரு தலைப்பு இட்டு ஓர் அறிக்கையும் வெளியிட்டுள்ளார். அதில், தேவையில்லை என்பதைப் பல சான்றுகளுடன் திறம்பட விளக்கியுள்ளார்.

எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தை வற்புறுத்துபவர்களுள் முதன்மையானவர்கள், மொழியியல் என்னும் இன்றியமையாமை இல்லாத - இறக்குமதிச் சுமையைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் சிலரே யாவர். வ.சுப.மா. ஐயாவுக்கு மொழியியல் தெரியாது என்று குறை கூறியவர் களும் உளர். மொழியியல் கல்லாதார் தமிழ் வளர்க்க முடியாதா?

மொழியியல் - கல்வி என்பது ஒரு புது மொழியைக் கற்பது போன்றதே. எண்ணற்ற புதிய ஆங்கிலச் சொற்களையும், அவற்றிற்கு இணையெனப் புனைவு செய்துள்ள தமிழ்ச் சொற்களையும் கற்கவேண்டும். கற்று எழுத்து களைப் பற்றியும் சொற்களைப் பற்றியும் மென்று கொண்டிருக்கவேண்டும். ஐ, ஓள எழுத்துகட்குக் கல்லறை கட்டுப்பட்டுள்ளது. உள்ளே தள்ள முடியாதவாறு எம்மனோர் தடுத்துக் கொண்டுள்ளனர். இருக்கும் இலக்கண நூல்களில் பல மாற்றங்கள் செய்யத் துடிப்பவர்க்கு, மொழி சிதைந்து புதுமொழிபோல் - வேறு மொழிபோல் ஆய்விடுமே என்ற கவலை கிடையாது. மொழியியலார் ஒருவர், காது-செவி என்னும் இரு சொற்களும் ஒரே வேர்ச் சொல்லி லிருந்து வந்தவை - அந்த வேர்ச் சொல்லைத் தேடி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்றார். இதைக் கேட்டதும், எனக்கு உள்ளுக்குள் இரக்கச் சிரிப்பு ஏற்பட்டது.

அந்தோ! வீண் வேலை செய்து இடர்ப்படுகிறாரே என்று இரக்கப்பட்டேன். மற்றொரு மொழியியலார் வெளக்கு என்பதிலிருந்துதான் விளக்கு வந்தது என்றார் - அங்ஙன மெனில், வெறகு என்பதிலிருந்துதான் விறகு என்பதும், எலை என்பதிலிருந்துதான் இலை என்பதும், கௌம்பு என்பதிலிருந்து தான் கிளம்பு என்பதும் வந்தனவோ? அந்தோ அளியர்!

பெரும் பிரிவு

தமிழ் வளர்ச்சிக்கென்றே வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவிட்டுத் தமிழ்ப் பேரறிஞர்களின் இடையே - தமிழ்ப் பெருந்தலைவர்களிடையே தமக்கென ஒரு தனி இடம் பெற்றிருந்த மாணிக்கனார் தமிழின் பெயராலேயே உயிர் நீத்தார். அதாவது:-

புதுச்சேரியிலுள்ள பல்கலைக் கழகத்தின் ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக ஒரு நாள் பல்கலைக் கழகத்தினரால் அழைக்கப் பெற்றார். அழைப்பை ஏற்றுப் புதுவைக்கு வந்த இடத்தில் திடீரென மாரடைப்பால் இறுதி எய்தினார்.

பல ஊர்களில் இரங்கல் கூட்டம் நடைபெற்றது. சிதம்பரத்தில் நடைபெற்ற இரங்கல் கூட்டத்தில் யானும் இரங்கல் உரையாற்றினேன். அவரது ஆருயிர் அமைதி பெற வேண்டுவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய வியலும்! தமிழில் தொடங்கி தமிழில் முடிந்த வ சப. மாணிக்கச் செம்மலின் புகழ் நீடு வாழ்க.

கைத்தொழில் பகுதி

16. நூல் நூற்கும் கைத்தொழில்

‘நூல் நூற்றல்’ என்ற தொடரைக் கேட்டதுமே காந்தியடிகளும் கைராட்டினமும் நினைவுக்கு வரலாம். நூற்றல் என்றாலே, அதன் தொடர்ச்சியாகிய கைநெசவும் சொல்லாம் அடங்கும், கையால் நூற்றநூல் கைத்தறிக்கே பயன்படுமாதலின். அண்ணலின் கதரியக்கத்தால் எத்தனையோ ஆண்-பெண்கள் கைராட்டினமும் கையுமாக நூல் நூற்றனர் - நூற்கின்றனர் - நூற்கப் போகின்றனர் அல்லவா நமது நாட்டில்? நூல் நூற்கும் கைத் தொழிலை ஊக்கப் படுத்துவதற்காகப் பலவிடங்களில் நூற்புப் போட்டிகளை ஏற்பாடு செய்து, முதன்மையாக வெற்றி பெற்றவர்க்குப் பரிசும் தந்து மகிழ்ந்தது இந்த நாடு. இது சிலருக்குப் பைத்தியக்காரத்தனமாகத் தோன்றுவதையும் இங்கு நான் மறைக்க முயலவில்லை. ஏன்?

இயந்திர அடிமை

இன்றைக்கு அமெரிக்கா இயந்திரங்களின் அடிமையாக வாழ்கின்றது. வீடுகளில் எச்சில் தட்டுகளை கழுவுவதும், பெருக்குவதும், துணி துவைப்பதும், பூட்சு துடைப்பதும் இயந்திரங்களே! இத்தகைய விஞ்ஞான முன்னேற்றம் பெற்று வரும் வியத்தகு உலகில் இன்னும் கையினால் நூல் நூற்பதும், உடை நெய்வதும் எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனம்? என்று எண்ணத்தான் செய்வார்கள் நுனிப்புல் மேய்பவர்கள்.

ஆலை யரக்கள்

இப்போது ஆலை யென்னும் அரக்கன், சுருங்கிய நேரத்தில் மிகுந்த துணிகளை விரைந்து தயாரிக்கிறான். இதனால் கைத்தொழில் அமரர்கள் கதிகலங்குகின்றார்கள் அவ்வரக்கன் எதிரில், இனி எல்லாக் கைத்தொழில்களும் இப்படித்தான் ஆய்விடும். இத்தகைய ஆலைகள் இருப்பினும் கைத்தறிகளும் இருக்க வேண்டும் என்பதற்குச் சில காரணங்கள் சொல்ல முடியும்.

கைத்தொழிற்காரணங்கள்

1. நம்நாட்டிலும் பிறநாடுகளிலும் பலஆலைகள் இருந்து கொண்டு துணியுற்பத்தி செய்து உலகத்திற்கு வழங்கிவரும் போதுங்கூட, ஆண்டுதோறும் கோடிக் கணக்கான கைத்தறிகள் இருந்து கொண்டு உற்பத்தி செய்து, உள்நாட்டிற்கும் வெளிநாட்டிற்கும் வழங்கி வருவதையும், ஆயிரக்கணக்கான கைத்தறித் துணிவணிகர்கள் சில்லாண்டுகளில் நூறாயிரக் கணக்கில் நிதிதிரட்டிவிடுவதையும் நோக்கும் போது, உலகத் தேவையை ஆலைகளால் மட்டுமே சரிசெய்ய முடியவில்லை, கைத்தறிகளும் தேவைப்படுகின்றன என்பதைக் கண்கூடாக உணர்கின்றோம்.

2. சில சமயங்களில் சில ஊர்களில் ஆலைத்துணிகள் மருந்திற்கும் கிடைக்காமையால், கைத்தறித் துணியையே மக்கள் உடுத்துவதைக் காண்கிறோம். இதுவும் கைத்தொழிலின் தேவையை வற்புறுத்தும் சான்றாகும்.

3. தனிப்பட்ட ஒருவர், ஓர் ஆலை முதலாளியிடம் சென்று, பிறர் விரும்பாத ஒரு புது மாதிரியைக் காட்டி, 'இந்த மாதிரியில் 10 வேட்டியும் சேலையும் வேண்டுமென்று கேட்க முடியாது. ஆனால் ஒரு கைத்தறிக்காரனிடம் சென்று அதைப்போல் தனியாகத் தயாரிக்கச் செய்து பெறமுடியும்.

4. இரண்டாவது உலகப்போர் நடைபெற்றபோது ஜப்பான் குண்டு வீச்சால் பல ஆசிய நாடுகளுக்கு ஆலைத் துணிகள் கிடைக்காமற் போனதால், இந்தியாவிலிருந்து - குறிப்பாகச் சென்னைத்துறைமுகத்திலிருந்து எண்ணற்ற கைத்தறித்துணிகள் அந்நாடுகட்கு ஏற்றுமதியாகின. அக்காலத்து நம் கைத்தறித் தொழிலாளிகளும் முதலாளிகளும் முறையே ஆயிரக்கணக்கிலும், நூறாயிரக்கணக்கிலும் இரண்டு மூன்றாண்டுகளில் பொருளிட்டி விட்டனர். அன்றியும், இப்போது வேலைநிறுத்தத்தாலும், மின்சாரக் குறைவாலும் ஆலைகள் மூடப்படுவதை அறிகிறோம். எனவே, போர், வேலைநிறுத்தம், மின்சாரக் குறைவு முதலியவற்றால் ஆலையரக்கன் சோர்ந்த போது, கைத்தறி அமரர்களையே கையேந்தி நிற்கும் உலகம் என்பது கண்கூடு. போர் முதலியவை இனி ஏற்படா என்று ஆருடம் சொல்பவர் யாவர்? குறைந்த நேரத்தில் விரைந்து செல்லும் மோட்டார் வாங்கிக் கொண்டதும், காலே வேண்டாமென்று வெட்டிக் கொண்டவன், கார் பழுதுற்ற போதும் காரை விட்டிடிங்கிய பின்பும் என்ன செய்வது? மின்சார விளக்கு நின்று விட்டால் எரிவதற்காக எப்போதும் எண்ணெய் விளக்கையும் தயாராக ஏற்றி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோ மல்லவா?

5. கைத்தொழில் அவசியம் என்பதற்கு மறுக்க முடியாத மற்றொரு காரணமும் சொல்ல முடியும். இயந்திரத் தொழில்களெல்லாம் கைத்தொழில்கள் என்னும் விதைகளிலிருந்து முளைத்தெழுந்தவைகளே! வீட்டைப் பார்த்துத் தானே ஓட்டல் உண்டாயிற்று? கையெழுத்துப் படிகளைப் பார்த்துத் தானே அச்ச நூல்கள் எழுந்தன? கைத்தறிகளைப் பார்த்துத்தானே இயந்திரத் தறிகள் உண்டாயின? எனவே, எந்த இயந்திரத் தொழிலும், அதற்கு முன் அத்தகைய கைத்தொழில் இல்லாமல்

தோன்றியிருக்கவே முடியாது என்பது வெளிப்படை. ஆதலின், இயந்திரத் தொழிலுக்கு மூலகாரணமாயும் வழிகாட்டியாயும் இருக்கும் பழைய கைத்தொழில் முறைகள் நாட்டில் அழியாமல் மேன்மேலும் பெருகினால்தான், அந்த மாதிரியைப் பார்த்துக் கொண்டே, இயந்திரத் தொழிலும் ஆதாயத்துடன் முன்னேற முடியும். மரம் விழுந்து விட்டாலும் மறுபடியும் விதையைக் கொண்டு மரத்தை உற்பத்தி செய்வது போல, அறிவற்ற இயந்திரங்கள் அழிந்தொழிந்தாலும் அறிவுள்ள மனிதனுடைய கைத் தொழில்கள் இருந்தால்தானே மறுபடியும் அவை தலையெடுக்க முடியும்?

6. இன்னும், பெரும்பயன் அளிக்கத்தக்க பெரிய காரணம் ஒன்றுமுண்டு. நம்நாட்டில் நோயாளிகள் - கைகால் கண் குறைந்தவர்களேயன்றி, உடல் நலமுடைய சிலரும் வேலை கிடைக்காமையால் பிச்சையெடுக்கின்றனர். இவர்கட்குத் தக்க கைத்தொழில் தந்து வேலைவாங்கினால் இவர்களின் பசிப்பிணியும், பிச்சையெடுக்கும் இழிவும், பிச்சையிடுபவரின் சுமையும் நீங்குவதோடு, நாட்டின் பொருளாதாரமும் புகழும் முறையே ஓங்குமன்றோ? அத்தகைய குடிசைக் கைத்தொழில்களுள் நூல்நூற்றலையும் கைநெசவையும் சேர்ப்பதில் என்ன தவறு? அவர்களின் உடைக்காவது ஈடுசெய்ய முடியுமல்லவா?

ஓய்வு நேரம்:

இவர்கள் மட்டுமா? மற்றைய தொழிலாளரும் கூட, ஓய்வு நேரத்தில் பேசிக்கொண்டே - பாடிக்கொண்டே நூல்நூற்கலாம். வீட்டு வேலைகளை முடித்துவிட்டு வீண்வம்பு பேசிக்கொண்டிருக்கும் மங்கையரும் அவற்றைப் பேசிக்கொண்டேயாவது நூல்நூற்கலா மன்றோ? இதனால் சிறு ஊதியம், மன அமைதி, சோர்வு நீங்கிய சுறுசுறுப்பு உண்டாகுமே!

ஐப்பான் போன்ற சில நாடுகளில் உள்ள மக்கள் எப்போதும் எதையாவது செய்து கொண்டேயிருப்பார்களாம். அதனால் அவர்கள் கெட்டுவிட்டனரா? உலக வணிகத் துறையிலே அவர்களின் சிறுகைத்தொழில் பொருள்கள் முன்னணியில் நிற்கின்றனவன்றோ? எனவே, இதுவரை கூறியவற்றால், நூல்நூற்றலும்-கைநெசவும் இருதலைப் பறவை என்பதும், நாட்டிற்கு மிகவும் தேவை என்பதும் விளங்கும்.

பழமை யுணர்தலின் பயன்:

இனி இத்தொழில் பண்டைக்காலத்து எம்முறையில் நம்நாட்டில் நிகழ்வுற்றது என்பதனை, நம் பழைய இலக்கியங் கொண்டு ஒருசிறிது ஆராய்வோம், இதனால், நம் முன்னோர் எப்படி வாழ்ந்தனர்? அவர்களின் அறிவியலும் நாகரிகமும் எவ்வாறு நிகழ்ந்தன? அவர்களே அன்று அப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்றால் நாம் இன்று எப்படி வாழவேண்டும்? — என்பனவற்றையெல்லாம் உயத்துணர முடியுமல்லவா? வரலாறு எழுதிவைப்பதும், அவற்றைப் பின்னோர் படிப்பதும் மேற்கூறிய பயன் களுக்காகத்தானே?

இலக்கிய வரலாற்றுச்சான்று - இந்தியப் பஞ்சு

பண்டைக்காலத்தில் - அதாவது - ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகட்கு முன்பே பருத்தியைப் பற்றிய குறிப்புகள் இலக்கியத்திலும் - வரலாற்றிலும் இடப் பெற்றுள்ளன. அக்காலத்தில் சிற்றூர்களைச் சுற்றிப் பருத்தி வேலிபோல் பயிர்செய்யப்பட்டு வந்ததையும், கோடைக்காலத்துப் பஞ்சு நன்கு பூக்கும் என்பதையும் அதை மூட்டைகட்டி வைப்பார்கள் என்பதையும் சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப் பெற்ற புறநானூறு என்னும் தமிழ்நூலில் உள்ள “பருத்தி வேலிச் சீறார்”, “கோடைப் பருத்தி வீடு

நிறைபெய்த மூடைப்பண்டம்” என்னும் பாடற் பகுதிகளால் உணரலாம். ஏறத்தாழ 2400 ஆண்டுகட்குமுன் வாழ்ந்த வரலாற்றுத் தந்தையாகிய ‘ஃரேடோடஸ்’ என்னும் யவனர் நம்நாட்டுப் பஞ்சைக் குறித்து. “இந்தியாவில் மரங்களில் வளரும் உரோமம் (பஞ்சு); அது ஆட்டு மயிர்க்கம்பளியினும் சிறந்தது” என்று புகழ்ந்துள்ளார்.

பெண்களின் தொழில்:

இன்னும், பொதுவாக எல்லோரும் நூற்றாலும் சிறப்பாகப் பெண்களே நூல்நூற்றனர் என்பதும் புலனாகின்றது. இதனை, புறநானூற்றில் (செய்யுள் - 125) உள்ள “பருத்திப் பெண்டின் பனுவல்” என்னும் தொடரால் அறியலாம். அப்படியென்றால், ‘பருத்திப் பஞ்சை நூலாக நூற்கும் பெண்ணிடமுள்ள பஞ்சு’ என்பது பொருள்.

பிழைக்கும் வழி

மேலும், அக்காலத்தில் ஆதரவற்ற பெண்கட்கு இந்நூற்றல் தொழில் உயிர்ப்பிச்சை அளித்து வந்துள்ளது. குறிப்பாக - கணவனை யிழந்த கைம் பெண்கள் இத் தொழிலைச் செய்து, அதனால் வந்த வருவாயைக் கொண்டே, தம்மைத் தாமே காப்பாற்றிக் கொண்டனர் என்பதும் புலனாகிறது. இதனை ‘நற்றிணை’ என்னும் சங்க நூலிலுள்ள,

“ஆளில் பெண்டிர் தாளின் செய்த
நுணங்குநுண் பனுவல் போல”

என்ற அடிகளால் அறியலாம். இதன் பொருள்:- “தம்மைக் காப்பாற்றும் ஆள் (கணவர்) இல்லாத பெண்டிர் தம் முயற்சியால் நூற்ற மிகவும் நுட்பமான பஞ்சைப் போல” என்பதாகும்.

இரவிலும் முயற்சி

இன்னும், அப்பெண்மணிகள் தம் விடாமுயற்சியால் பகலிலே நூற்றதல்லாமல், இரவிலும் சிறிய விளக்கை வைத்துக்கொண்டு நூற்றனர் என்பதும் தெரியவருகிறது. இதனை, புறநானூற்றில் (செ-326) உள்ள,

“பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து”

என்னும் அடி அறிவுறுத்துகின்றது.

கௌடில்யரின் கருத்து

இக்கைத்தொழில், பொதுவாக இந்தியாவில் செய்யப் பட்டாலும், சிறப்பாகத் தென்னிந்தியாவில் செய்யப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை, வடஇந்தியாவில் வாழ்ந்த கௌடில்யரே தம் ‘அர்த்தசாத்திரத்தில்’ (வடமொழி நூல்), “பொதுவாகத் தென்னாட்டில், சிறப்பாக மதுரையில் நூற்கப்பட்ட நூல் இழைகளும், அவற்றால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகளும், இரத்தின கம்பளங் களும் பரதகண்டத்தில் சிறந்த இனங்களாகும்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஐரோப்பிய மடந்தையர்

நம் பாரத மணிகளே யல்லாமல், ஐரோப்பிய மடந்தையரும் நூல் நூற்றனர் என்பதை, 90 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த ‘ஆர்னால்டு’ (ARNOLD) என்னும் ஆங்கில ஆசிரியரால் எழுதப்பட்ட ‘தி பார்சேகன்’ மெர்மென் The forsaken Merman) என்னும் ஆங்கிலப் பாடலால் அறியலாம். ‘மார்கரெட்’ (Margaret) என்னும் மாது, இராட்டினத்தைச் சுற்றிக் கொண்டும், நூற்புக் கருவியைக் கையில் வைத்து நூற்றுக்கொண்டும், அதே சமயத்தில் இறைவனை நோக்கி இன்பமாகப் பாடிக்கொண்டும் இருந்தாளாம். இவளது பொழுதுபோக்கு, “கொல்லைக்குக் களைபறித்தது

போலவும் இருக்கட்டும் - அதே சமயத்தில் தம்பிக்குப் பெண் பார்த்ததாகவும் இருக்கட்டும்” என்னும் பழமொழிக் கேற்ப இருந்ததல்லவா? இதனை அப்பாட்டிலுள்ள,

“Singing most joyfully
Till the shuttle falls from her hand
And the whizzing wheel stands still.”

என்னும் பகுதியால் அறியலாம்.

நூற்றல் சிறப்பு

இந்நூற்றல் சிறப்பினைப் பல நூற்றாண்டுக்கு முன்பே, பவணந்தி முனிவர் தாம் எழுதிய ‘நன்னூல்’ என்னும் நன்னூலில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். நூல் எழுதும் புலவனது புலமைத் தொழிலை உயர்ந்ததாக உலகம் மதிப்பது வழக்கம், இதனாலன்றோ, திருவள்ளுவர், கம்பர், காளிதாசர், சேக்கிழார், தாகூர் போன்ற மாகவிகள் போற்றப்படுகின்றார்கள்? இந்நூலெழுதும் புலமைத் தொழிலுக்குச் சமமாக, பெண்கள் நூல் நூற்கும் தொழிலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் பவணந்தியார். ‘நூல் நூற்றல்’ எப்படி? என்று சொல்லவந்த அவர், “புலவனாகிய பெண், கவிபாடும் வாயை நூல் நூற்கும் கையாகவும், மதியை நூற்கும் கதிர் (கருவி) ஆகவும் கொண்டு, சொல்லென்னும் பஞ்சை, காவியம் என்னும் நூலாக நூற்கிறாள்” என்று கூறியுள்ளார். இதனை,

“பஞ்சுதன் சொல்லாப் பனுவல் இழையாகச்
செஞ்சொல் புலவனே சேயிழையா - எஞ்சாத
கையே வாயாகக் கதிரே மதியாக
மைஇலா நூல்நூற்கும் ஆறு”

என்னும் நன்னூற் பாடலால் நன்குணரலாம். இங்கே, நூல் நூற்றலை, மை இலா ஆறு - அதாவது குற்றம்

அற்ற தொழில் என்று கூறியிருப்பது நுணுகி நோக்குதற் குரியது. இது குறித்தே,

“செய்யுந் தொழிலைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின்
நெய்யும் தொழிற்கு நிகரில்லை”

என்னும் மூதுரை முளைத்தது போலும்!

‘ராபர்ட் புரூக்’ என்னும் ஆங்கிலக்கவி, “உலகமக்கள் துன்பம் என்னும் நீளப்பாவு நூலில், இன்பம் என்னும் குறுக்கு நூலைக் கோத்துவாங்கி, வாழ்க்கை என்னும் நெசவு செய்கிறார்கள்” என்று எழுதியிருப்பதையும் நோக்கின், ‘சர்வம் நெசவு மயம் சகத்’ எனத் தோன்ற வில்லையா?

நூலின் பொருள்

இனி, இறைவனால் எழுதப் பட்டதாகச் சொல்லப்படும் ‘இறையனார் அகப்பொருள்’ என்னும் பழைய நூலின் உரையில், “இனி நூல் என்ற சொற்கும் பொருள் உரைக்கப் படும்; நூல் போறலின் நூல் என்ப, பாவை போல்வானைப் பாவை என்றாற்போல. நூல் போல்தல் என்பது, நுண்ணிய பலவாய பஞ்ச நுனிகளால், கைவல் மகடுஉ தனது செய்கை மாண்பினால் ஓர் இழைப்படுத்தலாம் உலகத்து நூற்றாற்றல் என்பது. அவ்வாறே பரந்த சொல்பரவைகளால் பெரும் புலவன்... யாப்பு நடைபடக் கோத்தலாயிற்று நூல் செய்தலாவது; அவ்வகை நூற்கப் படுதலின் நூல் எனப் பட்டது” என்று கூறியிருப்பது, முற்கூறிய நன்னூலோடு ஒப்புநோக்கற்குரியதல்லவா?(கைவல் மகடுஉ = கைத்தொழில் வல்ல பெண். செய்கை மாண்பு = நூற்புத்திறமை.)

இந்தியர் திறன்

இப்பகுதிகளால், மெல்லிதாக நூல்நூற்று நெய்த இந்தியர் திறமை புலப்படுகிற தன்றோ? இரண்டு

புடவை கட்டினாலும் உள்ளூறுப்பு வெளியில் தெரியும்படியாகவும், பலமுழத்துணிகளை ஒரு தீப்பெட்டிக்குள் அடக்கும்படியாகவும் மெல்லிய முறையில் நெசவுத் தொழில் செய்துவந்த வல்லுநர்களை, ஆளவந்த அன்னியர் அழுக்காற்றால் அடக்கி (கட்டை விரலை வெட்டி) அழித்தனர் என்ற அந்தரங்க வரலாறு நாம் அறிந்ததே!

இவ்விதம் பருத்தி நூலால் தயாரித்த தல்லாமல், பட்டு நூலாலும், மிருகங்களின் மயிராலுங்கூட பலவிதமான உடை தயாரித்த மக்கள் மதுரையில் இருந்தனர் என்பதை,

“நூலினும் மயிரினும் நுழைநூல் பட்டினும்
பால்வகை தெரியாப் பல்நூறு அடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதியும்” (14:205-7)

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளில் சிறக்கக் காணலாம்.

சொந்த உழைப்பு

பழம் பெருமையைப் பேசினால் மட்டும் பயன் கிட்டாது. எளிதாகக் கடையில் காய்கறி வாங்குவதன்றி, வீட்டுத்தோட்டத்திலேயே பயிரிட்ட காய்கறி மனத்திற்கு மகிழ்ச்சி தருவதைப் போல, எளிதாகக் கடையில் வாங்கும் துணியேயன்றி, ஓய்ந்தநேரத்தில் நூல்நூற்றும் - வீட்டிலேயே கைத்தறியமைத்து நெய்தும் உண்டாக்கப்பட்ட உடைகள் ஓரளவு தம் சொந்தத்தேவையைச் சரிசெய்து, மனத்திற்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தருமன்றோ? இவ்விதம் இயன்ற அளவு கிருகத்தில் (வீட்டில்) செய்து கொள்ளும் தொழிலானமையாலேயே இத்தொழிற்குக் ‘காருகம்’ என்ற பெயர் சமசுகிருதத்தில் உண்டு.

ஓர் எண்ணம்

இங்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றுகிறது. அது காந்தியடிகளின் திட்டத்தை ஒட்டியதுதான். நம் நாட்டிலுள்ள

ஒரு சாதாரண குடும்பத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதில் 3 ஆண்கள் உள்ளனர். 10 ஆண்டுகட்கு முன் அவர்கள் தலைக்கு 2 வேட்டியும், 2 சட்டையும், 2 துண்டும் வைத்திருந்தார்கள். அவர்களின் வீட்டில் கம்பு, கேழ்வரகு, நெல், அரிசி இவைகள் வகைக்கு, 2 கலங்கள் இருந்தன. இப்போது அம்முவரும் அரை கால்சட்டை, முழு கால்சட்டை, அரை கைசட்டை, முழு கைசட்டை, அதேபோல் ஜிப்பா - சில்க் சட்டைகள் - பனியன், சாதாபாடி, காலர்பாடி, அரை - முழு கோட்டுகள், கைகுட்டை, துண்டு, டவல், விசிறிமடி, டை, 4 முழ - 8 முழ வேட்டிகள், தலைஉடை இப்படி எத்தனையோ வகைகளில், வகைக்கு 6, 8 வைத்திருக்கிறார்கள் வீட்டில் தானியமோ, நேற்று வாங்கி வந்ததும் - நாளைக்குப் போதாததுமான (ரேஷன்) அரிசி மட்டுமே! இப்படியே நாட்டிலுள்ள எல்லாக் குடும்பங்களையும் பெருக்கிப் பார்த்துச் சராசரி எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்! உடையினும் உணவே இன்றியமையாதது என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. அப்படியிருந்தும், மக்கள் உணவினும் உடையையே வீட்டில் துணிக் கடைபோல் வைத்துள்ளனர். இது, உணவைவிட உடையே மிகுதியாக உற்பத்தியாகிறது என்பதைக் காட்டவில்லையா? ஆலையரக்கன் இல்லாவிடின் இவ்வளவு தேவையும் நிறைவாக்க முடியாது என்று சொல்ல முடியாது. கைத்தொழிலைக் கொண்டே தேவையை நிரப்பலாம். அதற்கு அரசின் சார்வு (ஆதரவு) தேவை.

நாம் இப்படியே கைத் தொழிலின் இன்றியமையாமையைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்போமாயின் நம்மைப் பழமைவாதிகள் என ஏளனம் செய்வர். கைத்தொழிலாளர்க்கு ஊறு நேரா வகையில் ஆலைகளும் இயங்கலாம்.

முடிவாகக் கூறவேண்டுமாயின்: குறிப்பிட்ட சில வகை உடைகளைக் கைத்தொழில் வாயிலாகவும் ஏனையவற்றை ஆலைத்தொழில் வாயிலாகவும் உண்டாக்கம் செய்யலாம் எனத் திட்டம் வகுத்துச் செயல்படச் செய்யின், காந்தியடிகளின் நூற்புத் தொழிலும் கைத்தறித்தொழிலும் ஆலைத்தொழிலும் ஒருசேர வளர வாய்ப்பாகும்.

கடவுளர் பகுதி

17. தமையன்-தங்கையின் மலர்கள்

கழகக் காலத்திற்குப் பிற்காலத்தில், இலக்கிய ஆசிரியர்கள் கடவுளர்களை நேரில் கண்டு கூறுவது போல் அவர்தம் உருவங்களைப் பற்றிப் பல்வேறு செய்திகள் கூறியுள்ளனர். மற்றும், மக்களுக்குள் உறவு முறை கூறுவது போல் கடவுளர்கட்குள்ளும் உறவு முறை கூறியுள்ளனர். திருமால் உமாதேவிக்குத் தமையனாம் - அங்ஙனமெனில், உமாதேவி திருமாலுக்குத் தங்கை என்பதும் பெறப்படும்.

திருமாலோடு தாமரை மலரும், உமாதேவியோடு குவளை மலரும் தொடர்புறுத்தப் பட்டுள்ளன. இப்படியெல்லாங்கூடத் தமிழ்ப் பாடல்களில் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இன்றைய அறிவியல் உலகில் உள்ளவர்கள், நம் முன்னோர்களின் கடவுள் கொள்கைகளை அறிந்து, அவற்றின் அடிப்படையில் எண்ணிப் பார்த்துத் தம் கடவுள் கொள்கையை இப்போது வகுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதற்காக இந்தக் கட்டுரை தரப்பட்டுள்ளது.

இனி, கடவுள் தமையன் - தங்கை பற்றியும், அவர்கட்கு உரிய மலர்கள் பற்றியும் கூறும் இலக்கிய அகச்சான்றுகளைக் காண்போம்.

ஒருவரை இலக்கியச் சுவைக்காகவும் செய்தித் தொகுப்புக்காகவும் இந்தக் கட்டுரை தரப்பட்டுள்ளது.

சிலப்பதிகாரம் - வேட்டுவ வரி

“சூலி நீலி மாலவற்கு இளங் கிளை” (68)

திவாகர நிகண்டு

“கொற்றவை, ஐயை, கார்த்திகை, கௌரி...
மாலுக்கு இளையாள் சக்கரா யுதியே...
சீர்சால் பகவதி சிறந்ததொல் பெயரே” (1-23)

பிங்கல நிகண்டு

“மாலுக்கு இளையாள், பகவதி, சயமகள்,
பாலைக் கிழத்தி, வீரச்செல்வி...
கொற்றவை, நாராயணி, துர்க்கை பெயரே (124)

சூடாமணி நிகண்டு

“மாலினுக்கு இளையநங்கை பகவதி,
வாஸ்கைக் கொண்டாள்,
சூலி, சண்டிகையே, கன்னி,
சுந்தரி, துர்க்கை நாமம்” (1-41)

ஆசிரிய நிகண்டு

“மகுடசங்காரி, மாலுக்கு இளைய
மாது, சுந்தரி, துர்க்கைபேர்” (1-16)

சிவயோக நாயகி பிள்ளைத் தமிழ்

“தாம நீள்முடி மாயோனுக்கு ஒரு தங்கை
சப்பாணி கொட்டுகவே” (40)

அபிராமி அந்தாதி

“தாயே, மலைமகளே, செங்கண்
மால்திருத் தங்கைச்சியே” (61)

முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத்தமிழ்

“கங்கைக்கும் நெடியவன் தங்கைக்கும் ஒருமகன்
சப்பாணி கொட்டி யருளே”(48)

திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ்

“அபினைவை முகுந்தர் தங்கை சுந்தரி” (3)

இன்ன பிற - மேலே குறிப்பிட்டுள்ள இளங்கிளை, இளையாள், இளைய நங்கை, இளைய மாது என்பன தங்கை என்னும் பொருளன. சிவயோக நாயகி பிள்ளைத் தமிழ் ‘மாயோனுக்கு ஒரு தங்கை’ எனவும், அபிராமி அந்தாதி ‘மால் தங்கைச்சி’ எனவும், முத்துக் குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழ் நெடியவன் தங்கை’ எனவும் திருச்செந்தூர்ப்பிள்ளைத் தமிழ் ‘முகுந்தர் தங்கை’ எனவும் தங்கை, தங்கைச்சி என்னும் பெயர்களைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளன.

இதுகாறும் திருமால் தமையனாகவும் உமாதேவி தங்கையாகவும் கூறப்பட்டனர். இவர்களுள், தமையனோடு தொடர்புடைய மலர் தாமரை என்பதையும், தங்கையோடு தொடர்புடைய மலர் குவளை என்பதையும் அடுத்துக் காண்பாம்.

திருமாலும் தாமரையும்

பரிபாடல் - திருமால்

“அடையிறந் தவிழ்ந்த வள்ளிதழ்த் தாமரை
அடியும் கையும் கண்ணும் வாயும்” (13-50, 51)

சிலப்பதிகாரம்-ஆய்ச்சியர் குரவை-படர்க்கைப் பரவல்

“கண்ணும் திருவடியும் கையும் திருவாயும்
செய்ய கரியவனை” (2)

திருவாய் மொழி

“கண் கை கால், தூய செய்ய மலர்களாய்ச்
சோதிச் செவ்வாய் முகிழ்த்த
தாமரை நீள் வாசத் தடம்போல் வருவானே”
(8-5-1)

விக்கிரம சோழன் உலா

“அங்கமலக்கையும் மலரடியும் கண்ணும் கனிவாயும்
செய்ய கரிய திருமாலை” (318)

திருவேங்கட மாலை

“வாய் கண் கை உந்தி பதம் கோகனகம் பத்தினார்
குன்று வேங்கடமே” (கோகனகம்-தாமரை) - (8)

திருவரங்கக் கலம்பகம்

“அரவம் கால் சுமப்பது ஓர் அஞ்சன் மலையே
அம்மலை பூத்தது ஓர் அரவிந்த வனமே” (73)

திருமாலின் கண், வாய், உந்தி, கை, அடி ஆகியவற்றிற்குத் தாமரை உவமையாக்கப்பட்டிருப்பதை மேலுள்ள பாடல் பகுதிகளால் தெளியலாம். திருமாலின் உறுப்புகள் பல தாமரை போன்றிருப்பதால், அவரது உடம்பு ஒரு தாமரைத் தடாகம் போன்றுள்ளது எனத் திருவாய் மொழி கூறியிருப்பது சுவையாக உள்ளது.

பாம்பு (ஆதிசேடன்) கரிய மலையாகிய திருமாலைச் சுமந்து கொண்டுள்ளது; அம்மலைமேல் தாமரைக் காடு பூத்திருக்கிறது எனத் திருவரங்கக் கலம்பகம் அறிவித்திருப்பது மேலும் சுவைக்கத் தக்கது. உறுப்புகள் தாமரை போன்று இருப்பதால் உடம்பு தாமரைக் காடாகத் தோன்றுகிறதாம். அரவிந்த வனம் = தாமரைக் காடு.

தாமரைக் கண்ணன்

திருமாலின் உறுப்புக்குள் கண்ணுக்கே தாமரை ஒப்புமை மிகுதியாகத் தரப்பட்டுள்ளது. தாமரையையும் கண்ணையும் இணைத்துத் திருமாலுக்குச் சிறப்புப் பெயர்கள் சிலவும் தரப்பட்டுள்ளன. சில இலக்கிய அகச் சான்றுகள் வருமாறு:

திருக்குறள்

“தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு” (1103)

திருவாய்மொழி

“வெள்ளைச் சுரிசங்கோ டாழி யேந்தித்
தாமரைக் கண்ணன் என்னெஞ்சி னூடே”
(7-3-1)

பரிபாடல் - திருமால்

“எரிமலர் சினைஇய கண்ணை” (1-6)

“கண்ணே புகழ்சால் தாமரை
அலரிணைப் பிணையல்” (2-53)

நிரையிதழ்த் தாமரை அன்ன நாட்டத்து
அளப்பரியை” (நாட்டம் - கண்) - (4-60, 61)

“புவ்வத் தாமரை புரையுங் கண்ணன்” (15-49)

சேந்தன் திவாகர நிகண்டு

“சக்கரா யுதனே, சங்கம் ஏந்தி,
கருங்கிடல் வண்ணன், கமலக் கண்ணன்...
திருமாற்கு அனந்தம் சிறந்ததொல் பெயரே”
(1-2)

பிங்கல நிகண்டு

“தண்கடல் வண்ணன், சலச விலோசனன்,...
நாராயணன் திருநாம மாக்கும்” (130)

குடாமணி நிகண்டு

“வலவன், தேவகி மைந்தன்,
வனமாலி, படியிடந்தோன்,
சலச லோசனன், அனந்தசயனன்...
அரியின் பேராகும்” (1-13)

ஆசிரிய நிகண்டு

“காகுத்தன், அச்சுதன், சாரங்க பாணி,
கமலக் கண்ணன், மேகவண்ணன்” (1-3)

திருமாலுக்கு, தாமரைக் கண்ணான், தாமரைக் கண்ணன், தாமரை புரையுங் கண்ணன், கமலக்கண்ணன், சலசவிலோசனன், சலச லோசனன் என்னும் பெயர்கள் உள்ளமையை மேற்கூறியுள்ள பாடல் பகுதிகளால் அறியலாம். கமலம், சலசம் என்றால் தாமரை; விலோசனம் லோசனம் என்றால் கண். இவையே யன்றிப் புண்டரீகாட்சன் என்ற பெயரும் மாலுக்கு உண்டு. புண்டரீகம் என்றால் தாமரை; அட்சன் என்றால் கண்ணையுடையவன் - தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவன் என்பது இப்பெயரின் பொருள். இப்பெயர்,

“போய பேரொளி யடைத்து வைத்தபல
புண்டரீகம் இருபொற் குழை” 22

என்னும் தக்கயாகப் பரணிப் பாடலின் உரையில், “புண்டரீகம் என்பது செந்தாமரைக்குப் பெயர்; புண்டரீகாட்சன் என்ப” என எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. உலகியலில் சிலர்க்குச் செந்தாமரைக் கண்ணன், கமலக் கண்ணன் என்னும் பெயர்கள் வைக்கப்பட்டிருப்பது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற் பாலது.

கண்ணே தாமரை

இதுகாறும் திருமாலின் கண்ணுக்குத் தாமரை உவமை என்பதாகப் பேசப்பட்டது. திருமாலின் கண்ணே தாமரை தான் என்று உருவகிக்கும் அளவில் புராணக் கதை ஒன்று சொல்லப்படுகிறது. அஃதாவது:

சிவபெருமானிடமிருந்து ஆழி (சக்கரம்) பெறுவதற்காக, திருமால் ஆயிரம் தாமரை மலர்களைக் கொண்டு சிவன்

திருவடிகளில் பூப்படை (அர்ச்சனை) செய்யத் தொடங்கினார். ஒரு பெயருக்கு ஒரு மலர் வீதம் ஆயிரம் திருப்பெயர்களைச் சொல்லி ஆயிரம் மலர்களை இடுவது திட்டம். நடுவில் வழக்கம்போல், சிவன் திருமாலின் அன்பைச் சோதிக்க ஒரு தாமரை மலரைக் குறையச் செய்துவிட்டார். திருமால் ஆயிரமாவது பெயரைச் சொல்லி மலர் எடுக்கத் தொடங்கிய போது, மலர் இல்லை. உடனே தம் கண்களில் ஒன்றைத் தோண்டி எடுத்துச் சிவனடியில் இட்டுப் பூப்படையை (அர்ச்சனையை) முடித்து ஆழி பெற்றார். இஃது ஒரு புராணக்கதை. இதற்கு உரிய அகச்சான்றுகள் வருமாறு:

திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்

“தடமலர் ஆயிரங்கள் குறைவு ஒன்றதாக
நிறைவு என்று தன்கண் அதனால்
உடன்வழி பாடு செய்த திருமாலை
எந்தை பெருமான் உகந்து மிகவும்...”
(தசபுராணம், 10)

நால்வர் நான்மணிமாலை

“கடல்நிற வண்ணன் கண்ணொன் றிடந்து
மறைச்சிலம் பரற்றும் மலரடிக்கு அணியப்
பரிதி கொடுத்த சுருதி நாயகற்கு” (12)

நக்கீர தேவநாயனார்

போற்றித் திருக்கலி வெண்பா

“சக்கரத்தால் ஈர்ந்து அரிதன்
தாமரைக்கண் சாத்துதலும்
மிக்கஅஃது அன்று ஈந்த விறல் போற்றி”
(23, 24)

மேற்கூறிய பாடல் பகுதிகளால் திருமாலின் கண்ணே தாமரை யாயினமை அறியப்படும்.

உமையும் குவளையும்

குவளைக் கண்ணி: தாமரை திருமாலின் கண்ணுக்குச் சிறப்பான உவமையாகக் கூறப்பட்டிருப்பது போலவே, குவளை சிவன் மனைவியாகிய உமாதேவியின் கண்ணுக்குச் சிறந்த உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சில இலக்கிய அகச்சான்றுகள் வருமாறு:

திருவாசகம் - திருவண்டப் பகுதி

“குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க” (2)

(குவளை மலர் போன்ற கண்ணையுடைய உமாதேவியை இடப்பாகத்திலே உடைய சிவன்)

திருவாசகம் - பிரார்த்தனைப் பத்து

“காவி சேரும் கயற்கண்ணாள் பங்கா” (32-5)

(மலர்ச்சியாலும் நிறத்தாலும் காவி (குவளை) மலரையும் வடிவ அமைப்பாலும் பிறழ்வினாலும் கயலையும் ஒத்த கண்ணையுடைய தேவியை ஒரு பாகத்தில் உடைய சிவனே. இஃது இருபொருள் உவமையாகும்)

திருவாசகம் - திருவெம்பாவை - 13

“பைங்குவளைக் கார் மலரால்” என்று தொடங்கும் (13 ஆம்) பாடலில், தேவியின் கண்கள் குவளை மலர்களாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளன.

குமரகுருபரரின்

சிவகாமியம்மை இரட்டை மணிமாலை

“நங்காய் திருத்தில்லை நன்னுதலாய்

நுதல்நாட்டம் ஒத்து உன்

செங்காவி யங்கண் சிவப்ப தென்னே” (14)

(உமாதேவியே! உன் கணவர் சிவன் கங்காதேவியைத் தம் தலையில் வைத்திருப்பதால் கருங்குவளை போன்ற உன்

கரிய கண்கள் சினத்தால் செங்குவளைபோல் சிவந்து விட்டனவோ)

மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் (நீராடல் பருவம்)

“நீலக் கருங்குவளை செங்குவளை பூப்பவறல்
நெறிகுழற் கற்றை சரிய.....
புதுவெள்ள நீராடி யருளே” (84)

(கருங்குவளையாகிய கரிய நின் கண்கள் செங்குவளையாகச் சிவக்கும் அளவு நீராடுக. இங்கே கண்கள் குவளையாக உருவகிக்கப் பட்டுள்ளன).

மாதவச் சிவஞான சுவாமிகளின்
அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ்

காப்புப் பருவம் (9)

“புண்டரீகம் பூங்குவளை முகமெனப்
போர் கொண்ட வாள் விழியெனத்
தாங்கும் குளந்தா புரிக்குள் அமுதைக் காக்கவே”

(தாமரை முகம்; குவளை விழி)

நீராடல் பருவம் (44)

“விற் புருவங் குழையக் கருநீல
விழித்துணை செங்குவளை வெல்ல...
புதுநீ ராடுகவே”

(கரு நீலம் = கரிய நீலோற்பலம் = கருங் குவளை;
விழித்துணை = இரு கண்கள். கருங் குவளை போன்ற நின்
கரிய கண்கள் செங்குவளைபோல் சிவப்பாக மாறும்படிப்
புதுநீ ராடுக.)

வைத்தியநாத தேசிகரின்

கமலாலய அம்மன் பிள்ளைத்தமிழ்

“பானல் தடங்கண்ணி யாடலிற் செங்கைப்
பரமன்” (82)

(பானல் = குவளை; குவளைக் கண்ணுடையவள்)

அபிராம பட்டரின் அபிராமி அந்தாதி

“புண்ணியம் செய்தனமே மனமே
புதுப் பூங்குவளைக்
கண்ணியும் செய்ய கணவரும்
கூடி... பாதம் பதித்திடவே” (41)

(குவளைக்கண்ணி = உமை; செய்ய கணவர் = சிவன்)

மேற்கூறியவற்றால், உமாதேவியின் கண்கட்டுக் குவளை
உவமை யாக்கப்பட்டிருப்பதைப் பரக்கக் காணலாம்.
இவ்வாறெல்லாம் இலக்கியங்களில் புனைந்துரைக்கப்பட்
டுள்ளன.

இலக்கணப் பகுதி

18. யாப்பு இலக்கண அறிமுகம்

மாணாக்கன்: வணக்கம் ஐயா.

ஆசிரியர்: வணக்கம். வருக. அமர்க. இன்றைக்கு யாப்பு இலக்கணம் பற்றிப் பார்க்கலாம்.

மா: நல்லது ஐயா.

ஆ: யாப்பு என்றால் செய்யுள்; செய்யுள் இயற்றுவதற்கு உரிய இலக்கணம் யாப்பு இலக்கணமாகும். யாப்பு, செய்யுள், பா, பாட்டு, பாடல் என்பன ஏறக்குறைய ஒரு பொருள் உடையன.

மா: அப்படியா ஐயா!

ஆ: ஆம். பழந்தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில், யாப்பிலக்கணத்திற்காக 'யாப்பதிகாரம்' என ஒரு தனி அதிகாரம் இல்லை. பொருளதிகாரத்திலேயே ஓர் உறுப்பாகச் 'செய்யுளியல்' என்னும் ஒரு பகுதி உள்ளது. பின் வந்த வீரசோழியம் முதலிய நூல்களில்தான் யாப்பிலக்கணத்திற்காக ஒரு தனிப்பகுதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மா: தெரிகிறது ஐயா.

ஆ: செய்யுள் உறுப்பாக, எழுத்து-அசை - சீர்-தளை-அடி என்பன உள்ளன. எழுத்தால் ஆனது அசை; அசையால் ஆனது சீர்; சீரால் ஆனது தளை; தளையால் ஆனது

அடி; அடியால் ஆனது செய்யுள். இந்த விவரங்களை முன்னமேயே அறிந்திருப்பாய் என எண்ணுகிறேன்.

மா: ஆம் ஐயா. அசை, சீர், தளை, தேமா முதலிய வாய்பாடுகள் முதலியன பற்றி ஓரளவு தெரியும் ஐயா. இப்போது பாக்களின் வகைகளைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆ: பாக்கள், வெண்பா - ஆசிரியப்பா - கலிப்பா - வஞ்சிப்பா என நான்கு வகைப்படும். முதலில் வெண்பாவும் அடுத்து ஆசிரியமும் கலந்து வருவது மருட்பா எனப்படும்.

மா: ஒவ்வொரு பாவைப் பற்றியும் விளக்க வேண்டுகிறேன்.

ஆ: இந்தக் குறுகிய நேரத்தில் விரிவாக விளக்க முடியாது. பொதுவாக ஒரு சுருக்கத் தலைப்பே தர வியலும்.

மா: அப்படியே செய்யுங்கள் ஐயா.

ஆ: சரி - இயற்சீர் வெண்டளையாலும் வெண்சீர் வெண்டளையாலும் வருவது வெண்பா. நேரொன்று ஆசிரியத் தளையாலும் நிரையொன்று ஆசிரியத் தளையாலும் வருவது ஆசிரியப்பா. கலித்தளையால் அமைவது கலிப்பா. ஒன்றிய வஞ்சித் தளையாலும் ஒன்றாத வஞ்சித்தளையாலும் இயற்றப்படுவது வஞ்சிப்பா.

மா: பாக்களின் ஓசைகளைப் பற்றியும் கூறுங்கள் ஐயா.

ஆ: ஒவ்வொரு வகையான பாடலையும் பாடினால், ஒவ்வொரு வகையான ஓசை காதுக்குப் புலனாகும். வெண்பாவின் ஓசை 'செப்பல்' ஓசை; ஆசிரியப்பாவின் ஓசை 'அகவல்' ஓசை; கலிப்பாவின் ஓசை 'துள்ளல்' ஓசை; வஞ்சிப் பாவின் ஓசை 'தூங்கல்' ஓசை. தெரிகிறதா?

மா: தெரிந்து கொண்டேன் ஐயா. - ஒவ்வொரு பாவிலும் பல வகை உண்டா ஐயா.

ஆ: ஓ, உண்டே! வெண்பா, குறள் வெண்பா - நேரிசை வெண்பா - இன்னிசை வெண்பா, பஃறொடை வெண்பா - நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா - இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா எனப் பல வகைப்படும். குறள் வெண்பாவில் வெண் செந்துறை, குறள் தாழிசை என இரு பிரிவு உண்டு.

அடுத்தது: ஆசிரியப்பா, நேரிசை ஆசிரியப்பா, இணைக் குறள் ஆசிரியப்பா, நிலை மண்டில ஆசிரியப்பா, அடிமறிமண்டில ஆசிரியப்பா என நால்வகைப்படும்.

கலிப்பாவோ, ரேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா - அம்போ தரங்க ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா - வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா, கலி வெண்பா - தரவு கொச்சகக் கலிப்பா - தரவிணைக் கொச்சகக் கலிப்பா - சிஃறாழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா - பஃறாழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா - மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா எனப் பல வகைப்படும்.

அடுத்து - வஞ்சிப்பா, குறளடி வஞ்சிப்பா - சிந்தடி வஞ்சிப்பா என்னும் வகை உடையதாகும்.

இந்த நால்வகைப் பாக்களுக்கும் தாழிசை - துறை - விருத்தம் - என்னும் இனங்கள் உண்டு. இவை 'பாவினம்' எனப்படும்.

மா: பண்டைக்கால இலக்கிய - இலக்கண நூல்களில் இந்தப் பாக்களைப் பற்றிய செய்திகள் நிரம்பக் கூறப்பட்டுள்ளனவா ஐயா?

ஆ: சொல்கிறேன்: தொன்மைக் காலமாகிய சங்க காலத்தில் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவுமே முதன்மை

பெற்றிருந்தன. பத்துப் பாட்டு எனப்படும் சங்க இலக்கிய நூல்கள் பத்தும் ஆசிரியப் பாவால் ஆனவையே. மற்றும், நற்றிணை, அகநானூறு, குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகிய ஆறு சங்க நூல்களும் ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டவையே.

ஈற்றயலடி முச்சீராகவும் மற்ற அடிகள் நாற்சீராகவும் அமைக்கப்படும் நேரிசை ஆசிரியப்பாவே தொல்காப்பியர் காலத்தில் பெரும்பாலும் இருந்தது. முதலடிக்கும் ஈற்றடிக்கும் இடையே, சில அடிகள் முச்சீரால் வருவது சிறுபான்மையாயிருந்தது. இந்தக் காலத்தில் இடையிடையே இருசீரடிகள் கலந்து எழுதும் 'இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா' என்ற வகை அந்தக் காலத்தில் இல்லை. அதாவது, - நற்றிணை, அகநானூறு, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு ஆகிய நூல்களில் உள்ள ஆயிரத்தெழுநூறு ஆசிரியப் பாக்களுள், இடையிலே இருசீரடி கொண்ட இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா ஒன்றாவது இல்லை. மற்றும், திருமுருகாற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப் பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டு, நெடு நல் வாடை, மலைபடு கடாம் என்னும் ஏழு நூல்களிலுங்கூட இணைக் குறள் ஆசிரியப்பா இல்லை. ஆனால், புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பொருந ராற்றுப்படை, பட்டினப் பாலை, மதுரைக்காஞ்சி ஆகிய நூல்களில் இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா சிறிது தலைகாட்டியுள்ளது.

மற்றும், இந்தக் காலத்தில் எல்லா அடிகளும் நாற்சீர் உடையனவாக இயற்றப்படும் 'நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா' என்பது தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படாவிடினும், குறுந்தொகை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை ஆகிய நூல்களின் சில பாடல்கள் எல்லா அடிகளும் நாற்சீர் உடையனவாயுள்ளன. இது சிறுபான்மையே - புரிகிறதா?

மா: ஆம் ஐயா. அடுத்து வெண்பாவைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுகிறேன்.

ஆ: நல்லது கேள். இரண்டடி முதல் பன்னிரண்டு அடிவரை வெண்பா அமையலாம்; இரண்டடி வெண்பா குறுவெண்பாட்டு எனப்படும்; பன்னிரண்டடி வெண்பா நெடுவெண்பாட்டு எனப்படும் - இவை தொல்காப்பியச் செய்திகள். இக்காலத்தில், குறுவெண்பாட்டு குறள்வெண்பா எனவும், நெடுவெண் பாட்டு பஃறொடை வெண்பா எனவும் வழங்கப்படுகின்றன. பதினெட்டுக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள், களவழி நாற்பது என்னும் நூலில் ஆறடி வெண்பாக்கள் சில உள்; நான்மணிக்கடிகை, இனியவை நாற்பது, ஆசாரக் கோவை ஆகிய நூல்களில் ஐந்தடி வெண்பாக்கள் சில உள்ளன; திருக்குறள் இரண்டடி. மற்ற நூல்கள் நான்கடி வெண்பாக்களால் ஆனவை.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் இன்னிசை வெண்பா இருந்தது - நேரிசை வெண்பா இல்லை. முதல் மூன்றடி ஒரே மாதிரியாய் வருவது இன்னிசை வெண்பா; இரண்டாம் அடியின் நான்காவது சீர் தனிச்சீராய் அமைவது நேரிசை வெண்பா. இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது முழுவதும் இன்னிசை வெண்பாவே. சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி முழுவதும் நேரிசை வெண்பாவே. நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை ஆகியவை இரு வகையும் கலந்தவை. தொல்காப்பியத்தில் இல்லாத நேரிசை வெண்பா, பிற்காலத்தில் யாப்பருங்கல நூலிலும் காரிகை நூலிலும் தனி ஒரு வகையாக இடம் பெற்றுள்ளது.

மா: அடுத்து, - கலிப்பாவைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுகிறேன்.

ஆ: சரி, கவனி. கலிப்பாவை ஒரு வகையில் வெண்பா போன்றது எனலாம். ஒத்தாழிசைக் கலி, கலி வெண்பாட்டு,

கொச்சகக் கலி, உறழ் கலி எனக் கலியைத் தொல்காப்பியர் நால்வகைப் படுத்தினார். இக்காலத்தில் வழங்கப்படும் வகைகளைத் தொடக்கத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறேன்.

மா: ஆம் ஐயா, நினைவு இருக்கிறது.

ஆ: பண்டு பரிபாடல் என்னும் ஒருவகைப் பா இருந்தது. அவ்வகைப் பாடல்களால் ஆக்கப்பட்ட நூலே, பரிபாடல் என்னும் சங்க இலக்கியமாகும். தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்பன பிற்காலச் சரக்குகள். பண்டு இல்லை.

மா: விருத்தப் பா பற்றியும் கூறுங்கள் ஐயா.

ஆ: விருத்தப் பாவின் ஒவ்வோர் அடியிலும் பத்துச் சீர் வரை இருக்கலாம் என யாப்பருங்கலம் கூறுகிறது. மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகப் பாடல்கள் சிலவற்றில் பன்னிரு சீர் அடிகள் உள்ளன. சீவக சிந்தாமணி, கம்ப ராமாயணம், பெரிய புராணம், கந்த புராணம் முதலிய நூல்களில் பல்வேறு பாவினங்கள் உள்ளன. பரஞ்சோதி திருவிளையாடல் புராணம், வில்லி பாரதம், சீறாப் புராணம், தேம்பாவணி ஆகிய நூல்களில் ஆசிரிய விருத்தம் என்னும் பாவினம் இடம் பெற்றுள்ளது. மாம்பழக் கவிராயர், அண்ணாமலை ரெட்டியார் முதலியோர் இயற்றிய சீட்டுக் கவிகளிலும், கலம்பகங்களில் வரும் 'வகுப்பு' என்னும் பெயர் கொண்ட பாக்களிலும், இருபத்து நான்கு சீர்கள் கொண்ட அடிகளும், நாற்பத்தெட்டுச் சீர்கள் கொண்ட அடிகளும் உடைய விருத்தப்பாக்களைக் காணலாம்.

16, 17 என எழுத்தெண்ணிப் பாடப்படுவதும் வெண்டளை கொண்டதும் ஐஞ்சீரடிகள் உடையதுமாகிய 'கட்டளைக் கலித்துறை' என்னும் வகைப் பாடல், கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே தலைகாட்டி விட்டது. அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், நம்மாழ்வார்

முதலியோர் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்கள் பாடியுள்ளனர். கோவை நூல்கள் அனைத்தும் கட்டளைக் கலித்துறை ஆக்கமே.

பிற்காலத்தில் சிந்து, கீர்த்தனம், கண்ணிகள் முதலிய பல்வேறு வகைப் பாடல்கள் எழுந்தன. இக்காலப் பாடல்கள் சில, இயற்றுபவரின் கைவண்ணப்படியே பல்வேறு வடிவங்களில் உள்ளன.

மா: உண்மைதான் ஐயா. பாடல்களைப் பண்டைக் கால மரபுப்படி இப்படி - இப்படித்தான் இயற்றவேண்டும் என்பது கட்டாயமா ஐயா? வளர்ந்து வரும் மொழியில் புதுப் புது மாதிரிகள் எழுவது இயற்கை தானே?

ஆ: நன்றாய்க் கேட்டாய் தம்பி. பழைய மரபுக் கவிதைகளில் ஏற்றனவற்றைக் கொள்ளலாம். பிற்காலப் பாடல்களில் ஏலாதனவற்றைத் தள்ளலாம். புதுக்கவிதை என்பது, முற்றிலும் உரைநடையா யில்லாமல், ஓரளவேனும் ஓசை நயம் உடையதாய் இருப்பின் ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

மா: ஆம் ஐயா.

ஆ: இவ்வளவு நேரம் சொன்னது, யாப்பிலக்கணம் பற்றிய ஒரு சுருக்கத் தொகுப்பே. நினைவில் வைத்துக் கொள்க.

மா: நல்லது ஐயா, நன்றி - வணக்கம்.

19. அணி யிலக்கண அறிமுகம்

மாணாக்கன்: வணக்கம் ஐயா!

ஆசிரியர்: வணக்கம். வருக. அமர்க. இன்றைக்கு அணியிலக்கணம் பற்றிப் பார்க்கலாமா?

மா: நல்லது ஐயா, அணி என்றால் என்ன ஐயா?

ஆ: அணியா? கருத்துகளை அழகாக அறிவிப்பது - சுவையாக அறிவிப்பது - நயம்பெற அறிவிப்பது - கற்பனை கலந்து அறிவிப்பது - அணி யெனப்படும். அணி என்னும் சொல்லுக்கு அழகு-அலங்காரம் எனப் பொருள் கூறப்படும்.

தொல்காப்பியர், எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், பொருள் இலக்கணம் ஆகியவற்றிற்குத் தனித்தனி அதிகாரங்கள் அமைத்திருப்பது போல, யாப்பிலக்கணத் திற்குத் தனி அதிகாரம் அமைக்க வில்லை; பொருள் அதிகாரத்திற்குள்ளேயே, 'செய்யுளியல்' என ஓர் இயல் அமைத்து, அதில் யாப்பிலக்கணத்தை விளக்கியுள்ளார் எனச் சென்ற வகுப்பில் பார்த்தோம் அல்லவா?

மா: ஆம் ஐயா.

ஆ: அதே போல, பொருளதிகாரத்துக்குள்ளேயே 'உவம இயல்' என ஓர் இயல் அமைத்து அணி தொடர்பான செய்திகளை ஓரளவு கூறிச் சென்றுள்ளார்.

மா: அப்படியா ஐயா!

ஆ: ஆம். இன்னும் கேள். தொல்காப்பியர் 'உவமை' என்னும் ஓரணியைப் பற்றி மட்டுமே விரிவாகக் கூறியுள்ளார். ஆனால், அணியியல் என்னும் நூலில் இருபத்தேழு அணிகளும், தண்டியலங்காரம் என்னும் நூலில் பொருளணி முப்பத்தைந்தும் சொல்லணி பலவும் கூறப்பட்டுள்ளன. அணியியல் என்னும் ஒரு நூல் பற்றிய செய்தி, தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய சேனாவரையரின் உரையினால் தெரிய வருகிறது.

மா: அணியிலக்கணம் பற்றிய வேறு நூல்கள் பற்றியும் சொல்லுங்கள் ஐயா!

ஆ: சொல்கிறேன். தண்டி ஆசிரியர் இயற்றிய 'தண்டியலங்காரம்' என்னும் அணியிலக்கணத்திற்குப்பின், திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் என்பார் 'மாறன் அலங்காரம்' என்னும் அணியிலக்கண நூல் இயற்றியுள்ளார். இதில் அறுபத்து நான்கு அணிகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப் பெற்றதாகும். குவலயானந்தம் என்னும் நூலில் நூறு அணிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கருத்து கட்டு ஏற்ப அணிகளைப் பலவாக விரித்துச் சென்றுள்ளனர்.

மா: அணி பற்றிக் கூறும் நூல்கள் இன்னும் உள்ளனவா ஐயா?

ஆ: உள்ளன. பதினோராம் நூற்றாண்டில் புத்தமித்திரனாரால் இயற்றப் பெற்ற 'வீர சோழியம்' என்னும் நூலும், பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வைத்திய நாத தேசிகர் இயற்றிய 'இலக்கண விளக்கம்' என்னும் நூலும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வீரமாமுனிவர் எழுதிய 'தொன்னூல் விளக்கம்' என்னும் நூலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் முத்துவீர நாவலர் என்பவர் இயற்றிய 'முத்து வீரியம்' என்னும் நூலும் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணம் பற்றியும் கூறுகின்றன. இந்நூல்களில் உள்ள அணியதிகாரப் பகுதியில் பல அணிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பவணந்தி முனிவர் என்பார் இயற்றிய நன்னூலிலும் ஐந்திலக்கண அதிகாரங்களும் இருந்ததாகவும், பின்னர் எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் மட்டுமே கிடைத்தன; பிந்திய மூன்று அதிகாரங்களும் கிடைக்கவில்லை என்பதாகவும் ஒருசிலர் உரைக்கின்றனர். இவ்வாறு அணியிலக்கணம் பல நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. தெரிந்து கொண்டாயா?

மா: தெரிந்து கொண்டேன் ஐயா.

ஆ: இதுபற்றி இன்னொரு செய்தியும் கூறவேண்டியுள்ளது.

மா: என்ன அது? கூறுங்கள் ஐயா.

ஆ: அணிகளுள் முதன்மையானதும் தலையாயதும், பல அணிகட்குத் தாயானதும் ஆகிய உவமை அணியைப் பற்றி மட்டுமே தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். அவருங்கூட 'அணி' என்னும் சொல்லை எங்கும் குறிப்பிட்டாரில்லை. பாடல்களில் அமைந்துள்ள அழகுக்கு-சுவைக்கு-நயத்திற்கு-கற்பனைத் திறனுக்கு - 'அணி' என்னும் பெயர் கூறுவதைத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் சிலர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பேராசிரியர் என்னும் உரையாசிரியர் இதைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கிறார். இதற்குக் காரணம், கண்டவ ரெல்லாம், கண்ட கண்ட கருத்து வெளிப்பாட்டிற்குத் தம் மனம் போன போக்கில் பெயர் கொடுப்பதே யாகும்.

மா: அப்படியா ஐயா!

ஆ: ஆம், மேலும் கேள். ஒருவகைக் கருத்து வெளிப்பாட்டுக்கு ஒருவர் இன்ன அணி எனப் பெயர் தந்தால், அதற்கே மற்றொருவர் வேறு பெயர் தந்துள்ளார். மற்றும், ஒருவர் ஓர் அணி என்று சொல்லும் ஒன்றை, இன்னொருவர் ஓர் அணியாக ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. ஒருவர் ஓர் அணியைப் பல வகையாகப் பிரிக்கிறார்; ஆனால் வேறொருவர் அந்த வகைகட்கு வேறு வேறு அணிப் பெயர் தருகின்றார். இதனால்தான், தொல்காப்பியர் பல வகைகளையும் அடக்கி 'உவமை' என்ற ஒரே தலைப்பின்கீழ் விளக்கியுள்ளார். புரிகிறதா?

மா: புரிகிறதையா! உவமை என்னும் ஒன்றே பல வடிவங்கள் பெற்றிருக்கின்றது போலும்!

ஆ: ஆம் ஆம்! நன்றாகச் சொல்கிறாய்: ‘உவமை’ என்னும் ஒரே நாடக மகள், பலப்பல கோலங்கள் கொண்டு - புதுப் புதுக் கோலங்கள் கொண்டு நடிக்கிறாள் என்று சொல்லலாம்.

மா: சரிதான் ஐயா! நீங்கள் சொல்வதே, அழகாக ஓர் அணிபோல் இருக்கின்ற தையா!

ஆ: உண்மைதான்! நான் சொன்னதிலேயே அணி அமைந்திருக்கிறது. அது ‘உவமை’ அணிதான். இந்த உவமையின் தொடர்பாக ‘உருவகம்’ என்னும் ஓர் அணி ஒளிந்து கொண்டுள்ளது.

மா: விவரமாக விளக்குங்கள் ஐயா!

ஆ: நான், உவமை அணிக்கு நாடக மகளை ஒப்புமையாகச் சொல்வது உவமை அணியாகும். உவமை அணியையே ஒரு நாடக மகளாகச் சொல்வது உருவக அணியாகும். இதையே வேறோர் எடுத்துக்காட்டால் விளக்குவேன், கேள்.

மா: விளக்குங்கள் ஐயா.

ஆ: ஒருவர் மிகுந்த துயரம் கொண்டிருந்தால், அத்துன்பத்திற்குக் கடலை ஒப்புமையாக்கி, “அவர் கடல் போன்ற மிகுந்த துயரம் கொண்டுள்ளார்” என்று கூறுவது உவமை அணியாகும். இவ்வாறு, ஒப்புமையாகக் கூறும் கடல்வேறு - ஒப்புமை உடையதாகக் கூறப்படும் துயரம்வேறு என இரு வேறு பொருளாகக் கூறாமல், துயரத்தையே கடலாக்கி, அதாவது, துயரம் என ஒரு கடல் இருப்பதாகக் கூறி, அதாவது, துயரத்தையும் கடலையும் ஒரே பொருளாகக் கொண்டு, ‘அவர் துயரக்கடலில் தோய்ந்தார்’ என்று கூறுவது ‘உருவக அணி’யாகும். என்ன...?

மா: நன்றாக விளங்குகிறதையா.

ஆ: உவமையிலிருந்து உருவகம் பிறந்ததைப் பார்த்தோம். இப்படியே பல அணிகள் உவமையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளன. உவமையைப் புலவர்களே - கவிஞர்களே தம் எழுத்துப் படைப்பில் கையாள்வதாக எண்ணக் கூடாது. படிப்பறியாத பாமரப் பொதுமக்களுங் கூட, நிரம்ப உவமையைக் கையாண்டு பேசுகின்றனர். சிலர் எடுத்ததற்கெல்லாம் ஏதாவது ஓர் ஒப்புமை கூறுவார்கள். திடீரென எந்த ஒப்புமையும் நினைவுக்கு வராவிடின், “என்னமோ சொல்லுவாங்களே - அதுபோல” - என்றாவது உவமையின் சாயல் தெரியச் சொல்லுவார்கள்.

மா: உண்மைதானையா!

ஆ: ஒரு சுவையான செய்தி சொல்கிறேன் - கேள்.

மா: சொல்லுங்கள் ஐயா!

ஆ: நான் ஒரு சிற்றூரில் ஒரு நாட்டு மருத்துவர் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே ஒரு நாள் காலை, பெண்ணொருத்தி, இடுப்பில் ஒரு சிறு குழந்தையை ஏந்தி அணைத்துக் கொண்டும், கையில் ஒரு பெரிய குழந்தையைப் பிடித்துக் கொண்டும் நாட்டு மருத்துவரிடம் வந்தாள். என்ன நோய் என்று மருத்துவர் கேட்டதும், அப்பெண் பின்வருமாறு கூறினாள்:- இடுப்புக் குழந்தையைச் சுட்டிக் காட்டி, “இதற்கு இரவெல்லாம் ஈயச்சட்டி காய்ந்தாற் போல் காய்ந்தது” என்றும், பிறகு கையில் பிடித்திருந்த குழந்தையைச் சுட்டிக்காட்டி, “இதற்கு இரத்திரியெல்லாம் பெருச்சாளிக்கு இரைத்ததுபோல் இரைத்தது” என்றும் கூறினாள்.

மா: வேடிக்கையா யிருக்கிறதே.

ஆ: இந்தப் பெண்ணின் பேச்சில் இரண்டு உவமைகள் இருப்பதை அறியலாம். ஒரு குழந்தைக்கு இரவெல்லாம்

காய்ச்சல் (சுரம்) அடித்தது. அந்தக் காய்ச்சலின் அளவை அறிய மருத்துவரிடம் “வெப்பமானி” (Thermometer) இல்லை. அதைப் புரிய வைப்பதற்காக, ஈயச்சட்டி காய்வதைப் போல் உடம்பு சுட்டதாகச் சொன்னாள். ஈயச்சட்டியைக் காயவைத்தால் மிகுதியாகச் சுடும். சூடான பொருளைத் தொட்டவர்கள் “ஈயம் போல் சுடுகிறது - ஈயம் போல் ஓட்டிக் கொள்கிறது” - என்று உலக வழக்கில் கூறுவதைக் கேட்டிருக்கலாம். எனவே, இங்கே, வெப்ப மானியின் வேலையை ஈயச்சட்டி செய்திருக்கிறது.

மா: கேட்பதற்குச் சுவையாக இருக்கிறதையா!

ஆ: இன்னும் கேள். மற்றொரு குழந்தையின் இரைப்பு நோயின் அளவை அறிவிக்கப் பெருச்சாளியின் துணையை நாடியிருக்கிறாள் அப்பெண். பெருச்சாளிக்கு இரைக்குமே யானால் பேரொலி கேட்கும்; குழந்தைக்கும் அதுபோல் இருந்ததாம் - என்று உவமையின் வாயிலாக விளக்கி யிருக்கிறாள். இங்கே பெருச்சாளியின் தொண்டு பெரிது.

மா: கேட்பதற்கு மேன்மேலும் சுவையாயிருக்கிறது ஐயா.

ஆ: இவ்வாறு, படிக்காத பாமர மக்களின் பேச்சிலும் உவமை புகுந்து விளையாடுகிறது. இதைக் கொண்டு உவமை அணியின் சிறப்பைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

மா: ஆம் ஐயா! சரி; உவமை அணி பல கோலம் புனைந்துள்ளது; உவமை அணியில் பல அணிகள் அடங்கி யுள்ளன - என்றெல்லாம் கூறினீர்களே. ஏதாவது வேறு ஓர் அணியை எடுத்துக்காட்டி அதை உவமை அணியோடு பொருத்திக்காட்ட வேண்டுகிறேன் ஐயா.

ஆ: நல்லது. கேள். உலக வழக்கில், ஒருவர், “என் கதவு திறந்தே யிருக்கிறது” - என்று - கூறினால், அதில்

அடங்கியிருக்கும் பொருள் என்ன தெரியுமா? “நான் அவர்களோடு பேச எப்போதும் ஆயத்தமாயிருக்கிறேன் – என்பது அதன் பொருளாகும். இதில் ஒருவகை உவமை இருப்பதை அறியலாம். ‘பேச்சுக்கு ஆயத்தம்’ என்பதற்குக் ‘சுதவு திறப்பு’ என்பது ஒருவகை உவமையல்லவா? ஆனால், இதற்கு, அணியிலக்காரர்கள் ‘ஒட்டு அணி’ எனப் பெயர் தந்துள்ளனர். இரண்டு கருத்துகளும் ஒட்டினாற்போல் – ஒத்தாற்போல் இருப்பதால், இதற்கு ‘ஒட்டு அணி’ என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறே இன்னும் சில அணிகளைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டு போகலாம்.

மா: ஆம் ஐயா.

ஆ: அணிகளுக்குள் உவமை அணியும், உருவக அணியும் மிகுதியாகக் கையாளப்படுகின்றன. இந்தச் சிறப்பு எந்த மொழியிலும் இருக்கக் கூடும். ஆங்கில மொழியில் உவமை அணிக்கு Simile என்னும் பெயரும் உருவக அணிக்கு Metaphor என்னும் பெயரும் தரப்பட்டுள்ளன.

மா: நானும் இந்தப் பெயர்களை அறிந்துள்ளேன் ஐயா.

ஆ: இன்னொரு செய்தி சொல்கிறேன், நான் 1975 ஆம் ஆண்டு, சென்னை அரசுப் பொது மருத்துவமனையில் தங்கி ஒரு திங்கள் காலம் மருத்துவம் செய்து கொண்டேன். கடினமான கட்டம். நான் அங்கிருந்து வீட்டுக்குப் புறப்பட்ட போது, தலைமை மருத்துவர் என்னிடம் பின்வருமாறு கூறினார்:-

“வண்டியை ஷெட்டில் போட்டு விடாதீர்கள். ஆயில் - கீயில் போட்டு ஒட்டிக்கொண்டிருங்கள்” - என்றார் அவர். இது உவமை அணியா? உருவக அணியா? அல்லது ஒட்டணியா? எண்ணிப் பார்த்தீடுக.

மா: சுவையான செய்தி ஐயா.

ஆ: அவர் அறிவுறுத்தியபடி என் உடம்பாகிய வண்டியை ஒருவாறு ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். சரி, அணி பற்றி இன்னும் ஒன்று சொல்லவேண்டும். சிலர் சொல் விளையாட்டில் சுவை காண்பார்கள். அத்தகையன 'சொல்லணி' எனப்படும். பொருளில் - அதாவது - கருத்தில் சுவை காண்பது 'பொருளணி' எனப்படும். சொல்லணியினும் பொருளணியே சிறப்புடையது.

மா: ஆம் ஐயா.

ஆ: இங்கே இதுவரை கூறியது, அணியிலக்கணம் பற்றிய ஒரு சுருக்கத் தொகுப்பேயாகும். பிறகு விரிவாகப் படிக்கலாம்.

மா: நல்லதையா. நன்றி. வணக்கம்.

20. தமிழ் இலக்கணச் செழுமை

1. தோற்றுவாய்

“கண்ணுதல் பெருங்கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த இப்பசுந் தமிழ் ஏனை
மண்ணிடைச் சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணிடைப் படக் கிடந்ததோ எண்ணவும் படுமோ”
(57)

* என்பது பரஞ்சோதியாரின் திருவிளையாடல் புராணப் பாடல். 'தமிழ் இலக்கணச் செழுமை' என்னும் தலைப்பு இந்தப் பாடலில் பொதிந்து கிடக்கிறது. 'பசுந் தமிழ்', 'இலக்கண வரம்பு' என்னும் தொடர்களைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

* பரஞ்சோதியாரின் திருவிளையாடல் புராணம் - நாட்டுப் பாடலம் - 57.

இலக்கண வரம்பின்றி, வாளா எண்ணிக்கைக்குப் பயன்படும் சில மொழிகளைப் போன்ற தன்று தமிழ். 'பத்தோடு பதினொன்று - அத்தோடு இது ஒன்று' என்ற முறையில், இலக்கணச் செழுமை யில்லாத மொழிகளோடு சேர்த்து எண்ணப்படக் கூடிய மொழியன்று தமிழ்.

தமிழ் இலக்கணச் செழுமை அனைத்தையும் குறிப்பிட்ட சிறிதளவு நேரத்தில் - சிறிதளவு பக்கங்களில் நிறைவுறத் தெரிவித்துவிட முடியாது. இனித் தமிழின் பெருமையைப் பேசாமல் தமிழ் இலக்கணச் செழுமைகள் சிலவற்றைச் சுருங்கக் காண்பாம்:

2. நூல்கள் (இயல் தமிழ்)

தமிழ் இலக்கணச் செழுமைகளுள் தமிழ் இலக்கண நூல்கட்குப் பெரும்பங்கு உண்டு. அந்நூல்கள் வருமாறு:-

2.1 அகத்தியம்

நீண்ட தமிழால் உவகை நேமியின் அளந்தவரும் என்றும் உள தென் தமிழ் இயம்பி இசை கொண்டவரும் ஆகிய அகத்தியர் இயற்றிய அகத்தியம் என்னும் நூல் முதல் இலக்கண நூலாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட டுள்ளது. முழு நூலும் கிடைக்கவில்லை. இந்நூலின் சில பாக்கள் மட்டும் உரையாசிரியர்களின் உரைகளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அகத்தியமே முதல் நூலாக இருக்கும் என்று திட்ட வட்டமாகச் சொல்வதற்கும் தொல்காப்பியத்தில் சான்று இல்லை. புறப் பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் நூலின் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளில் உள்ள -

“மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பால் தண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப்பியன் முதல்

பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலமும் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன்”

என்னும் பாடல் பகுதியால் அகத்தியர்க்கு மாணாக்கர் தொல்காப்பியர் என்னும் குறிப்பு கிடைக்கிறது.

2.2 தொல்காப்பியம்

அடுத்து, நமக்கு முழுமையாகக் கிடைக்கும் முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பிய மாகும். எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், பொருளிலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், அணியிலக்கணம் என்னும் ஐந்திலக்கணங்களும் அமைத்துத் தொல்காப்பியர் இந்நூலை இயற்றியுள்ளார். இதற்கு இணையான நூல் இன்றளவும் வேறு இல்லை.

2.3 பன்னிரு புலவர்

அகத்தியரின் மாணாக்கராக மேலே கூறப்பட்டுள்ள பன்னிரு புலவர்களும் இலக்கண நூல்கள் எழுதியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது ஒரு கருத்து. அவற்றுள், அவிநயனார், காக்கைபாடினியார், செயிற்றியனார், பனம் பாரனார், நற்றத்தனார் முதலியோர் எழுதிய அவிநயனம், காக்கை பாடினியம், செயிற்றியம், பனம்பாரனம், நற்றத்தம் முதலிய நூல்களும் முழுதும் கிடைக்கவில்லை. சில நூற்பாக்கள் மட்டும், யாப்பருங்கல உரை முதலிய உரை நூல்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

2.4 நன்னூல்

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் பல நூல்கள் தோன்றினும் அதற்கு அடுத்த படியாக இப்போது பயன்படுத்தப் பெறுவது, பவணந்தி முனிவர் இயற்றிய நன்னூல் என்னும் நல்ல நூலே யாகும்.

2.5 மற்ற நூல்கள்

அடுத்து, ஐந்திலக்கணங்களையும் அமைத்தோ அல்லது அவற்றுள் ஒன்றிரண்டை மட்டும் அமைத்தோ இயற்றப் பெற்ற நூல்களின் பெயர்களையும் அவற்றின் ஆசிரியர்களின் பெயர்களையும் பொதுவாகக் காண்பாம்:-

இறையனார் இயற்றிய இறையனார் அகப்பொருள் என்னும் இறையனார் களவியல்.

நாற்கவிராச நம்பியின் நம்பி அகப்பொருள்.

ஐயனாரிதனாரின் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

பன்னிருவர் இயற்றிய பன்னிரு படலம்.

அமித சாகரர் இயற்றிய யாப்பருங்கலம் - யாப்பருங்கலக்காரிகை என்னும் நூல்கள்.

தண்டியாசிரியரின் தண்டியலங்காரம்.

திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயரின் மாறனலங்காரம் - மாறன் பாப்பாவினம்.

விசாகப் பெருமாள் ஐயரின் ஐந்திலக்கண நூல் - அணியிலக்கண நூல்.

புத்த மித்திரரின் வீர சோழியம்.

வைத்திய நாத தேசிகரின் இலக்கண விளக்கம்.

சிவஞான முனிவரின் இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி.

முத்து வீர நாவலரின் முத்து வீரியம்.

வீரமாமுனிவரின் தொன்னூல் விளக்கம், இலத்தீன் மொழியில் எழுதிய கொடுத்தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணச் சுருக்கம், செந்தமிழ் இலக்கணத் திறவுகோல்.

குணவீர பண்டிதரின் சின்னூல் என்னும் நேமிநாதம்.

ஈசான் தேசிகரின் இலக்கணக் கொத்து.

சுப்பிரமணிய தீட்சதரின் பிரயோக விவேகம்.

பாம்பன் சுவாமிகளின் பல்சந்தப் பரிமளம், வண்ண இயல்.

குமரகுருபரரின் சிதம்பரச் செய்யுள் கோவை.

பொய்கையார் - பரணர் முதலிய பன்னிருவர் எழுதிய பன்னிரு பாட்டியல்.

மாமூலரின் மாமூலர் பாட்டியல்

நேமிநாதரின் வச்சணந்தி மாலை என்னும் வெண்பாப் பாட்டியல்.

நவநீதநடர் என்னும் அரிபத்தரின் நவநீதப் பாட்டியல்.

பரஞ்சோதியாரின் சிதம்பரப் பாட்டியல்.

சம்பந்தரின் சம்பந்தப் பாட்டியல் என்னும் வரையறுத்த பாட்டியல்.

மற்றும், விருத்தப் பாவியல், மாபுராணம், பூதபுராணம் முதலியன.

மேலும் பிற்காலத்தில் உரைநடையில் பல்வேறு தமிழ் அறிஞர்கள் எழுதியுள்ள இலக்கண நூல்களும் உண்டு. அவற்றுள் விசாகப் பெருமாள் ஐயரின் பஞ்ச இலக்கண வினாவிடை, ஆறுமுக நாவலரின் இலக்கணச் சுருக்கம் போன்றவை குறிப்பிடத் தக்கன.

2.6 அகப்பொருள் இலக்கணம்

தமிழ்மொழியில் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இருந்து வரும் அகப்பொருள் இலக்கணம், வேறு மொழிகளில் இல்லை - தமிழ் மொழியில் மட்டுமே இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இஃதும் தமிழ் இலக்கணத்திற்குச் செழுமை அளிப்பதாகும்.

செல்வச் செழுமை என்றால், பல வகையான பொருள்கள் இருக்க வேண்டும்; மற்றும், அவற்றுள் ஒவ்வொரு வகையிலும் எண்ணிக்கையில் பல இருத்தல் வேண்டும். இந்த அடிப்படையிலேயே இங்கே இலக்கண நூல் பெயர்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

இதுவரையும், இயல் தமிழ் இலக்கணச் செழுமையின் எண்ணிக்கை அளவைப் பார்த்தோம். இனி இசைத் தமிழ், கூத்துத் தமிழ்பற்றிப் பார்க்கலாம். தமிழ் முத்தமிழ்ப் பிரிவு உடையதாயிற்றே.

இசைத் தமிழ்

பண்டு இசைத் தமிழ் இலக்கண நூல்களும் தமிழில் இருந்தன. பெரும்பாலும் அவை இப்போது மறைந்து விட்டன - மறைக்கடிக்கப்பட்டன. 'இசை மரபு' என்னும் தமிழ் இசை நூலை மறப்பதற்கில்லை. தொல்காப்பியம் - நூல் மரபு என்னும் இயலில் உள்ள -

“அளபிறந்து உயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென் மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்” (33)

என்னும் நூற்பாவில் உள்ள 'இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறை' என்னும் பகுதி, தமிழில் இசை இலக்கண நூல்கள் நிரம்ப இருந்தன என்பதற்குச் சான்றாகும். 'என்று அறிஞர்கள் சொல்லுவார்கள்' என்னும் பொருளில் 'என்மனார் புலவர்' என்று கூறியிருப்பதைக் கொண்டு, முன்பிருந்த பல இசைநூல்களை உள்ளத்தில் கொண்டு கூறியுள்ளார் என்பது புலனாகும்.

சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையில் இசையாசிரியரின் இயல்பு, தண்ணுமைக்காரன் இயல்பு, இயல்கவிஞன் இயல்பு, குழல் ஆசிரியன் இயல்பு, யாழ் ஆசிரியன் இயல்பு

முதலிய இசை தொடர்பான இலக்கணச் செய்திகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

மற்றும், கானல்வரி, வேனில் காதை, புறஞ்சேரி இறுத்த காதை, நடுகல் காதை முதலிய காதைகளிலும் இசை தொடர்பான செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

சிலம்பு - ஆய்ச்சியர் குரவையிலும் இசைச் செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. மாதரி கன்னியர் எழுவர்க்குக் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் இசை தொடர்பான பெயர்களை இட்டாளாம். பாடல் :

“தொழுவிடை ஏறு குறித்து வளர்த்தார்
எழுவர் இளங்கோதையார்
என்று தன் மகளை நோக்கி
இடை முதுமகள் இவர்க்குப்
படைத்துக் கோட் பெயரிடுவாள்
குடமுதல் இடை முறையாக் குரல், துத்தம்,
கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என
விரிதரு பூங்குழல் வேண்டிய பெயரே”

இது பாடல் பகுதி. இக் காலத்தில் கூறும் ச, ரி, க, ம, ப, த, நி எனச் சுருக்கமாக வழங்கப்பெறும் சட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷதம், என்னும் ஏழுக்கு மாற்றாகக் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் ஏழு பெயர்களும் கூறப்பட்டன - என்பது ஆராய்ச்சியாளர் சிலரின் கருத்து. ஆனால், இது பற்றி விபுலாநந்த அடிகள் தம் யாழ் நூலில் கருத்து வேறுபாடு கொண்டுள்ளார்.

மற்றும், சங்க இலக்கியமாகிய பரிபாடல் பாடல்கள் பலவற்றிற்கும், தேவாரப் பாடல்கட்கும் திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல்கட்கும் பண்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை ஈண்டு எண்ணத்தக்கது.

மேலும், மணிமேகலை காப்பியத்தில்—ஊரலர் உரைத்த காதையில் இடம்பெற்றுள்ள—

“வேத்தியல் பொதுவியல் என்றிரு திறத்துக்
கூத்தும் பாட்டும் தூக்கும் துணிவும்
பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைப் பாடலும்
தண்ணுமைக் கருவியும் தாழ்தீங் குழலும்...
கற்றுத் துறைபோகிய பொற்றொடி நங்கை”

என்னும் பாடல் பகுதியும் ஈண்டு எண்ணத்தக்கன.

சிலப்பதிகாரத்தின் அரும்பத உரையாசிரியர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:” இசையாவது நரப்படைப்பால் உரைக்கப்பட்ட பதினோராயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்று ஆகிய ஆதி இசைகள்”- என்பது அவர் கூறியுள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தின் மற்றோர் உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். “இசைத் தமிழ் நூலாகிய பெருநாரை பெருங்குருகும் பிறவும், தேவ இருடிநாரதன் செய்த பஞ்ச பாரதியமும் முதலாக உள்ள தொன்னூல்கள் இறந்தன”- என்பது அவர் கூற்று.

மற்றும் சிகண்டிமுனிவர் இயற்றிய இசை நுணுக்கம், யாமளேந்திரர் இயற்றிய இந்திர காளியம், அவிநயனாரின் படைப்பாகிய பஞ்ச மரபு, ஆதிவாயிலார் படைத்த பரத சேனாபதியம் முதலிய இசை நூல்கள் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது - இவற்றிலிருந்து சில நூற்பாக்களே மேற்கோளாகக் கிடைத்துள்ளன.

மேற்கூறியவற்றினை நுணுகி நோக்கின், இசைத்தமிழ் நூல்கள் பல்கியிருந்தமை பெறப்படும்.

நாடகத் தமிழ்

பண்டு நாடகத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் மிக்கிருந்தமை தொல்காப்பியத்தாலும் பிறவற்றாலும் அறியப் பெறும். தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலில்

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்” (56)

என்று கூறியிருப்பதிலிருந்து, நாடகத்தமிழ் என்னும் கூத்துத் தமிழின் பெருக்கத்தை உய்த்துணரலாம்.

சிலப்பதிகாரம் - அரங்கேற்று காதையில், ஆடலாசிரியன் இயல்பு, ஆடல் அரங்கின் இயல்பு, அரங்க மேடை, அரங்க அமைப்பு, ஆடும் இயல்பு ஆகியவை போதிய அளவு விரிவாகத் தரப்பெற்றுள்ளன.

பண்டு தமிழில் இருந்த நாடக இலக்கண நூல்கள் இப்போது கிடைக்கவில்லை. சில நூல்களின் பெயர்கள் மட்டும் கிடைக்கின்றன. பாண்டியன் மதிவாணனார் இயற்றிய மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூல், முறுவல், சயந்தம், என்னும் நூல்கள் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தில் ஆளுகையில் இருந்ததாக உயர்த்துணரப் படுகிறது.

சூரிய நாராயண சாத்திரியார் எனப்படும் பரிதிமால் கலைஞர் என்பவர், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ‘நாடக இயல்’ என்னும் நாடக இலக்கண நூல் ஒன்று படைத்துள்ளார்.

முத்தமிழுள் ஒன்றாகிய நாடகத் தமிழுக்கு இலக்கண நூல்கள் பல தோன்றியிருக்கவேண்டும். அவற்றைத் தமிழ்மொழி எப்படியோ இழந்து விட்டது.

இதுகாறும் தமிழ் இலக்கணச் செழுமையின் உடல் பகுதி பற்றிப் பார்த்தோம். இனி உள்ளிருக்கும் உயிர்ப் பகுதிகள் சில பற்றிப் பார்க்கலாம்;

5. எழுத்துச் செழுமை

தமிழ் மொழியில் எழுத்து வளம் மிகுதி. இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தில் இப்போது மூத்த மொழியாகக் கருதப்படும் கிரேக்க மொழியில் 24 எழுத்துகளே உள்ளன. அதற்கு அடுத்ததாகிய இலத்தீன் மொழியில் 25 எழுத்துகளே உள்ளன. இலத்தீன் வழி வந்த பிரெஞ்சு முதலிய மொழிகளில் 26 எழுத்துகள் உள்ளன. இலத்தீனில் W என்னும் எழுத்து இல்லை. பிரெஞ்சிய் W என்னும் எழுத்தை இரண்டு V என்னும் பொருளில் Double V (தூப்ளவே) என்கின்றனர். ஆங்கிலத்தில் W என்னும் எழுத்து இரண்டு U என்னும் பொருளில் டபிள்யூ (Double U) எனப்படுகிறது. ஆங்கிலத்தில் W என்னும் எழுத்துக்குப் பல இடங்களில் ஒலி இல்லை. Widow, Window என்னும் சொற்களின் இறுதியில் உள்ள W ஒலிபெறவில்லை. ஒருவேளை, தொடக்கத்தில் விடோவ், விண்டோவ் என்று ஒலிக்கப் பெற்றிருக்கலாமோ? முதலில் உள்ள W என்னும் எழுத்தின் பயனை V என்னும் எழுத்தைக் கொண்டே நிறைவு செய்து கொள்ளலாம்.

எனவே, குறைந்த எழுத்துகளால் ஐரோப்பிய மொழிகள் இயங்கும்போது, தமிழில் இவ்வளவு எழுத்துகள் ஏன் என்று வினவலாம்.

ஐரோப்பிய மொழியில் குறில்-நெடில் வேறுபாடில்லை. அதனால், நெடுநல்வாடை-Nedunalvadaai என்பது நெடுநான் வடை என்று ஒலிக்கப்படும் இரங்கத்தக்க நிலை உள்ளது.

மற்றும் ஐரோப்பிய மொழிகளில் உயிர்மெய் எழுத்து இல்லை. இதனால், முருகு என்னும் மூன்றெழுத்துத் தமிழ்ச் சொல்லை ஆங்கிலத்தில் Muruku என ஆறெழுத்து களாலும், பிரெஞ்சில் Mouroukou என ஒன்பது எழுத்து களாலும் எழுத வேண்டிய நிலை உள்ளது.

எனவே, குறில் - நெடில் - உயிர்மெய் எழுத்துகள் இருப்பதால் தமிழ் முதலிய திராவிட மொழிகளில் எழுத்துகள் மிகுதியாக உள்ளன.

சமசுகிருத மொழியிலும் அதனை ஒட்டியுள்ள வட இந்திய மொழிகளிலுங்கூடக் குறில் - நெடில் - உயிர்மெய் எழுத்துகள் உள எனில், இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சமசுகிருதம் தமிழ் மொழியைப் பின்பற்றியே எழுத்துப் பெருக்கம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். சமசுகிருதம் என்னும் சொல்லின் பொருள், 'திருத்திச் சீராக்கப்பட்டது' என்பதாம். வேதத்திற்கு எழுதாக் கிளவி என்னும் பெயர் உள்ளமை ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. சமசுகிருதக்காரர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்த பிறகே, இப்போதுள்ள எழுத்தமைப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது.

51. மெய்யெழுத்து

தமிழ் மொழியில், ஆங்கில மெய்யெழுத்துகளை விட ஐந்து மெய்யெழுத்துகள் குறைவாக-அதாவது பதினெட்டு மெய்யெழுத்துகளே உள்ளன. இவற்றுள் க ச ட த ப ற ஆறும் வல்லினம். க்ரு ண ந ம ன ஆறும் மெல்லினம். ய ர ல வ ழ ள ஆறும் இடையினம். இந்த அமைப்பும் ஒருவகைச் செழுமையே.

சமசு கிருதத்தில் க, ச, ட, த, ப என்னும் ஐந்திலும் நான்கு நான்கு ஒலிகள் உள்ளன. வட மொழியில் க ஒலிப்பில், க, க், க், க், க் - என நான்கு ஒலிப்புகள் உள்ளன. தமிழில் இந்த அமைப்பு இல்லையே எனச் சிலர் குறை கூறுகின்றனர். தமிழ் செழுமையான மொழி என்பது மட்டும் அன்று - தமிழ் இனிமையான மொழி என்பதும் நினைவிருத்தல் வேண்டும்.

வடமொழி ஒலிப்பை ஈடுசெய்யத் தமிழில் இயற்கையான அமைப்பு உள்ளது. 'பகல்' என்பதிலுள்ள 'க' வடமொழியில் முதல் 'க'வை ஈடுசெய்கிறது. 'பக்கம்' என்பதிலுள்ள 'க' வடமொழியின் இரண்டாவது 'க்க'வை ஈடு செய்கிறது. 'தங்கம்' என்பதிலுள்ள 'க', வடமொழியின் மூன்றாம் 'ங்க'வை ஈடு செய்கிறது. 'தங்கம்' என்னும் ஒற்றளபெடைச் சொல்லிலுள்ள 'ஙங்க', வடமொழியின் நான்காவதாகிய 'ஙங்க'வை ஈடு செய்கிறது. இதுபோல் ச, ட, த, ப என்பவற்றிற்கும் கொள்ளல் வேண்டும். 'ஃ' என்னும் ஆய்தமும் 'அணில் பணி' செய்கிறது.

எனவே, தமிழ் மெய்யெழுத்துகளின் அமைப்பு, மொழிக்குச் செழுமையும் இனிமையும் தருகிறது.

5.2 அளபெடை

அளபெடை என்னும் எழுத்து தமிழில் உள்ளது. இஃது தமிழ் இலக்கணச் செழுமையின் ஓர் அளவு கோலாகும். பாட்டில் ஒலி (அசை) குறையின், இரண்டு மாத்திரை உடைய நெடிலின் பின் அதன் இனமாகிய ஒரு மாத்திரை உடைய குறில் சேர்ந்து ஒலியை ஈடு செய்யும் எனத் தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் கூறியுள்ளனர். தொல்காப்பியர் நூல் மரபு இயலில்,

“நீட்டம் வேண்டின் அவ்வள புடைய
கூட்டி எழுஉதல் என்மனார் புலவர்” (6)

என்றும், மொழி மரபு இயலில்,

“குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே” (9)

என்றும் கூறியுள்ளார். பவணந்தியார் நன்னூல் — எழுத்தியலில்,

“இசைகெடின் மொழிமுதல் இடைகடை நிலைநெடில்
அளபெழும் அவற்றவற்று இனக்குறில் குறியே”
(36)

என்று கூறியுள்ளார்.

ஒலி (இசை) குறைந்தால் நெடில் அளபெடுக்கும் என இலக்கண விளக்கம், முத்து வீரியம், மாபுராணம் முதலிய நூலாசிரியர்களும் கூறியுள்ளனர்.

மேற்குறிப்பிட்டுள்ள அனைவரின் கருத்தும் தவறு. ஒலி நிரப்புவதற்காக - இடம் அடைப்பதற்காக அளபெடைகள் தொடக்கக் காலத்தில் தோன்றி யிருக்க முடியாது. பொருள் பெறுமானம் கருதியே அளபெடை தோன்றுகிறது.

“கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றாங்கே
எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழை” (15)

என்னும் குறள்பாவில், கெடுப்பதும், எடுப்பதும் என்று இருந்தாலேயே ஒசை (சீர்-தளை) கெடவில்லை. அங்ஙனமிருந்தும், ‘து’ என்னும் குறில் ‘தூ’ என நீண்டு பக்கத்தில் ‘உ’ பெற்று அளபு நீண்டுள்ளது. இது இனிய இசைக்காக அளபெடுத்தது - எனவே, இன்னிசை அளபெடையாகும் எனப் பலரும் கூறுவர்.

இங்கே என்ன இசை வேண்டியுள்ளது? கெடுப்பதூஉம், எடுப்பதூஉம் என்ற அளபெடைகளில், மழையின் வரம்பு கடந்த ஆற்றலை வலியுறுத்தி நீட்டி நெளித்துப் பலகையைத் தட்டிப் பேசுவது போன்ற பொருட்குறிப்பு அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு பொருள் கருதி எழுந்த அளபெடைகளைக் கண்ட நூலாசிரியர்கள், ஒசை குன்றும் இடங்களிலும் அளபெடுக்கலாம் எனத் தவறாக எண்ணிக் கண்ட கண்ட இடங்களில் அளபெடை போடத் தொடங்கி விட்டனர்.

எனவே, 'குன்றிசை', 'இசை கெடின' என்றெல்லாம் இலக்கண ஆசிரியர்கள் கூறியிருப்பது தவறாகும்.

பொருள் கருதி எழுந்த அளபெடையும், தமிழ் இலக்கணச் செழுமையின் ஒரு கூறாகும்.

5.3 சிறப்புப் பன்மை

ஒருவன், ஒருத்தி என ஓர் ஆண் மகனையும் ஒரு பெண் மகனையும் முறையே குறிப்பதுண்டு. ஓரளவு சிறப்புக்கு உரிய இருபாலாரையும் 'ஒருவர்' என்னும் சிறப்புப் பன்மைச் சொல்லால் குறிப்பிடுவதும் தமிழ் இலக்கணச் செழுமையே யாகும். ஆங்கிலத்தில் யாராயிருப்பினும் he, she என முறையே குறிப்பிடுகின்றனர். இங்கே சிறந்தவரைக் குறிப்பிட, சொற்றொடரின் நடுவிலே Him, Her எனப் பெரிய எழுத்தால் குறிப்பிடுகின்றனர். இதனினும் ஒருவர் என்னும் தமிழ் வழக்கு சிறந்தது.

ஆங்கிலத்தில் முன்னிலையில் ஒருவரைக் குறிப்ப தாயினும் பலரைக் குறிப்பதாயினும் you என்னும் ஒரு சொல்லே பயன்படுத்தப்படுகிறது. தமிழில் ஒருவரைக் குறிக்க 'நீ' என்பதும், பலரைக் குறிக்க நீர்-நீவிர்-நீங்கள் என்னும் சொற்களும் தனித் தனியே இருப்பதும் ஒருவரை இலக்கணச் செழுமையே.

தமிழில் ஒருவரையே சிறப்பு கருதி முன்னிலையில் நீங்கள் எனவும், படர்க்கையில் ஒருவரையே அவர்-அவர்கள் எனவும் சிறப்புப் பன்மையால் குறிக்கிறோம். இதுவும் ஒரு செழுமையே.

ஆனால், ஆங்கிலேயர்கள் இதில் ஒருவரைக் குறை கூறுகின்றனராம் அதாவது:- குறிப்பிட்ட ஒருவரை நீ, அவன், அவள் என ஒருமையில் சுட்டுவதும், குறிப்பிட்ட வேறொருவரை நீங்கள், அவர்கள் எனப் பன்மையில்

சுட்டுவதும், மக்களுக்குள் உயர்வு தாழ்வு கருதும் குறுகிய மனப்பான்மையைக் காட்டுகிறது - என்று கூறுகின்றனராம். இவர்கள் கூறுவது பொருத்தமின்று. அகவை முதிர்ச்சிக்கு உரிய சிறப்பு தருவதில் தவறில்லை. மற்றும் இங்கே,

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”

என்னும் திருக்குறளைக் குறைசொல்வோர்க்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

மற்றும் அல்லன், அல்லள், அல்லர், அன்று, அல்ல - என்னும் ஐம்பால் முற்றுகளும், எல்லேமும், எல்லீரும், எல்லாரும் - என்னும் மூவிடப் பெயர்களும் தமிழின் இலக்கணச் செழுமைகளே. ஆனால், இப்போது, அல்ல, எல்லாரும் என்னும் சொற்களையே பொதுவாகப் பயன்படுத்தலாம் என ஒரு சாரார் கூறுகின்றனர். தமிழ் இலக்கணத்திலும் பொது முடிபு உண்டு. அவை: வேறு, இல்லை, உண்டு, வேண்டும், தகும், படும் - முதலியன.

தமிழில் இன்னின்ன எழுத்துகள் சொல்லின் முதலிலும் இன்னின்ன எழுத்துகள் சொல்லின் இறுதியிலும் வாரா எனப்பட்டுள்ளன. இது, ஒலிப்பில் இனிமைச் செழுமை தருகிறது. மெய்ம்மயக்க விதியும் இத்தகையதே.

5.4 முற்றெச்சம்

‘முகந்தனர் கொடுப்பப் பெற்றனர்’ என்பதில் உள்ள ‘முகந்தனர்’ என்னும் வினைமுற்று, ‘முகந்து’ என்னும் வினையெச்சப் பொருள் தருகிறது. ‘இன்னியம் இயக்கினர் செல்க’ என்பதில் உள்ள ‘இயக்கினர்’ என்னும் வினைமுற்று, ‘இயக்கி’ என்னும் வினையெச்சப் பொருள் தருகிறது. இதற்குத்தான் ‘முற்றெச்சம்’ என்பது பெயர். முற்று எச்சப் பொருள் தருவது முற்றெச்சம். இந்த முற்றெச்சம்,

மொழிக்கு ஓர் இனிமை-சுவைதருவதோடு, வினையின் தொடர்ச்சியையும் அழுத்தம் திருத்தத்தையும் தருகிறது. இஃதும் ஒரு வகைச் செழுமையே. சொல்லிச் சொல்லிப் பார்க்கின் சுவை தெரியும்.

5.5 வினையெச்ச வாய்பாடு

செய்து, செய்பு, செய்யா, செய்யு, செய்தென, செய, செயின், செய்ய்ய, செய்யியர் முதலியன வினையெச்ச வாய்பாடுகளாக இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

‘செய்’ என்னும் வினைச் சொல்லின் அடிப்படையில் வாய்பாடு அமைக்காமல், தின்று, தின்னுபு, தின்னா, தின்னா, தின்றென, தின்ன, தின்னின், தின்னிய, தின்னியர் எனத் ‘தின்’ என்னும் வினையின் அடிப்படையிலோ அல்லது, கொய்து, கொய்பு, கொய்யா முதலியனவாகக் ‘கொய்’ என்னும் வினையின் அடிப்படையிலோ வாய்பாடு அமைத்திருக்கக் கூடாதா-என்னும் வினா எழலாம். எந்த வினையை எடுத்துக் கொள்ளினும் எல்லாமே செய்தல் தானே-அதனால் ‘செய்’ என்னும் பொது வினையின் அடிப்படையில் வாய்பாடுகள் அமைக்கப்பட்டன.

நல்லது. து, பு, ஆ, ஊ, என, அ, இன், இய, இயர் என்னும் இறுதிகளில் முடியும் வினையெச்சங்கட்கு இந்த வாய்பாடு பொருந்தும்.

ஆனால், ஓடி, ஆடி, விளங்கி, மயங்கி, விலக்கி, கலக்கி, எஃ. ‘இ’ விகுதி பெற்று முடியும் இறந்தகால வினையெச்சங்கட்குத் தொல்காப்பியரோ - நன்னூலாரோ பொது வாய்பாடு கூறாதது ஏன்? ‘செய்’ அடியோடு ‘இ’ சேர்த்து, ‘செய்யி’ என ஒரு வாய்பாடு கூறியிருக்கக் கூடாதா? கூறுவதால் ஒன்றும் கெட்டுவிடாது. இதைச் ‘செய்து’ வாய்பாட்டில் அடக்குவது பொருந்தாது.

ஆடி, ஓடி, கலக்கி, விளங்கி என்னும் வினையெச்சங்கள் ஆடு, ஓடு, கலக்கு விளங்கு என்னும் குற்றுகரத்தோடு 'இ' சேர்ந்து வருதலின், 'செய்' என்னும் அடியில் 'இ' சேர்த்துச் செய்யி' என வாய்பாடு அமைக்கவில்லைபோலும். செய் என்பது குற்றுகரம் அன்று அல்லவா? இருப்பினும் அமைத்திருக்கலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் - வினையியலில் கூறப்பட்டுள்ள வினையெச்ச வாய்பாட்டு நூற்பாக்கள் வருமாறு:-

“செய்து செய்யு செய்பு செய்தெனச்
செயியர் செய்யிய செயின்செய செயற்கென
அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி” (31)

“பின்முன் கால்கடை வழிஇடத்து என்னும்
அன்ன மரபின் காலம் கண்ணிய
என்ன கிளவியும் அவற்றியல் பினவே” (32)

இந்த வாய்பாடுகளுள் முதல் மூன்றும் வினைமுதலின் வினையைக்கொண்டு முடியுமாம். மற்றவை, வினை முதல் வினையையாவது பிறவினையையாவது சூழ்நிலைக்கு ஏற்பக்கொண்டு முடியுமாம்:

“அவற்றுள்
முதல்நிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின” (33)

“ஏனை எச்சம் வினைமுத லானும்
ஆன்வந் தியையும் வினைநிலை யானும்
தாமியல் மருங்கின் முடியும்என்ப” (35)

என்பன நூற்பாக்கள்.

வினையெச்ச வாய்பாடுகளைப் பற்றி இவ்வளவு நுட்பமாகக் கூறியிருப்பது ஒருவகை இலக்கணச் செழுமையே.

பின், முன், வழி, இடத்து என்பன பெற்ற செய்தபின், செய்யுமுன், செய்தவழி, செய்தவிடத்து முதலிய

வாய்பாடுகள், ஆங்கிலத்தில் கூறப்பட்டுள்ள Adverb clause of times Adverb clause of place-முதலிய வாய்பாடுகளை நினைவூட்டுகின்றன.

மேலும் மேலும் தமிழ் இலக்கணத்தைத் துருவி நோக்குவோமாயின், அதன் வளமும் செழுமையும் நன்கு புலப்படும். காலமும் பக்க அளவும் கருதி இந்த அளவோடு நிறைவு செய்யலாம்.

மேற்கோள் நூல்கள்

திருவினையாடல் புராணம்-நாட்டுப் படலம்-பரஞ்சோதியார்
தொல்காப்பியம் - தொல்காப்பியனார்.

புறப்பொருள் வெண்பா மாலை - சிறப்புப் பாயிரம் -
ஐயனாரிதனார்.

தொல்காப்பியம் - நூன்மரபு - 33.

சிலப்பதிகாரம் - அரங்கேற்றுகாதை, ஆய்ச்சியர் குரவை -
இளங்கோவடிகள்.

யாழ் நூல் - விபுலாநந்த அடிகள்

பரிபாடல், தேவாரம், திவ்வியப் பிரபந்தம்.

மணிமேகலை - ஊரலர் உரைத்த காதை - மதுரைக் கூல
வாணிகன் சாத்தனார்.

சிலப்பதிகாரம் - அரும்பத உரை, அடியார்க்கு நல்லார்
உரை.

தொல்காப்பியம் - அகத்திணையியல் - 56.

தொல்காப்பியம் நூல் மரபு - 6

தொல்காப்பியம் மொழி மரபு - 8

நன்னூல் - எழுத்தியல் - 36 - பவணந்தி முனிவர்.

திருக்குறள் - 15 - திருவள்ளுவர்.

ஆங்கில இலக்கணக் குறிப்புகள்

திருக்குறள் - 972.

தொல்காப்பியம் - 31, 32, 33, 35.

மொழிப் பகுதி

21. தமிழ் மொழியில் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்கள்

தமிழ் மொழியில் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்களாகச் சிலர் கூறுவனவற்றுள், ஏறக்குறையப் பேசுவதுபோல் எழுத வேண்டும் என்பதும் ஒன்று. இவ்வாறு கூறுவதற்குக் காரணம், கடினமான எழுத்து நடையில் இருப்பதை எல்லாராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை - அதனால் மொழி வளர்ச்சி குன்றும் என்பதாகும். எல்லாராலும் என்பதில் ஐந்தாம் வகுப்பு அல்லது எட்டாம் வகுப்பு படித்தவர் மட்டுமல்லர் - பெரிய பெரிய ஆங்கிலப் பட்டங்கள் பெற்றுப் பெரிய பெரிய பதவிகளில் இருக்கும் மேதைகளுள் சிலரும் அடங்குவர்.

சரி - பேசுவதுபோல் எழுதவேண்டும் எனில், யார் பேசுவது போல் எழுதவேண்டும்? எந்த நாட்டார் - எந்த மாவட்டத்தார் - எந்த வட்டாரத்தார் - எந்த மதத்தார் - எந்தக் குலத்தார் பேசுவது போல் எழுதவேண்டும் என்னும் வினா எழுகின்றது. ஆங்காங்கே, உள்ளவர் ஆங்காங்கே உள்ளபடி கண்டவாறு பேசியதால்தான் செந்தமிழ் நிலம் எனவும், செந்தமிழ் சேர் பன்னிரு நிலம் எனவும் தமிழ் பல பிரிவினைக்கு உள்ளாகியது.

உலகில் ஒவ்வொரு மொழியும் முதல் முதலாக எழுதப் பட்டபோது, பேச்சு வழக்கே பின்பற்றப்பட்டது. அதாவது பேசியது போலவே எழுதப்பட்டது. முதல் முதலாக எழுதும்

போது, பேச்சு வடிவத்தைத் தவிர வேறு வடிவம் இல்லையல்லவா? அதனால், பேச்சு வழக்கே எழுத்து வழக்காயிற்று.

இந்தக் கருத்தை ஓர் எடுத்துக்காட்டின் வாயிலாக விளக்கலாம்: 'தலை' என்னும் சொல்லை முதல் முதல் தமிழில் எழுதியபோது 'தலை' என்றே மக்கள் பேசியிருப்பர். ஆனால், இப்போது பேச்சு வழக்கில் கொச்சையாகத் 'தல' என்கின்றனர். தமிழில் 'தல' என்பது பேச்சு வழக்கு. ஆனால், தெலுங்கில் 'தல' என்பதும், கன்னடத்தில் 'தலெ' என்பதும், மலையாளத்தில் 'தல' என்பதும் எழுத்து வழக்குகளாகும்.

இதிலிருந்து தெரிவதாவது: தெலுங்கில் 'தல' என்பதும் கன்னடத்தில் 'தலெ' என்பதும் மலையாளத்தில் 'தல' என்பதும் எழுதப்பட்டபோது, அவை அவ்வாறே பேசப் பட்டிருக்க வேண்டும் - என்பதாகும்.

இப்போது எழுதப்படும் தமிழ் வடிவம், தொடக்கத்தில் பேசப்பட்ட போதிருந்த தமிழ் வடிவமேயாகும். நாளடைவில் அவ்வடிவம், மூலைக்கு மூலை ஒவ்வொரு விதமாய்ச் சிதைத்துக் கொச்சையாகப் பேசப்பட்டபோது, அந்தக் கொச்சை வடிவங்கள் அவ்வாறே எழுதப்பட்டு வெவ்வேறு மொழிகளாயின.

ஆகவே ஆங்காங்கே பேசப்பட்ட மொழிக் கூறுகள் கொடுந் தமிழாயின - அவ்வப் பகுதிகள் கொடுந் தமிழ் நிலங்களாயின. இந்த நிலை, ஆயிர மாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே ஏற்பட்டுவிட்டது.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பின், இவ்வளவு காலமாகக் கொச்சைப் பேச்சுருவம் ஆங்காங்கே ஏற்பட்டிருந்தும், குமரி முதல் வேங்கடம் வரை, கொடுந்தமிழ்

நாடு என ஒன்று இன்றிச் செந்தமிழ் நாடாகவே இருந்து கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம், குமரி முதல் வேங்கடம் வரை உள்ளவர்கள், குறிப்பிட்ட இலக்கண நெறியைப் பின்பற்றி எழுதி வருதலேயாகும். இலக்கணம் என்னும் கடிவாளம், தமிழ் இடத்திற்கு இடம் வெவ்வேறு விதமாய்ப் பிய்த்துக் கொண்டு போகாதவாறு இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளது.

இல்லாவிடின், தொண்டைநாட்டுத் தமிழ், நடுநாட்டுத் தமிழ், சோழநாட்டுத் தமிழ், கொங்குநாட்டுத் தமிழ், சேரநாட்டுத் தமிழ், தென்பாண்டி நாட்டுத் தமிழ், வடபாண்டி நாட்டுத் தமிழ், நாஞ்சில் நாட்டுத் தமிழ் எனப் பல்வேறு கொடுத்தமிழ்களாகி, இப்பகுதிகள் எல்லாம் கொடுந் தமிழ் நாடுகளாகிவிடும்.

எனவே, எல்லோருக்கும் புரிய வேண்டும் என்னும் பெயரிலும், எளிய நடை என்னும் பெயரிலும் பேச்சு வழக்கை ஒட்டி எழுத்து வழக்கு இருத்தலாகாது. அதாவது, புதிய தமிழ் - சீர்திருத்தத் தமிழ் என்னும் பெயரில் இலக்கணக் கரையை உடைத்துவிடக் கூடாது.

இந்த நிலையில், பேசுவதை ஒட்டி எழுத வேண்டும் என்பதற்கு எதிர்மாறாக நான் சொல்வது, எழுதுவது போல் பேச வேண்டும் என்பதாகும். இது முடியாத செயலன்று. சில-பல ஆண்டுகட்கு முன்பு எழுத்து வழக்கில் கொச்சையான உருவம் தலைவிரித்தாடியது. பின்னர், தமிழறிஞர்களின் இடைவிடா முயற்சியால், இப்போது செய்தி - இதழ்களில் நல்ல தமிழ் எழுதப்படுகிறது. சொற்பொழிவுகள் நல்ல தமிழில் நடைபெறுகின்றன. தொலைக்காட்சி, வானொலி, அரசு அலுவலகங்கள் முதலிய துறைகளில் நல்ல தமிழ் நடைபோடுகிறது.

நல்ல தமிழில் பேசினால் நல்ல தமிழ் எழுதலாம். நல்ல தமிழில் எழுதினால் நல்ல தமிழ் பேசலாம். நல்ல பேச்சும் நல்ல எழுத்தும் ஒரு நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் (Reciprocal) போன்றவை.

எழுத்துக்கு முந்தியது பேச்சு - பேச்சுக்குப் பிந்தியதே எழுத்து. தொடக்கத்தில் பேசியது நல்ல நடையாக இருந்தது. ஆதலின், தமிழில் அந்த நல்ல நடையிலேயே எழுதலாயினர். “ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட திருத்தமான எழுத்து நடை என்பது, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட திருத்தமான பேச்சு நடையின் விளைவே” - எனக் ‘கிரீனிங்’ (Greening) என்னும் பேராசிரியர் கூறியுள்ளார். இதைத்தான் ‘செந்தமிழும் நாப் பழக்கம்’ என ஒளவையாரின் தனிப் பாடல் கூறுகின்றது.

தொடக்கப் பள்ளிகளில் புதிதாய் வந்து சேரும் மாணாக்கச் சிறார்கட்கு மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர், நான்கு விதமான மொழிப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும். அவை: கேள்விப் பயிற்சி, பேச்சுப் பயிற்சி, படிப்புப் பயிற்சி, எழுத்துப் பயிற்சி என்பனவாகும்: முதல் பயிற்சி கேள்விப் பயிற்சி, ஆசிரியர், பிழையில்லாத தமிழ் நடையில் கதை, விளையாட்டு முதலியவை பற்றிப் பேச வேண்டும். தமிழ் அறிஞர்களை அழைத்துப் பிழையில்லாத நடையில் பேச்சுச் செய்து சிறார்களைக் கேட்கச் செய்ய வேண்டும். பிழையில்லாத ஒலித்தட்டுப் பேச்சு, ஒலி நாடாப் பேச்சு, வானொலிப் பேச்சு முதலியவற்றைக் கேட்கச் செய்ய வேண்டும். அப்படியென்றால்தான் சிறார்களும் பிழையில்லாத நடையில் பேசுவர். இது உளவியல் முறை (Psychological Method) ஆகும்.

பிறர் பேசுவதைப் பின்பற்றித்தான் குழந்தைகள் மொழி பேச முடியும். மனத்தின் பொதுப் போக்குகளுள்

(General Tendencies) பின்பற்றலும் (Imitation) ஒன்றாகும். எனவே, பிழையில்லாப் பேச்சைக் கேட்டாலேயே, பிழையின்றிப் பேசவியலும். பிழையின்றிப் பேசினாலேயே, பிழையின்றிப் படிக்கவோ எழுதவோ இயலும்.

ஆகவே, மொழியில் செய்ய வேண்டிய சீர்திருத்தங்களுள் பிழையின்றிப் பேசுதலும் பிழையின்றி எழுதுதலும் மிகவும் இன்றியமையாதனவாகும்.

அடுத்த ஒரு சீர்திருத்தம், தமிழ் மொழியில் பிறமொழிச் சொற்களைக் கலக்காமல் எழுத வேண்டியதாகும். மொழி என்பது கருத்தைப் புரியச் செய்யும் ஒரு கருவி (Tool Subject)தானே. எப்படிப் பேசினால் என்ன - எப்படி எழுதினால் என்ன - என்று சிலர் கேட்கின்றனர். இவ்வாறு இடத்திற்கு இடம் வேறுபட்ட நிலையில் கண்டபடிப் பேசியதாலும் எழுதியதாலுமே ஒரு மொழி பல மொழிகளாகப் பிரிந்தது என்னும் செய்தி மீண்டும் நினைவுக்கு வரவேண்டும்.

வளர்ந்து வரும் புதிய அறிவியல் செய்திகளைக் கூறப் போதுமான சொற்கள் தமிழில் இல்லையே என்கின்றனர் பலர். எலெக்ட்ரிசிட்டி (Electricity) என்பதை 'மின்' எனவும், ரேடியோ (Radio) என்பதை 'வானொலி' எனவும், டெலி - விஷன் என்பதைத் (Tele - vision) தொலைக்காட்சி எனவும் குறிப்பிடுவது போல், இருக்கும் தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியும், புதிய சொற்களை உருவாக்கியும் அறிவியல் செய்திகளை வெளியிடல் வேண்டும். அவ்வாறு எழுதும் தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பக்கத்தில் அடைப்புக் () குறிக்குள் ஆங்கிலச் சொல்லை எழுதலாம். புதிய தமிழ்ச் சொல் கண்டுபிடிப்பது அரிது எனில், அந்த ஆங்கிலச் சொல்லை ஒலி பெயர்ப்பு (Transliteration) செய்து தமிழ் எழுத்தால் எழுதிப்

பக்கத்தில் அடைப்புக் குறிக்குள் ஆங்கிலச் சொல்லை எழுதலாம்.

மற்றும் ஒருவகைச் சீர்திருத்தம் பற்றிப் பேசி வருகின்றனர். அதாவது, தெனாலிராமன் கறுப்பு நாயை வெள்ளை நாயாக்க முயன்றதுபோல், தமிழுக்குப் பழைய தமிழ் எனப் பெயரிட்டு, அதில் சில மாற்றங்கள் செய்து புதிய தமிழ் உருவாக்கவேண்டும். என்பது அவரது கூற்று. இதற்கு,

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே”

என்னும் நன்னூல் நூற்பாவைத் துணையாகக் கொள்கின்றனர். மற்றும், ஆர்தர் என்னும் மன்னன், இறுதிக் காலத்தில், தன் அமைச்சர் பெடாவரிடத்தில் கூறிய ‘The old order changeth yielding place to new’ என்பதையும் அவர்கள் துணைக்கு அழைக்கலாம். ஆனால், ‘பழைய காலைத் தூர்க்காதே - புதிய காலை விடாதே’ என்னும் பழமொழியும் அவர்கட்கு நினைவில் வரவேண்டும்.

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் சரி - ஆனால் பழையன கழித்தலும் புதியன புகுத்தலும் கூடா அல்லவா? இப்போது நாம் பழையன கழித்தலும் புதியன புகுத்தலும் செய்வதற்கு முன்பே, தொல்காப்பியர் கூறியவற்றுள் ஒருசிலவற்றை விட்டும், கூறாத ஒரு சிலவற்றைக் கொண்டும் நன்னூலார் செயல்பட்டுள்ளார். இவ்விருவராலும் சொல்லப்படாத சிலவற்றை உரையாசிரியர்கள் ஒருவகை வாய்ப்பை உண்டாக்கிக்கொண்டு சேர்த்துள்ளனர். புதிய மூளைகட்கு முன்பே பழைய மூளைகள் வேலை செய்துள்ளன.

ஆனால், தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் கூறியுள்ள ஐ, ஔ என்னும் இரண்டு எழுத்துகளையும் தமிழ்

நெடுங்கணக்கிலிருந்து நீக்கி விடும்படி உரையாசிரியர்கள் கூறவில்லை. புதிய மூளைகளின் கண்டுபிடிப்பே இது. 'ஐ' என்னும் எழுத்தை நீக்குவதால் புணர்ச்சி விதி குழப்பமாகிறது. 'ஒள' என்பது புதிய எழுத்து இல்லையே. அதிலுள்ள 'ஒ' என்னும் வரிவடிவமும் 'ள' என்னும் வரிவடிவமும் முன்னமேயே உள்ளன. தலைக்கு ஏற்பத் தொப்பியையும் காலுக்கு ஏற்ப மிதியடியையும் சரிசெய்யக் கூடாதா? தலையையும் காலையும் செதுக்கிவிட வேண்டுமா?

அப்போது முன்னோர்கள், எழுத்தை அதாவது வரி வடிவத்தைக் குறைப்பதற்காகவே, ணா, றா, னா எனக் கால்போட்டு எழுதாமல், ண, ற, ன என எழுதினர். நாம் இப்போது கால் போட்டே எழுதலாம் - இதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ணை, லை, னை என்பனவற்றிலும் இப்போதுள்ள சீர்திருத்தத்தை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அதாவது, ஒரே வரிவடிவத்திற்கு இரண்டு வரிவடிவங்கள் தரப்படுகின்றன. ஏற்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

அடுத்து, - தமிழை உரோமன் எழுத்தாகிய ஆங்கில எழுத்தால் எழுதலாம் என்று சிலர் கூறும் சீர்திருத்தத்தை ஏற்பதற்கில்லை. உரோமன் எழுத்துக்களில் உயிர் மெய் எழுத்து இல்லை - அதனால் தமிழில் 'முருகு' என்னும் மூன்று எழுத்துக்களால் எழுதும் சொல்லை, ஆங்கிலத்தில் Muruku என ஆறெழுத்துகளாலும் பிரெஞ்சு மொழியில் Mouroukou என ஒன்பது எழுத்துகளாலும் எழுத வேண்டும். எனவே, எழுத்துச் சுருக்கம் கருதி ஆங்கில எழுத்துகளால் எழுதலாகாது. எழுதின், ஆங்கிலத்தில் - உயிரெழுத்தில் குறில் - நெடில் என்னும் பாகுபாடு இன்மையால், நெடுநல்வாடை என்னும் நூல்பெயர் நெடுநாள்வடை (Nedunal vatai)யாகிவிடும். அவ்வாறு ஒருவர் படித்தார்.

ஆங்கில மொழியில் செய்ய வேண்டிய சீர்திருத்த அளவுக்குத் தமிழில் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டிய வருந்தத்தக்க நிலை இல்லை. தமிழ் சீர்திருத்தமான மொழி என்பதைச் 'செந்தமிழ்' என்னும் பெயரிலுள்ள 'செம்' என்னும் அடைச்சொல் அறிவிக்கின்ற தன்றோ? தமிழில் ஏதாவது சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டுமெனில், சீர்திருத்தம் என்னும் பெயரில் இப்போது சிலர் கெடுத்து வைத்துள்ள குறைபாடுகளை மீண்டும் சீர்திருத்தம் (Reformation) செய்து பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வருவதேயாகும். நிறைவாக ஒன்று:- செய்யுள் எளிய நடையில் எழுதப்படவேண்டும் என்கின்றனர். நல்ல உரை நடைப் பகுதிகளைச் சுவைத்துப் படிப்பது போலவே, உரை நடைக்கும் செய்யுள் நடைக்கும் இடைப்பட்ட தான புதுக்கவிதையையும் சுவைத்துப் படித்து அதற்கும் வழி விடலாம்.

அறவுரைப் பகுதி

22. அணுவுக்குள் ஆழ்கடல்

தமிழ் இனிமை

“தேருந்தொறும் இனிதாம் செந்தமிழ்
போன்று இவள் செங்கனிவாய்
ஆருந்தொறும் இனிதாய் அமிழ்தாம்
எனது ஆருயிர்க்கே” (59)

என்று தஞ்சைவாணன் கோவை என்னும் நூலில்
பெய்யாமொழிப் புலவர் புகன்றுள்ளார்.

“மங்கை ஒருத்தி தரும் சுகமும் எங்கள் மாதமிழ்க்கு
ஈடில்லை”

என்று பாடினார் பாவேந்தர் பாரதிதாசன்.

தமிழ் இனியது என்றால், தமிழ்நூல்கள் இனியவை
என்பது கருத்து. தமிழ் நூல்கள் இனியவை என்பதற்கு ஒரு
சான்றாயினும் தரவேண்டுமல்லவா? எந்த நூலை எடுத்துக்
கொள்ளலாம்? உலகளாவிய ஒரு நூலை எடுத்துக்
கொள்வது சாலப் பொருந்து மன்றோ?

உலகநூல்

அத்தகையதொரு தமிழ்நூலைத் தேர்ந்தெடுப்பது
அரிது அன்று; எளிது - மிகவும் எளிது. அந்த வேலையை
உலகம் நமக்குத் தரவில்லை. அதை முன்னமேயே உலகம்
செய்து முடித்துவிட்டது. அந்த உலகறிந்த நூலை
ஏறக்குறைய ஓரீராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே, சங்கத்தமிழ்ப்

புலவர்களே - பன்னூல்கள் தந்த தமிழ்ப் பாவாணர்களே விருப்பு வெறுப்பின்றி ஒருமுகமாய்த் தேர்ந்தெடுத்து விட்டனர். ஆம்; உள்ள உள்ள உள்ளம் உருக்கும் அந்தத் தமிழ்நூலை, ஆராய ஆராய அறிவு ஊற்றெடுக்கச் செய்யும் அந்தத் தமிழ் நூலை, சிந்திக்கும் சிந்தைக்கு இனிய - அதுமட்டுமா - கேட்கும் செவிக்கும் இனிய - அதுமட்டுமா - சொல்லும் வாய்க்கும் இனிய அந்தத் தமிழ் நூலை அவர்கள் அப்போதே தேர்ந்தெடுத்து விட்டனர்.

“உள்ளுதொறு உள்ளுதொறு உள்ளம் உருக்குமே
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு”

என்றார் மாங்குடி மருதனார்.

“வாய்மொழி வள்ளுவர் முப்பால் மதிப்புலவோர்க்கு
ஆய்தொறும் ஊறும் அறிவு”

என்றார் உருத்திர சன்ம கண்ணர்.

“சிந்தைக்கு இனிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய...
வள்ளுவனார் பன்னிய இன்குறள் வெண்பா”

என்றார் கவுணியனார்.

“வள்ளுவர் உலகம் கொள்ள மொழிந்தார் குறள்”

என்றார் நரி வெருஉத் தலையார்.

“உலகடைய உண்ணுமால்
வண்டமிழின் முப்பால் மகிழ்ந்து”

என்றார் ஆலங்குடி வங்கனார்.

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு”

என்ற பாடல் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் சொந்தச் சரக்கன்று. சொந்தச் சரக்காயினும் புதிய சரக்கன்று. முன்னோர் மொழிந்த மொழிப் பொருளே அது.

தமிழர்கள் திருக்குறளை மறந்தது உண்மைதான். மறக்கச் செய்யும் ஒருவகை ஆற்றல் இன்றும் இருக்கிறது என்பதும் உண்மைதான். ஆனால் திருக்குறள் தமிழர்களை மறக்கவில்லை. அவர்களை அனைத்துலகிற்கும் அறிமுகம் செய்து வைக்க அது மறக்கவில்லை. திருக்குறள் தன் கருத்தின் திண்மையாலும் வன்மையாலும் உலக மக்களைக் கவர்ந்ததன் வாயிலாக, இவ்வளவு சிறந்த நூலைத் தந்தது தமிழினம் என உலகம் எண்ணி வியக்கும்படித் தமிழர்களை உலகிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்துள்ளது திருக்குறள்.

திருக்குறள் எண்ணற்ற மொழிகளில் பெயர்க்கப் பெற்றிருப்பது, அம்மொழியாளர்களின் பரந்த பான்மைக்குச் சான்று அன்று; பின் என்ன? அதுவா? திருக்குறளின் பரந்து விரிந்த பான்மைக்குச் சான்றாகும்.

உலகைக் கவர்ந்தது எவ்வாறு?

திருவள்ளுவர் புதிய முறையில் - புரட்சியான முறையில் கருத்தை வெளியிட்டதனால், திருக்குறள் உலகைக் கவர் முடிந்தது.

டாக்டர் கிரௌஸ் (C. Graul. D.D.) என்னும் செர்மானிய அறிஞர், இன்பத்துப் பாலில் உள்ள

“இருநோக்கு இவள் உண்கண் உள்ளது ஒரு நோக்கு நோய் நோக்கு ஒன்று அந்நோய் மருந்து”

என்னும் குறளை ஒருநாள் தற்செயலாய்க் கண்டு அதன் பொருளை அறிந்ததும் அப்படியே மெய்ம் மறந்து விட்டாராம். ஆ! இப்படியும் ஒரு கருத்து உள்ள பாடல் இருக்கிறதா! ஒருத்தியின் நோக்கிலேயே இரு நோக்கு: அவற்றுள் ஒன்று நோய் தருகின்றது - மற்றொன்று அதற்கு மருந்தாகிறது. என்ன அழகான கருத்து! எவ்வளவு அருமையான கற்பனை! இந்நூல் முழுவதும் படிக்க வேண்டும் - மொழி பெயர்த்துக் கொள்ளவும் வேண்டும் -

என்று பாராட்டி நூல் முழுவதையும் சுவைத்துப் படித்து, இலத்தீனிலும் செர்மனியிலும் மொழி பெயர்த்தாராம்.

இவ்வாறு புதிய - புரட்சியான முறையில் கருத்துகளை வழங்கியிருப்பதால் உலகைக் கவர்ந்தது.

இருவர் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவர் கூறினார்: ஓர் இசையரங்கில் புல்லாங்குழல் இசையைக் கேட்டேன். அதனினும் இனிமையான ஒலி உலகில் எங்கும் இருக்கமுடியாது என்றாராம். உடனே அடுத்தவர், முதலாமவரை நோக்கி, உங்களுக்குக் குழந்தை இருக்கிறதா? என்று கேட்டாராம். இல்லை என்ற பதில் வந்ததாம். நீங்கள் குழந்தை பெற்று அந்தக் குழந்தையின் மழலை மொழியைக் கேட்டிருந்தால், உலகில் குழலின் இசையே இனியது என்று சொல்லியிருக்க மாட்டீர்கள் என்றாராம் அடுத்தவர். இந்தக் கருத்தமைத்து,

“குழல் இனிது யாழ்இனிது என்ப தம்மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்”

என வள்ளுவர் பாடினார். குழலியின் மழலை இன்பத்தை எவ்வளவோ புதிய - புரட்சியான முறையில் வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார் பாருங்கள்!

திருகு முறை

திருவள்ளுவர் பல இடங்களிலும் கருத்துகளைத் திருக்கு முறுக்கு செய்து-அதாவது-Twist பண்ணி அமைத்திருப்பது தான் கவர்ச்சி செய்கிறது.

ஒருவன் மற்றொருவனுக்குத் துன்பம் செய்துவிட்டான். துன்புற்றவன் கினத்தோடு திருவள்ளுவரிடம் வந்து நடந்ததைக் கூறினான். திருவள்ளுவர் அவனை நோக்கி, உனக்குத் துன்பம் செய்தவனை வாளா விடக்கூடாது.

மாற்றாக அவனுக்கு ஒறுப்பு (தண்டனை) கொடுக்க வேண்டும் என்றார்.

என்ன ஒறுப்பு கொடுக்கலாம்? என்று கேட்டான்.

அவன் நானும்படியான ஒறுப்பு தரவேண்டும் என்றார்.

அவன் நானும்படியான ஒறுப்பு எது? என்று கேட்டான்.

அவனுக்கு நல்ல நயமான நன்மை செய்யவேண்டியது தான் அவனுக்கு ஏற்ற ஒறுப்பு என்றார்.

அப்படியா? என்றான்.

நீ நன்மை செய்வது போதாது. பிறகு, அவன் உனக்குச் செய்த துன்பத்தை அறவே மறந்து விடவும் வேண்டும் என்றார். இதுதான்,

“இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண நன்னயம் செய்து விடல்”

என்னும் குறளின் விளக்கமாகும். இது மிகவும் புதிய - புரட்சிக் கருத்தல்லவா?

அறநெறியைச் சொல்வதாயினும், சொல்லும் முறையில் நயம் இருக்க வேண்டும். இப்படி இல்லாமல்,

“ஓதாமல் ஒரு நாளும் இருக்க வேண்டாம்
ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்ல வேண்டாம்
மாதாவை ஒரு நாளும் மறக்க வேண்டாம்”
(மாமியாரை எந்நாளும் விரட்ட வேண்டாம்.)

என்று சொல்லிக் கொண்டு போனால் சுவைக்குமா?

ஒருவன் நிரம்பப் பணம் சேர்த்தான். அவனுடைய நெருங்கிய உறவினரும் நண்பரும், பணத்தை ஈட்டியது பெரியதன்று - அதைக் கவனமாகப் பாதுகாக்க வேண்டும் - வலுவான இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிவை -

அல்லது வங்கியில் போட்டுவை என அறிவுரை கூறினர். இது திருவள்ளுவரின் காதில் விழுந்தது. ஐயையோ! பணத்தைப் போட்டுவைக்கும் இடம் வங்கியும் - இரும்புப் பெட்டியும் அல்ல; ஏதும் அற்ற ஏழைகளின் வயிறுகளே பணத்தைப் போட்டு வைக்கும் இரும்புப் பெட்டியாகும் என்றார். இது

“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி”

என்னும் குறளின் விளக்கமாகும்.

ஓர் ஏழை, பெருஞ்செல்வர் ஒருவரிடம் சென்று இரந்து ஓர் உதவி பெற்று வந்தான். ஆனால் அவனுக்கு உள்ளம் அமைதி பெறவில்லை. ஒருவரிடம் சென்று இரக்க நேர்ந்ததே என அவன் நாணிநான். இதைத் திருவள்ளுவரிடம் தெரிவித்து வருந்தினான்.

திருவள்ளுவர் அவனுக்கு ஆறுதல் கூறினார். அதாவது நீ இரக்கவில்லை. ஈதலே செய்துள்ளாய். அந்தப் பெருஞ் செல்வர், கனவிலுங்கூட யாருக்கும் இல்லை என மறைக்கார்-மறுக்கார். அப்பேர்ப்பட்ட பெருந்தகையார்க்கு நீ ஈதலே செய்திருக்கிறாய் என்று திருவள்ளுவர் கூறினார்.

நான் அவரிடம் இரந்ததை அவருக்கு ஈந்ததாக எவ்வாறு நீங்கள் கூறுகிறீர்கள்? என வினவினான் அவன்.

திருவள்ளுவர் கூறினார்: நீ அவரிடம் இரந்து பெற்றதன் வாயிலாக, அவருக்குப் பேரும் புகழும் புண்ணியமும் அறப்பயனும் உண்டாகும்படிச் செய்துள்ளாய். அதனால், நீ அவரிடம் இரந்தது அவருக்கு ஈதலேயாகும் என்றார். இது,

“இரத்தலும் ஈதலே போலும் கரத்தல்
கனவினும் தேற்றாதார் மாட்டு”

என்னும் குறளின் விளக்கம்.

வறுமையைவிடத் துன்பமானது வேறில்லை என்றான் ஒருவன். திருவள்ளுவர் அவனை நோக்கி, வறுமையைவிடத் துன்பமானது இருக்கிறதே - அது என்ன எனில், மேலும் மேலும் தொடர்கின்ற அந்த வறுமையே தான் என்று கூறி விளையாடியுள்ளார்.

“இன்மையின் இன்னாத தியாதெனின் இன்மையின் இன்மையே இன்னா தது”

என்பது குறள். அவனைவிடக் கெட்டவன் யாரும் இல்லை - அவனைவிடக் கெட்டவன் அவனேதான் என்று கூறுவது போன்றது இது.

பெண் ஒருத்தியின் கணவன் வெளிநாடு சென்றிருந்தான். ஊர் திரும்பி வீட்டிற்கு வந்ததும் மனைவியை நோக்கி, நான் வெளியூரில் இருந்தபோது அடிக்கடி நினைநினைத்தேன் என்றான். உடனே அவள், அவன்மேல் ஊடல் (செல்லக் கோபம்) கொண்டு பேசவும் நெருங்கவும் மறுத்தாள். ஏன் இவ்வாறு இருக்கிறாய் என்று அவன் கேட்டான். பின் என்ன - நீங்கள் என்னை நினைத்ததாகச் சொன்னீர்களே - என்னை மறந்திருந்ததனால் அல்லவா பின்னர் நினைக்க வேண்டியதாயிற்று. மறக்காமல் இருந்தால் நினைக்கவேண்டி யிராதே - ஏன் மறந்தீர் - என்று பிசுவு காட்டினாள். பிசுவு காட்டக்கூடிய இடம் இதுதானே!

“உள்ளினேன் என்றேன்மற்று என்மறந்தீர்
என்றென்னைப் புல்லாள் புலத்தக்க னள்”

என்பது பாடல். நினைவும் மறதியும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்றவை. மறதி என்பது, ஒன்றை நினைக்க வேண்டிய நேரத்தில் வேறொன்றை நினைப்பதாகும். நினைவு மாற்றமே மறதியாகும் - என்பது உளவியல் கருத்து.

எல்லாரையும் விட உன்மேல்தான் மிகுந்த காதல் உடையேன் எனக் கணவன் மனைவியிடம் கூறினான். 'எல்லாரையும் விட' என்றால், அந்த எல்லாரும் எனப் பட்டவர் யார்யார் என்று கேட்டு அவள் ஊடல் கொண்டாளாம்.

“யாரினும் காதலம் என்றேனா ஊடினாள்
யாரினும் யாரினும் என்று”

என்பது குறள். யாரினும் என்பதை யார் இ(ன்)னும் எனவும் பிரிக்கலாம்.

இந்தப் பிறப்பில் உன்னைவிட்டுப் பிரியேன் என்று கணவன் கூறினான். அங்ஙனமெனில், அடுத்த பிறவியில் பிரிந்துவிடுவீர்களா? என்று கேட்டுக் கண்ணீர் மல்க அழுதாளாம் மனைவி.

“இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலம் என்றேனாக்
கண்ணிறை நீர்கொண் டனள்”

என்பது குறள். காலையில் திருமணம் - மாலையில் மறுமணம் - என்னும் நாகரிகக்காரருக்குக் கொடுக்கும் சவுக்கடி - சம்மட்டி அடியாகும் இந்தக் குறள்.

ஒருவன் தன் மனைவியை நோக்கி, நான் வெளிநாடு சென்று வருகிறேன் - நீ வருந்தாதே என்றான். அதற்கு அவள், இந்தப் பொல்லாத உலகில் நான் எவ்வாறு தனியாய் இருப்பேன் என்று நொந்து உரைத்தாள். அதற்கு அவன், நான் மிகவும் விரைவில் வந்து விடுவேன் என்றான். அதற்கு அவள், நீங்கள் செல்லவில்லை என்றால் என்னிடம் ஏதாவது கலந்து உரையாடுங்கள் - செல்வதுண்டேல், விரைவில் வரும் வரையும் உயிரோடு இருக்கக் கூடியவர்களிடம் உங்கள் விரைந்த வருகையை உரையுங்கள் என்றாள். இது,

“செல்லாமை உண்டேல் எனக்கு உரை;
செல்வையேல்

வல்வரவு வாழ்வார்க்கு உரை”

என்னும் குறளின் விளக்கமாகும்.

சினமும் அமைதியும்

திருவள்ளுவர்க்குச் சில நேரத்தில் சினம் வந்து விடும். பாடிக் கறக்க வேண்டிய மாட்டைப் பாடிக் கறக்க வேண்டும்- ஆடிக்கறக்க வேண்டிய மாட்டை ஆடிக் கறக்க வேண்டும்- அதற்கும் படியாத மாட்டை அடித்துக் கறக்க வேண்டும் என்று உலகியலில் சொல்வதுண்டு. இந்த வகையில் திருவள்ளுவர் சில நேரத்தில் சிலரைச் சாடுவார். சிலவருமாறு:-

“ஓத்தது அறிவான் உயிர் வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்”

“புறங் கூறிப் பொய்த்து உயிர் வாழ்தலின் சாதல்
அறங் கூறும் ஆக்கம் தரும்”

“ஏவவும் செய்கிலான் தான்தேறான் அவ்வுயிர்
போலும் அளவும் ஓர் நோய்”

“சாதலின் இன்னாதது இல்லை இனிததூஉம்
ஈதல் இயையாக் கடை”

“கொலையின் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட் டதனொடு நேர்”

“உலகத்தார் உண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்து
அலகையா வைக்கப் படும்”

“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்”

இவ்வாறாகக் கருத்துகளைக் காரசாரமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அதே நேரத்தில் அமைதியான முறையிலும் அறிவுரைகள் பல அளித்துள்ளார்: சில:

“பரிந்தோம்பிக் காக்க ஒழுக்கம்

“எண்ணித் துணிக கருமம்

“இடுக்கண் வருங்கால் நகுக.

“செய்க பொருளை” — எனப் பலவாகும்

வள்ளுவர் சிலவற்றைக் கட்டாயப் படுத்துவதும் உண்டு. கல்வியைக் (Compulsory Education) கட்டாயப் படுத்துகிறார்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

இந்தக் குறளில் உள்ள 27 எழுத்துகளுள் 23 வல்லின எழுத்துகள் இடம்பெற்றுக் கல்வியை வலியுறுத்திக் கட்டாயப் படுத்துகின்றன. எழுத்தெண்ணிப் படித்தல் என்றால் இதுதானோ?

கூழின் வரலாறு

படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் என்னும் ஆறு உறுப்புகளும் நிரம்பப் பெற்றிருப்பவன், அரசர்கட்குள் எல்லாம் பெரிய அதாவது பேரரசனாக விளங்குவான் என வள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

“படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பு அரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு”

என்பது குறள். இங்கே கூழ் என்பது உணவை - உணவுப் பொருள்களைக் குறிக்கும். அந்தக் காலத்தில் தமிழ்நாடு, கர்நாடகம், ஆந்திரம் ஆகிய நாடுகளிலும் உணவு கூழ்தான். கூழ் என்பதோடு ‘உ’ சாரியை சேர்த்துக் கூழு என்கிறோம். தமிழில் உள்ள முகரத்தின் இடத்தைச் சில இடங்களில்

கன்னடத்தில் எகரமும், தெலுங்கில் டகரமும் பெற்றுள்ளன. ஈல எடுத்துக் காட்டுகள்: ஏழு தமிழ்; ஏழு கன்னடம். ஏடு என்பது தெலுங்கு. கோழி தமிழ்; கோளி கன்னடம்; கோடி தெலுங்கு. இவ்வாறே, கூழு தமிழ்; கூளு கன்னடம் - கூடு தெலுங்கு. உப்பு லேனி கூடு, பப்பு லேனி கூடு, பிரியமு லேனி கூடு என வேமன்னா என்னும் தெலுங்குப் புலவர் தமது வேமன்ன பத்தியம் என்னும் நூலில் உணவைக் கூடு எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது நிற்க-

வள்ளுவர், அரசனுக்கு இருக்க வேண்டிய ஆறு உறுப்புகளுள், கூழ் அல்லாத மற்ற ஐந்துக்கும், அமைச்சு, அரண், படை, நட்பு, குடிமை என அவற்றின் பெயராலேயே தலைப்புப் பெயர் தந்துள்ளார். கூழுக்கு மட்டும் 'பொருள் செயல்வகை' என்னும் தலைப்புப் பெயர் தந்துள்ளார்.

இந்தக் காலத்தில் எதை எதையோ பொருளியல் (Economics) என்கிறோம். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் (Pre - Historical period) இயற்கையாயுண்டான காய் கனி முதலியவற்றைப் பெற்றது (Primitive Economics) தொடக்கக் காலப் பொருளியல் எனப்படும்.

பின்னர்ச் செயற்கையாகப் பயிரிட்டுக் கிடைத்த தானியங்களைக் கொண்டு கூழாக்குதல், நெசவு செய்தல், கம்மியம், பண்டமாற்று முதலியன தோன்றி வளரலாயின. இது 'இடைக்காலப் பொருளியல்' (Mediaeval Economics) எனப்படும்.

பொருளியல் கோட்பாடு

பொருளியலில் முதலாளி முறை (capitalism), பொதுவுடைமை (communism) என இருமுறைகள் ஏற்பட்டன.

முதலாளி முறை

முதலாளி முறையில் தேவை நோக்கினும் ஆதாய நோக்கே முதலிடம் பெற்றது. எல்லாம் முதலாளிகளின் முழு உடைமையாகும். மூலப் பொருள்களுடன் தொழில் அமைப்பையும் தொழிலாளரின் உழைப்பையும் அவர்கள் விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு தொழில் நடத்துவர். ஊதியம் முழுதும் அவர்கட்கே உரியது. அவர்கள் வைத்ததே விலை; அவர்கள் கொடுத்ததே கூலி. இம்முறையில் முதலாளிகள் கொழுக்கலாயினர்.

பொதுவுடைமை

பொதுவுடைமை என்னும் communism, எல்லாம் சமுதாயத்தின் பொதுஉடைமை என்கிறது. communis என்னும் இலத்தீன் சொல்லுக்கு, பொதுவான-சமூகம் தொடர்பான-என்பது பொருள். கார்ல் மார்க்ஸ் (karl Marx) என்னும் செர்மானியர் வகுத்த இக்கொள்கையை 'லெனின்' பின்பற்றி இரஷ்யாவில் நடைமுறைப்படுத்தினார்.

கலப்புப் பொருளியல்

முதலாளி முறைக் கொள்கையும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையும் ஓரளவு இணைந்தது போன்றதான கலப்புப் பொருளியல் என்பதும் உலகில் நடைமுறையில் உள்ளது. இந்தியா போன்ற நாடுகளில் தனியார் முயற்சியிலும் தொழில் நடப்பதையும் அரசின் முயற்சியிலும் தொழில் நடப்பதையும் காணலாம். இந்தக் கலப்புப் பொருளியலைத் தான் (Mixed Economics)

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு”

என்னும் குறள் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

பொருளியல் கோட்பாட்டில், உண்டாக்கம் (உற்பத்தி Production) முதன்மையானது. மாற்று (Exchange)

அதாவது இடத்திற்கு இடம் இல்லாத பொருள்களை மாற்றிக்கொள்வது இரண்டாவதாகும்: மூன்றாவது 'பகிர்வு', (Distribution) ஆகும். உண்டாக்கப்பட்ட பொருள்களோ-அவற்றால் ஆன ஊதியமோ பலர்க்கும் கிடைக்கும்படிப் பங்கிடு செய்வதே 'பகிர்வு' ஆகும். முதல் வைத்தோர்க்கும் உழைப்பு தந்தவர்க்கும் இயக்கும் அமைப்புக்கும் (organization) உரிய பங்கு கிடைக்குமாறு பகிர்வு செய்யவேண்டும். வருவாயைச் சமூக மக்களிடையே பரவலாகப் பங்கிடு செய்யவேண்டும் என்பது கார்ல் மார்க்சின் (மார்க்சிசம் - marxism) கொள்கையாகும். மேற்சொன்ன அமைப்பைத்தான்,

“இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்லது அரசு”

என்னும் குறள் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

இயற்றலும் ஈட்டலும் என்பன உண்டாக்கத்தையும் மாற்று என்பதையும் குறிக்கின்றன. காத்தல் என்பது, இடையில் உள்ள முதலைகள் விழுங்கி ஏப்பம் விடாத படிக்காக்கவேண்டும் என்பதைக் குறிக்கிறது. வகுத்தல் என்பது, பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளுள் இன்றியமையாததான பகிர்வை-பங்கிட்டு (Distribution) குறிக்கிறது.

இதுகாறும், திருவள்ளுவரின் பொருளியல் கொள்கை கருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு துறையையும் துருவிப் பார்ப்போமாயின் அணுவுக்குள் ஆழ்கடலாகத் திருக்குறள் விளங்குவது புலனாகும்.

“அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்”

அங்காடிப் பகுதி

23. தமிழ் அங்காடி

அங்காடி என்பது கடை - கடைத் தெருப் பகுதியைக் குறிக்கும் - அதாவது, வாணிகம் நடைபெறும் இடம் அங்காடியாகும்.

“வகைதெரி வறியா வளம்தலை மயங்கிய
அரசு விழை திருவின் அங்காடி வீதிபும்”
(14:178, 179)

“சிங்கா வண் புகழ்ச் சிங்க புரத்தினோர்
அங்காடிப் பட்டு அருங்கலன் பகரும்
சங்கமன் என்னும் வணிகன்” (23:149-151)

என்பன சிலப்பதிகாரப் பாடல் பகுதிகளாகும்.

தமிழ்நாட்டில் பகலிலேயன்றி இரவிலும் அங்காடியில் வாணிகம் நடைபெற்றதாம். இரவில் வாணிகம் நடைபெறும் இடம் அல்லங்காடி எனவும், பகலில் வாணிகம் நடைபெறும் இடம் நாளங்காடி எனவும் பெயர் வழங்கப்பெற்றன. இது தொடர்பான சில இலக்கிய அகச்சான்றுகளைக் காண்பாம்:

“பல்வேறு புள்ளின் இசையெழுந் தற்றே
அல்லங்காடி அழிதரு கம்பலை” (543-44)

இது மதுரைக் காஞ்சிப் பகுதி. அகநானூற்றில்,

“வாடா வேம்பின் வழுதி கூடல்
நாளங்காடி நாளும் நறுநுதல்” (98: 9, 10)

எனவும், மதுரைக் காஞ்சியில்

“மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்
நாளங்காடி நனந்தலைக் கம்பல்” (429-430)

எனவும், சிலப்பதிகாரத்தில்

“கொடுப்போர் ஓதையும் கொள்வோர் ஓதையும்
நடுக்கின்றி நிலைஇய நாளங்காடி” (5:63, 64),

“நாள்மகிழ் இருக்கை நாளங்காடியில்
பூமலி காண்த்துப் புதுமணம் புக்கு” (5:196, 197)

எனவும் அங்காடிகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதை
விரிப்பின் பெருகும்.

தமிழ்நாட்டு அங்காடி பற்றிப் பல நூல்களில் கூறப்
பட்டிருப்பினும், ‘பாளை சோற்றுக்கு ஒருசோறு பதம்’
என்பது போல், சிலப்பதிகாரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள
அங்காடி வாணிகம் பற்றிச் சுருங்கத் தொகுத்துக்
காண்பாம்:-

மனையறம் படுத்த காதை

பண்டைக் காலத்தில் சோழர்களின் தலை நகராகிய
புகார் ஒரு பெரிய வாணிகக் களமாக (சந்தையாக)
விளங்கிற்று. புதிய புதிய நாடுகளிலிருந்து பல்வேறு
பண்டங்கள் கால் வழியாகவும், கப்பல் வழியாகவும்
கொண்டுவரப் பெற்றுப் புகாரில் ஒருங்கு குவிக்கப் பட்டிருந்
தனவாம். இது சிலம்பு - மனையறம் படுத்த காதையில்,

“அரும்பொருள் தருஉம் விருந்தின் தேளம்
ஒருங்கு தொக்கன்ன உடைப்பெரும் பண்டம்
கலத்தினும் காலினும் தருவன் ரீட்ட...” (5-7)

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. விருந்தின் தேளம் = புதிய
நாடுகள். ஒவ்வொரு நாட்டில் ஒவ்வொரு பொருள்
மிகுதியாக உண்டாக்கப் படலாம். ஒவ்வொரு நாடும்

ஒவ்வொரு பொருளுக்குப் பெயர் பெற்றதா யிருக்கலாம். இத்தகைய பன்னாட்டுப் பண்டங்களும் புகாரில் ஒருங்கு குவிந்திருப்பதால், பல நாடுகளும் ஓரிடத்தில் - ஒன்று சேர்ந்து காணப்படுவது போன்ற தோற்றம் புகாரில் காணப் பட்டதாம்.

அந்தி மாலைச் சிறப்புச்செய் காதை

நால் திசைப் பொருள்கள்

அந்தி மாலையில் நிலா முற்றத்தில் கோவலனும் மாதவியும், மற்ற மக்களும் இன்பப் பொழுது போக்கினர். அதுகாலை, மேற்குத் திசையி லிருந்து வந்த கண்டு சருக்கரையையும் கிழக்குத் திசையிலிருந்து வந்த கரிய அகிலையும் புகைக்காமல், வடதிசையிலிருந்து வந்த வட்டக் கல்லில் தென்திசையிலிருந்து வந்த சந்தனக் கட்டைகளை அரைத்துக் குழம்பாக்கிப் பூசிக்கொண்டனராம்:

“குடதிசை மருங்கின் வெள்ளயிர் தன்னொடு
குணதிசை மருங்கின் காரகில் துறந்து,
வடமலைப் பிறந்த வான்கேழ் வட்டத்துத்
தென்மலைப் பிறந்த சந்தனம் மறுக....” (35-38)

என்பது பாடல் பகுதி.

குளிர் காலத்தில் அயிரும் (கண்டு சருக்கரையும்) அகிலும் புகைக்கப் படும். இந்தப் புகை திட்டமான வெப்பத்தோடு மணமும் தரும். வேனில் (வெயில்) காலத்தில் வட்டக் கல்லில் சந்தனம் அரைத்துப் பூசிக்கொள்ளப் பெறும். வீடுகளில் சந்தனக் கட்டையைத் தேய்த்து அரைக்கும் வட்டக் கல் இருக்கும் என்பதை, எங்கள் வீட்டில் உள்ள கல்லைக் கொண்டே யானறிவேன். குளித்துவிட்டு, நெற்றியில் திருநீறு அணிந்து, நடுவில் சந்தனச் சாந்துப் பொட்டு இட்டு, அதன் நடுவில் சிறிய அளவில் குங்குமம்

பொட்டு வைப்பது இளமைக்காலச் செயல். இப்போது வீடுகளில் வட்டக்கல் அருகியுள்ளது.

ஈண்டு நெடுநல் வாடை என்னும் நூலில் உள்ள

“இருங்காழ் அகிலொடு வெள்ளயிர் புகைப்ப” (56)

“வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம்

தென்புல மருங்கின் சாந்தொடு துறப்ப” (51, 52)

என்னும் பகுதிகள் ஒப்பு நோக்கற் பாலன. சொல்லிச் செய்தாற்போல, இரு நூல்களிலும் இவை ஒத்துள்ளமை வியப்பு அளிக்கிறது.

மேலுள்ள பாடல் பகுதியால், மேற்கே யிருந்து அயிரும், கிழக்கேயிருந்து அகிலும், வடக்கிலிருந்து வட்டக் கல்லும், தெற்கிலிருந்து சந்தனக் கட்டைகளும் வரவும் விற்கவுமான வாணிகம் நடைபெற்றது என்பதை அறியலாம்.

புகார், கடற்கரையில்தானே இருந்தது. அதன் கிழக்கே கடலாயிற்றே - கிழக்கிலிருந்து அகில் எப்படி வரும்? - என்னும் ஐயம் எழலாம். உள்நாட்டில் அகில் விளையும் இடத்திலிருந்து கிழக்கேயுள்ள கடல் வழியாகக் கப்பல்கள் கொண்டு வரலாம் அல்லவா? மற்றும், கடல் தாண்டிக் கிழக்கேயுள்ள - வங்கக் கடலின் கீழ்பாலுள்ள நாடுகளிலிருந்தும் வரலாம் அன்றோ? மற்ற மூன்று திக்குகளிலிருந்து கடல் வழியாகக் கப்பல் வாயிலாக வரவேண்டும் என்பதில்லை - தரை வழியாகவே வரலாம்.

இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை

மருவூர்ப் பாக்கம்

புகார் நகரில் மருவூர்ப் பாக்கம், பட்டினப் பாக்கம் என்னும் இரு பகுதிகள் இருந்தன. புதுச்சேரியிலும், பிரெஞ்சுக்காரரின் ஆட்சியின்போது, வெள்ளைக்காரரி

பகுதி, தமிழர் பகுதி என இரண்டு உண்டு. கடற்கரை ஓரமாக வெள்ளையர் பகுதியும் அதன் மேற்கே தமிழர் பகுதியும் இருக்கும். இப்போதும் அதற்குரிய அடையாளங்கள் உண்டு. இரண்டு பகுதிகளையும் இடையே ஒரு வாய்க்கால் பிரிக்கின்றது. வெள்ளைக்காரர் போன பிறகும், அவர் இருந்த பகுதி தூய்மையாக இருக்கிறது. தமிழர் பகுதி அவ்வளவு தூய்மையுடன் இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. “அண்மையிலிருந்து சேய்மைக்குச் செல்லுதல்”, நிகழ்காலத்திலிருந்து கடந்த காலத்துக்குச் செல்லுதல், எளிமையிலிருந்து அருமைக்குச் செல்லுதல், “தெரிந்ததிலிருந்து தெரியாததற்குச் செல்லுதல்” என்னும் உளவியல் (Psychology) முறைப்படி புதுச்சேரியிலிருந்து புகாருக்குச் செல்லலாம்.

புதுச்சேரியின் கடற்கரையில் வெள்ளையர் பகுதி இருப்பது போலவே, புகாரில் பன்னாட்டார் தங்கியிருந்த மருவூர்ப்பாக்கம் என்னும் பகுதி இருந்தது. அதன் மேற்கே பட்டினப்பாக்கம் இருந்தது. பாக்கம் என்பது ஊரைக் குறிக்கும் சொற்களில் ஒன்று. பட்டினம் என்பது நகரைக் குறிக்கும். பட்டினப்பாக்கம் என்பது, பட்டணமாக உள்ள பெரிய ஊர் என்பதைக் குறிக்கும்.

இனி மருவூர்ப் பாக்கம் என்பது பற்றிக் காணலாம். மருவு + ஊர் = மருவூர். மருவுதல் = சேர்தல் — கலத்தல். ‘மருவுக மாசற்றார் கேண்மை’ என்னும் திருக்குறளிலும் (800) இந்தச் சொல் இந்தப் பொருளில் ஆளப்பட்டிருப்பதை அறியலாம். வெளிநாட்டினர் பலரும் வந்து மருவிய — சேர்ந்த — கலந்த ஊர்ப் பகுதி மருவூர்ப் பாக்கம் எனப் பட்டது. திருமணம் நிகழ்ந்ததும் மணமகன் மணமகள் வீட்டிற்கோ — மணமகள் மணமகன் வீட்டிற்கோ முதல்முதலாகச் சென்று கலந்து உண்ணுதற்கு ‘மருவுண்ணுதல்’ என்னும் வழக்கு தென்னார்க்காடு

மாவட்டப் பகுதியில் உண்டு. இரு வீட்டாரையும் 'சம்பந்திகள்' எனக் கூறுவது உண்டு. 'சம்பந்திகள்' என்னும் வடமொழிப் பெயருக்குப் திலாக, 'மருவினோர் - மருவினவர்' என்னும் தமிழ்ச் சொல்லால் குறிப்பிடுவது சால அழகுடைத்து.

மருவூர்ப்பாக்கத்தில் இருந்தவை

காண்போரைப் போக விடாமல் தடுக்கும் அழகிய பயன் நிறைந்த யவனர் இருக்கை - பல நாடுகளிலிருந்து கப்பலில் பல்வேறு பண்டங்களை ஏற்றி வந்தவர்கள் தங்கும் இருப்பிடம் - வண்ணக் குழம்பும் சுண்ணமும் சாந்தமும் (சந்தனமும்) பூவும் புகைக்கும் பொருள்களும் நறுமணப் பொருள்களும் ஆகியவற்றைப் பலர் கூவித் திரிந்து விற்கும் தெருக்கள் - அளவிட முடியாத உடை வகைகள், மணி வகைகள், கூல (தானிய) வகைகள், உண்ணும் பொருள்கள் - மீன், இறைச்சி, உப்பு, வெற்றிலை, இன்னும் பல்வேறு பொருள்கள் விற்கப்படும் பகுதிகள், பல்வேறு தொழில் வல்லுநர்கள் இருக்கும் இடங்கள் முதலியன மருவூர்ப் பக்கத்தில் இருந்தன. பாடல்:

“கயவாய் மருங்கில் காண்போர்த் தடுக்கும்
பயன்அறவு அறியா யவனர் இருக்கையும்,
கலந்தரு திருவின் புலம்பெயர் மாக்கள்
கலந்திருந்து உறையும் இலங்குநீர் வரைப்பும்,
வண்ணமும் சுண்ணமும் தண்ணருஞ் சாந்தமும்
பூவும் புகையும் மேவிய விரையும்
பகர்வனர் திரிதரு நகர வீதியும்,
பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்
கட்டு நுண்வினைக் காருகர் இருக்கையும்,
தூசும் துகிலும் ஆரமும் அகிலும்
மாசறு முத்தும் மணியும் பொன்னும்
அருங்கல வெறுக்கையோடு அளந்து கடையறியா
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகும்,

பால்வளை தெரிந்த பகுதிப் பண்டமொடு
கூலம் குவித்த கூல வீதியும்
காழியர் கூவியர் கள்ளொடை யாட்டியர்
மீன்விலைப் பரதவர் வெள்ளுப்புப் பகருநர்
பாசவர் வாசவர் பல்நிண வினைஞரோடு
ஓசுநர் செறிந்த ஊன்மலி இருக்கையும்..." (9-27)

(காழியர் = பிட்டு வாணிகர். கூவியர் = அப்பம் சுடு
வோர். பாசவர் = வெற்றிலை விற்பவர். ஓசுநர் = எண்ணெய்
விற்பவர்.) என இன்னும் நீளமாக இளங்கோ பாடிச்
சென்றுள்ளார். சீனம், அரபு நாடுகள், கிரேக்கம், எகிப்து,
உரோம் முதலிய வெளி நாட்டார்கள் யவனர் என்றும்
சோனகர் என்றும் குறிப்பிடப்படுவர்.

மேற் காட்டியுள்ள பாடல் பகுதியைக் கொண்டு, புகார்
நகரில் நடைபெற்ற வணிக வளத்தைத் தெளியலாம்.

விற்பனைக் கொடி

பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து கப்பல்களின் வாயிலாகப்
பல்வேறு பொருள்களைக் கொண்டு வந்த வணிகர்கள்,
கடல் கரையில் உள்ள வெண் மணல் பகுதியில் பொருள்
களைப் பரப்பி விற்பனை செய்கின்றனர். ஒவ்வொரு
பொருளையும் அறிவிக்கும் - அறிவிப்புக் கொடிகளை
அவ்வப் பொருள்கள் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் பகுதியில் நட்டு
அவை விற்பனை செய்யப்படுகிறதாம்.

"கலம்தரு திருவின் புலம்பெயர் மாக்கள்
வேலை வாலுசத்து விரிதிரைப் பரப்பில்
கூல மறுகில் கொடியெடுத்து நுவலும்
மாலைச் சேரி மருங்கு....." (130-133)

என்பது பாடல் பகுதி. இந்தக் காலத்தில் வணிகர்கள் சிலர்,
அகல - நீள வாட்டமுள்ள துணியில் எழுதி விளம்பரப்

படுத்தி விற்பனை செய்கின்றனர். துணியின் வாயிலாக விளம்பரப்படுத்தும் வழக்கு அந்த நாளிலும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இப்பகுதியில் உள்ள 'மாலைச் சேரி' என்பது நோக்கற்பாலது. மாலை = ஒழுங்கு. சேரி என்பது, ஒவ்வொரு பொருளும் விற்கும் ஒவ்வொரு பகுதியையும் குறிக்கும்.

இவ்வளவு சிறப்புடன் திகழ்ந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல் கொள்ளப்பட்டது வேதனைக்கு உரியது. இதுகாறும் சோழரின் புகார் நகர வணிக வளம் இடம் பெற்றது. அடுத்து, பாண்டியரின் மதுரை நகரின் வணிக வளம் காணலாம்.

ஊர் காண் காதை

மதுரை மாநகரின் புறஞ்சேரியிலே (புறநகர்ப் பகுதியில்) கண்ணகியைக் காக்குமாறு கவுந்தியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுக் கோவலன் மதுரையைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டான். அவன் கண்ட வணிகப் பகுதிகள் இவண் வருமாறு:- ஒன்பான் மணிகள் (நவரத்தினங்கள்) விற்கும் கடைத்தெரு-கொடி கட்டி விளம்பரம் செய்து பொன் விற்கப்படும் பகுதி - பருத்தி நூலாலும் பட்டு நூலாலும் பல் வகை மயிர்களாலும் நெய்யப்பட்ட பல்வேறு வகை ஆடைகள் விற்கும் பகுதி - மிளகுப் பொதியுடனும் நிறுக்கும் துலாக் கோலுடனும் ஓரிடத்தில் நில்லாது நேரம் பாராது கூலங்களைச் (தானிய வகைகளைச்) சுமந்து திரிந்து விற்கும் பகுதிகள் - இன்ன பிற வணிக நிறுவனங்கள் உள்ள பகுதிகள் ஆகியவற்றையும் மற்றுமுள்ள நகர்ப் பகுதிகளையும் கோவலன் சுற்றிப் பார்த்தான்:

“வகைதெரி மாக்கள் தொகைபெற் றோங்கிப்
பகைதெறல் அறியாப் பயங்கெழு வீதியும்,

சாத ரூபம் கிளிச்சிறை ஆடகம்
 சாம்பூ நதமென ஓங்கிய கொள்கையின்
 பொலந்தெரி மாக்கள் கலங்குஅருர் ஒழித்தாங்கு
 இலங்குகொடி எடுக்கும் நலங்கிளர் வீதியும்
 நூலினும் மயிரினும் நுழைநூல் பட்டினும்
 பால்வகை தெரியாப் பன்னூறு அடுக்கத்து
 நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதியும்,
 நிறைக்கோல் துலாத்தர் பறைக்கண் பராரையர்
 அம்பண அளவையர் எங்கணும் திரிதரக்
 காலம் அன்றியும் கருங்கறி மூடையொடு
 கூலம் குவித்த கூல வீதியும்..." (192-211)

என்பது பாடல் பகுதி. ஒன்பது மணிகளின் இயல்பை
 ஆராய்ந்து அறிபவர் இருக்கும் கடைத் தெருவில் பகைவர்
 வருவார் என்ற அச்சமே இல்லையாம். அவ்வளவு காவல்
 உள்ள பகுதி அது.

சாதரூபம், கிளிச்சிறை, ஆடகம், சாம்பூநதம் என்னும்
 நால்வகையான பொன் கட்டிகளை விற்பவர், கொடி கட்டி
 விளம்பரம் செய்து விற்பராம்.

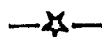
இந்தக் காதையில், ஒன்பது மணிகளின் இயல்புகளும்
 அவற்றை ஆராய்ந்து காணுவோரின் பொருளறிவும்
 விளக்கப்பட்டுள்ளன.

அங்காடித் தெருவில் வண்டி வகைகள், அங்குசம்,
 சாமரம், தோற் கடகம், கவசம், குத்துக்கோல், செம்பாலும்,
 வெண்கலத்தாலும் செய்யப்பட்ட பொருள்கள், படைக்கல
 வகை, மாலை வகை, ஆனைக் கொம்பு, தொழில் கருவிகள்,
 சாந்து வகைகள் முதலியவை மயங்கிக் கிடக்கும்.

அறுவைக் கடைகளில் பருத்தி, பட்டு, எலிமயிர்
 முதலியவற்றாலான ஆடைகள் ஒவ்வொரு வகையிலும்
 நூற்றுக் கணக்கில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

கூலக் கடைத் தெருவில் துலாக்கோலுடனும்
மரக்காலுடனும் தரகர் திரிவர். மிளகு, பாக்கு
முதலியவற்றின் பொதிகள் மண்டிக்கிடக்கும். பதினாறு
வகைக் கூலங்கள் விற்கப்படும்.

இவ்வாறாகப் பண்டைக் காலத்தில் தமிழகத்தில்
நடைபெற்ற அங்காடி வாணிக வளத்தை நோக்குங்கால்
பெரு வியப்பு தோன்றுகிறது. வளர்க தமிழ் அங்காடி.

மேற்கோள் நூல்கள்

- மணிமேகலை - 6: 70, 71
கம்பராமாயணம் - யுத்த காண்டம்
திருக்குறள் - 334, 232
முத்தொள்ளாயிரம் - 130
பெரிய புராணம் - 290
கவுதமப் புத்தர் காப்பியம்
நாலடியார் - 273
தொல் காப்பியம் - மெய்ப்பாட்டியல் 7, 4
நன்னூல் - இடையியல் - 16 பாயிரம்
குறுந்தொகை - 160, 177
திருக்குறள் - 1007, 57, 350
மனோன்மனீயம்
திருமந்திரம் - 2615
தொல்காப்பியம் - புறத்திணையியல் - 11
சிலப்பதிகாரம் - காதை 5
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை - 39, 96, பாயிரம்
சீவகசிந்தாமணி - 1134 248, 642 திருத்தக்கதேவர்
புறநானூறு - 42, 266, 326, 125
பிரபுலிங்க ஸ்லை - 19:23, 22:20
பழமொழி நானூறு - 8
பரிபாடல் - 12:50, 51
திருக்குறள் 882, 776, 635
நளவெண்பா - சுயம் - 64
மூதுரை - 20
திருக்குறள் - 890
புறநானூறு - 182

- திருக்குறள் - 812, 814, 791
 நற்றிணை - 32
 நாலடியார் - 221, 154
 சிலப்பதிகாரம். - அடைக்கலக்காதை
 திருக்குறள் - 419, 706, 708, 707, 379
 நல்வழி - 24, 21, 22
 அம்பிகாபதி காதல் காப்பியம் - காதை 24
 புறநானூறு - 43, 39
 சிலப்பதிகாரம் - காதை 20
 திருக்குறள் - 220, 230, 214, 782, 786
 வெற்றி வேற்கை - 33, 34
 மணிமேகலை - காதை - 4, 5
 சிலப்பதிகாரம் - காதை - 11
 பரிபாடல் - 13
 The Lotos Eaters - லார்டு டென்னிசன்
 திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்
 பாரதிதாசன் பாடல்
 மணிமேகலை - காதை 10
 பிரபுலிங்கலீலை - துதிகதி - 2
 திருநாவுக்கரசர் திருத்தாண்டகம்
 சேந்தன் திவாகரம் - விலங்குப் பெயர்த்தொகுதி
 மதுரைக்காஞ்சி - 375
 கலித்தொகை - 34
 சிலம்பு - காதைகள் - 5, 15
 நன்னூல் - 268 - மயிலை நாதர் உரை
 The Forsaken Merman
 திருவிளையாடல் புராணம் 1:57

சுந்தர சண்முகனாரின்

உழைப்புகளுள் சில :

	ரூ. கா.
தமிழ் அகராதிக் கலை	40—00
தமிழ் இலத்தின் பாலம்	30—00
கெடிலக்கரை நாகரிகம்	50—00
அம்பிகாபதி காதல் காப்பியம்	20—00
கௌதமப் புத்தர் காப்பியம்	30—00
மர இனப் பெயர்த் தொகுதி-1	140—00
மர இனப் பெயர்த் தொகுதி-2	200—00
உலகு உய்ய!	30—00
பாரதி தாசரோடு பல ஆண்டுகள்	12—00
கருத்துக் கண்காட்சி	20—00
தமிழ்க் காவிரி	12—00
கடவுள் வழிபாட்டு வரலாறு	15—00
தொல் திராவிட மொழி கண்டுபிடிப்பு	20—00
மக்கள் குழு ஒப்பந்தம்	15—00
மர இனப் பெயர்வைப்புக் கலை	18—00
மருந்தாகித் தப்பா மர இனப் பெயர்கள்	20—00
மாதவம் புரிவாள்	22—00
பாலகாண்டப் பைம்பொழில்	25—00
அயோத்தியா காண்ட ஆழ்கடல்	20—00
ஆரணிய காண்ட ஆய்வு	37—00
கிட்சிந்தா காண்டத் திறனாய்வு	35—00
சுந்தரகாண்டச் சுரங்கம்	18—00
தமிழ் நூல் தொகுப்புக் கலைக் களஞ்சியம்	100—00
தெய்விகத் திருமணம்	14—00
இயல் தமிழ் இன்பம்	30—00
மனத்தின் தோற்றம்	30—00